

Câu Được Hoa Hoa Công Tử

Contents

Câu Được Hoa Hoa Công Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	54

Câu Được Hoa Hoa Công Tử

Giới thiệu

Tuần nam mỹ nữ ngọt ngào yêu nhau tròn một năm. Nhà trai nói chia tay lý do là: “Anh rất trắng h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-duoc-hoa-hoa-cong-tu>

1. Chương 1

Trong khách sạn sang trọng, lễ đường kết hôn được bố trí rất nhiều hoa tươi bóng bay, chú rể Diêm Trọng Uy anh tuấn cùng cô dâu Đinh Vũ Thiến xinh đẹp đã hoàn thành nghi lễ kết hôn, đang từ trong phòng thay quần áo ra ngoài, chuẩn bị cắt bánh bảy tầng.

Là cha cô dâu, Đinh Bá Thực tất nhiên phải vui vẻ cười to, ông hài lòng nhìn cô con gái cả xinh đẹp, kiêu ngạo vì cô có thể nắm được hôn sự với tập đoàn Dương Thăng của Diêm gia.

Dương Thăng không những là khách hàng lớn của Đinh thị, hơn nữa còn là tập đoàn lớn số một số hai trong nước, có thể lực như thế làm hậu thuẫn, tương lai Đinh thị chắc chắn không kém, ngoài ra tổng giám đốc

Dương Thăng – Diêm Trọng Uy chẳng những bộ dạng tuần tú lịch sự, năng lực cũng không phải bàn, hơn nữa còn vô cùng cưng chiều con gái mình, nhìn thế nào cũng thấy hôn sự này đối với Đinh thị mà nói cũng là toàn thắng.

Nhưng, ông Đinh cũng không vì thế mà thỏa mãn, ánh mắt ông vẫn không ngừng tuần tra trong đám đông.

Đúng vậy, ông đang tìm kiếm hiện tượng đôi với ba cô con gái khác.

Hôm nay, là đám cưới hào môn, người tới chúc phúc chủ yếu là doanh nhân, nhân vật nổi tiếng, có thể coi như là nơi ‘quan lớn’ tập hợp, trường hợp như vậy, đúng lúc cung cấp cơ hội chọn rể tuyệt vời.

Mang theo lòng tin và mưu tính mãnh liệt, hai mắt của ông không ngại phiền toái quét qua mỗi người trong hội trường.

“Người này là...” Khi ông nhìn thấy con gái thứ ba – Đinh Vũ Như đang nói chuyện cùng một vị cao lớn, tuần tú đẹp trai thì mắt không khỏi sáng lên, toàn thân hưng phấn.

Khà khà, người đẹp trai này không phải ai khác, chính là cậu út Tề Thiệu Yển của tập đoàn tài chính Tề Thị, mà từ trước tới nay vẫn dửng dưng ít nói Đinh Vũ Như đang đứng tán gẫu cùng đối phương.

A, hai người thoát nhìn dường như có chút... khởi sắc.

Không tệ, không tệ, cô con gái này thật tinh mắt, Tề thị gia nghiệp to lớn, tuy Tề Thiệu Yển chỉ là con thứ hai, nhưng ngày sau chỗ tốt vẫn không thể thiếu được. Nghĩ đến đây, ông Đinh Bá Thực lại cười toét miệng.

Đắc ý xong, ông lại dùng ánh mắt thợ săn tiếp tục tuần tra, đúng lúc đụng phải con gái út của mình Đinh Vũ Du.

Phi! Cái con bé này đang giở trò quỷ gì? Mắt thấy hai cánh tay mảnh khảnh của con bé đang ôm chặt lấy cánh tay cường tráng của Đinh Tử Hạo, không ngừng nói chuyện cùng anh, Đinh Bá thực không đắc ý nổi, nhin không được nhin mày.

Tiểu Quỷ này không nghiêm chỉnh đi tìm đối tượng tốt, lại quẩn lấy anh trai mình làm cái gì? Thật đúng là không có tiền đồ.

Haizz, thôi thôi!

Dù sao con bé này còn nhỏ, cũng chưa tốt nghiệp đại học, bây giờ lo lắng cũng dư thừa, đến lúc đó rồi hãy nói.

Đem chuyện cô con gái út đặt sang một bên, ông lập tức đem tâm tư chuyển đến cô con gái thứ hai là Đinh Vũ Khiết.

Đinh Vũ Khiết đã hai mươi lăm tuổi, hoạt bát xinh đẹp, nhưng còn không có nổi một bạn trai, mỗi ngày chỉ biết cầm máy ảnh chụp đồng chụp tây, không có việc liên núp trong phòng nửa ngày không ra, có lúc Đinh Bá Thực hoài nghi cô con gái này có chút vấn đề, nhưng thoát nhìn lại không giống.

Không được, ông nhất định phải thay cô con gái này xem xét đối tượng tốt, bằng không mấy năm nữa sẽ không có ai muốn lấy con bé? Là đàn ông, ông biết rõ cách nghĩ của họ, đa số người đàn ông đều muốn kết hôn với cô gái trẻ tuổi, không ai muốn cưới một bà vợ cùng tuổi mình.

Đàn ông không có tiền nghĩ như vậy, đàn ông có tiền càng nghĩ như vậy.

Đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, cái gì mà tuổi tác tương đồng dễ chung ý tưởng, tất cả đều là chuyện gạt người, cho nên ông phải thừa dịp con gái mình đang tuổi trẻ xinh đẹp đẩy mạnh tiêu thụ.

Suy tư rất nhiều, nhưng ánh mắt ông chưa từng nhàn rỗi, chuyên chú thay con gái sàng lọc đối tượng tuổi tác, gia thế, bề ngoài tương xứng.

“Hai người này sao...”

Tầm mắt ông rơi vào phù rể Nhan Lập Khải cùng Lưu Đạo Nam, hai người kia chẳng những bề ngoài cao lớn, tuần tú, hơn nữa đều là người nổi nghiệp đời thứ hai, một là tổng giám đốc của tập đoàn Hướng Vinh,

một là Tổng giám đốc xí nghiệp Thế Phong. Chẳng qua, Nhan Lập Khải là hoa hoa công tử tiêu chuẩn (Playboy), tin tức tình cảm chưa bao giờ hết, nhìn khỏe miệng cậu ta gần nụ cười chết người không cần đèn mạng, còn có người phụ nữ vây thành một vòng xung quanh cậu ta mà chảy nước miếng, cũng có thể thấy lời đồn không phải là giả.

Hơn nữa Đinh Vũ Thiến đã từng có hôn ước với Nhan Lập Khải, cuối cùng bởi vì đối phương lãng nhãng quá mức mà từ hôn, có cô con gái lớn làm bài học, ông Đinh đương nhiên cũng sẽ không lặp lại sai lầm.

“Người này quả thật là không ổn”

Ông rất nhanh chuyển lực chú ý đến Lưu Đạo Nam, người này thoát nhìn thành thật hơn nhiều, cười lộ lên vẫn là bộ dáng thành thật, không đẹp trai quá mức như Nhan Lập Khải, thoát là người trầm ổn, nếu sau này ngoại tình con gái chạy về khóc lóc kể lể, ông sẽ làm mọi cách giúp đỡ.

Khà khà, chính là cậu ta!

Tìm được mục tiêu đầu tiên, ông Đinh bắt đầu tìm kiếm chỗ con gái đang đứng.

Ông phải kêu con gái bảo bố đi đến chỗ Lưu Đạo Nam làm quen mới được, chẳng qua Vũ Khiết ở đâu? Là phù dâu, đáng ra con bé phải ở cùng cô dâu, sao không thấy bóng dáng?

Đinh Bá Thực lại không nhận được nhú mày, con gái bảo bố rồi cuộc ở nơi nào?

“Quái, rõ ràng vừa mới ở chỗ này, sao đột nhiên lại không thấy đâu?”

Kéo đuôi váy cồng kềnh, Vũ Khiết ở phòng nghỉ của cô dâu cau mày tìm kiếm khắp mọi nơi.

Cô lật tất cả đệm, quần áo, vòng đeo tay, cúi xuống kiểm tra ghế salon, học tủ, dưới nệm, nhưng là không tìm được đồ mình cần.

Thở hổn hển, cô chưa từ bỏ ý định, kéo ra tất cả cửa tủ cùng với hòm đựng lễ phục.

“Aha, ở chỗ này!” Cô hưng phấn lấy từ trong rương hành lý một cái vòng tai kim cương, “Đều tại vật nhỏ nhà người, hại tao tìm lâu như vậy...”

Lắm bầm trách cứ, cô cẩn thận đem khuyên tai bỏ vào hộp vải nhung.

Đây chính là lễ vật của mẹ chồng cô dâu, Đinh Vũ Thiến không cẩn thận làm rơi, cho nên bảo em gái kiêm phù dâu ở lại trong phòng nghỉ ngơi tìm đồ.

Vì hạnh phúc của chị gái, Vũ Khiết sao có thể nói không, cho dù liều mạng cũng phải tìm ra.

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Nhìn khuyên tai sáng lấp lánh trong hộp vải nhung, cô mỉm cười hài lòng, khép hộp lại bỏ vào ngăn kéo, chuẩn bị xoay người rời đi.

Trong nháy mắt lúc cô xoay người, thân thể mảnh khảnh mềm mại lại bị người ta ôm thật chặt.

“Ai...” Gần như hét chói tai, cô giơ tay lên chuẩn bị đánh cái tên mạo phạm, không ngờ cổ tay mảnh khảnh cũng bị người giữ chặt lấy, nhanh như chớp, miệng và toàn bộ tiếng nói của cô đều bị người dùng môi chặn lại.

“Ô...” Khiếp sợ, cô nhận ra được một hương vị quen thuộc.

Đó là mùi nước hoa xen lẫn vị đàn ông đặc trưng, khiến cô say đắm khó quên.

Sẽ là anh sao? Khiếp sợ phủ định, muốn đẩy đối phương ra nhìn cho rõ.

Cô cố gắng tránh ra, không đoán được người đàn ông này lại khóa chặt thắt lưng cô, ngược lại đem cô áp sát vào người mình, bụng dưới bằng phẳng của cô cùng với liễu lĩnh nổi lên của anh ta dán chặt vào nhau không một khe hở, làm cô hoàn toàn cảm nhận được dục vọng của đối phương muốn cô hòa hợp.

Là anh!

Động tác và xúc cảm quen thuộc, để cho cô càng thêm xác nhận thân phận đối phương, cô hiểu rất rõ người đàn ông này sẽ làm động tác gì tiếp theo, nhưng mà bây giờ...

“Chờ, chờ một chút...” Dè dặt kinh hoàng trong lòng, cô thở dốc cố gắng kêu tạm ngừng.

Nếu là bình thường, cô rất vui lòng tiếp tục trò chơi này, nhưng hôm nay hiển nhiên không hợp thời cơ. Thứ nhất đây là phòng nghỉ của cô dâu, lúc nào cũng có thể có người xông vào, thứ hai cô phải nhanh chóng nói cho chị gái tung tích khuyên tai, tránh cho chị gái lo lắng. Thành thật mà nói, bây giờ cô không có tâm tình chơi tiếp.

“Chờ cái gì?” Nhận biết được phản ứng của cô, người đàn ông này miệng nói dừng lại, nhưng tay anh ta lại tấn công bộ ngực của cô, nghịch nghịch giữa rãnh hai vú như ẩn như hiện của cô.

“Dừng như vậy...” Nhìn khuôn mặt tuần tú ngẩng lên, cô đưa tay nhỏ bé đã khôi phục tự do bắt lấy bàn tay hạnh kiểm xấu của anh. “Bây giờ không phải lúc, chúng ta để hôm nào...”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày” Anh ta ngắt lời cô, trên mặt hiện lên nụ cười chết người không cần đền mạng “Anh rất nhớ em, muốn em bây giờ”

Anh đem mặt dựa gần vào cô, hơi thở nhẹ nhàng, “Em biết hôm nay em khiến bao nhiêu người mê mẩn không?” Câu nói của anh đến trên gương mặt cùng mái tóc cô, dịu dàng rơi vào bên tai cô, “Hôm nay em thật xinh đẹp, đẹp cho tim anh nhức nhối”

Đúng vậy, cô hôm nay rất đặc biệt.

Là một nhiếp ảnh gia, cô luôn mặc trang phục thông thường nhất áo sơ mi, quần jean đơn giản gọn gàng, hôm nay một bộ dạ phục tơ sợi hoàn toàn khoe ra dáng người yếu điệu của cô, ôm trọn bộ ngực mượt mà, hơn nữa trang điểm xong đường nét khuôn mặt rõ ràng, hôm nay quả thật là cô chưa bao giờ đẹp hơn.

Vậy thì sao?

“Anh...” Cô vừa tức giận vừa buồn cười, “Coi như em rất đẹp, tim anh làm sao mà đau chứ?”

“Tất nhiên đau đớn!” Anh cầm lấy tay nhỏ bé của cô, “Từ lúc đi vào lễ đường, anh rất muốn em, nhưng vẫn nhịn đến bây giờ, anh nhẫn nhịn nơi đó thật là đau, nhịn đến bây giờ tim cũng đau...” Nói xong, anh đem tay cô đến dưới bụng, đi tới chỗ mẫn cảm nhất.

“Háo sắc cuồng!” Cô cười mắng, rút tay về, “Dừng làm rộn, em phải trở về tìm cô dâu, bây giờ thật không phải lúc”.

“Em sợ cái gì?” Anh không buông tha thuyết phục, “Là sợ bị người ta phát hiện sao?”

Tay anh lại bắt đầu hạnh kiểm xấu.

“Em...” Khi tay anh trượt đến ngực cô, cô không khỏi thở hổn hển.

“Dừng lo lắng, tạm thời sẽ không có người đi vào” Cách một tầng y phục, bàn tay anh vuốt ve nơi tròn trịa của cô. “Anh sẽ nắm chắc thời gian, có được không?”

Mặc dù cách tầng y phục, tay anh giống như một luồng điện, khuấy động lòng cô.

“Nhưng, nhưng mà...” Lí trí còn sót nói cho cô biết, mình có chuyện cần làm.

“Dừng nhưng mà nữa” Cúi người hôn mút vành tai cô, anh nói nhỏ, “Anh sẽ không kéo dài quá lâu, em cũng muốn, không phải sao?”

Hai má cô phồng hồng, ánh mắt mờ mịt, mềm mại thở dốc, khắp nơi đều là chứng cứ động tình, không một cái có thể tránh khỏi ánh mắt anh.

“Nhưng mà, điên cuồng như vậy...” Đây chính là phòng nghỉ của cô dâu, bọn họ lại đem chỗ này làm nơi vụng trộm? Trong lòng cô, không có cách chấp nhận.

“Điên cuồng?” Anh cười khê lên tiếng. “Em vẫn luôn thật hưởng thụ, không phải sao?”

Mặt của cô càng đỏ, bởi vì cô biết người đàn ông này đang nói cái gì. Những kí ức ngọt ngào điên cuồng trong lòng cô chưa bao giờ mất đi, vẫn luôn ở sâu trong đáy lòng cô.

“Cũng được, cẩn thận đừng làm loạn quần áo em” Cũng không biết là lời nói của anh, hay là bị phiền lòng hành hạ, cô lại có thể đồng ý.

“Kỹ thuật của anh em còn không tin sao?” Nhận được đáp ứng của cô, anh không hề khách khí nữa. Đôi môi chặm miệng cô lần nữa, khuấy đảo cái lưới đỉnh hương ngọt ngào của cô, trong lúc đó bàn tay vô tình trượt vào trong váy, đi tới hai chân của cô.

“A, không...” Cô rên rỉ, đôi tay nắm cánh tay rắn chắc của anh, chủ động đáp lại nụ hôn nhiệt tình của anh. Cô hoàn toàn rơi vào lưới tình của người đàn ông này, không cách nào kiềm chế, môi của anh, tay của anh, đang từng bước tiến sát, ép cô buông vũ khí đầu hàng.

“Muốn anh sao?” Giọng nam trầm thấp dễ nghe, bởi vì tình dục mà hơi khàn khàn.

“Cho em.” Cô không chút do dự đưa mình tới.

“Gọi tên của anh” Anh cố ý lui ra một chút, bàn tay lại trêu chọc nơi mẫn cảm nhất của cô. “Anh thích em dùng thanh âm khả ái gọi anh”

“Đừng trêu em...” Không chiếm được thỏa mãn lại gặp phải trêu chọc kéo dài, thân thể của cô như muốn nổ tung, “Anh... Thật là xấu...” Về mặt cô thống khổ, biểu đạt kháng nghị.

“Vậy thì gọi tên anh” Anh kiên trì

Không biết vì sao, anh rất thích cô ngọt ngào gọi anh, thích nhìn bộ dáng cô giống như đường hòa tan trong lòng anh.

Là bởi vì cô rất ít gọi tên anh? Hay là bởi vì cho tới bây giờ cô chưa từng chủ động bám dính lấy anh.

Anh không rảnh suy nghĩ nhiều.

Nhìn thấy cô cắn môi, đáng vẻ liều mạng nhẫn nại, anh tăng thêm sức lực ngón tay, vuốt ve chỗ tư mật đã sớm ẩm ướt run rẩy.

“Lập, Lập Khải...” Cô không thể tiếp tục chống đỡ, hai chân mềm nhũn, cả người té nhào vào trong ngực anh.

Anh hiện lên một nụ cười đắc ý, nhấc tay lên ôm lấy cô.

Anh biết, kể tiếp sẽ từ trong miệng nhỏ của cô nghe được nhiều ngon ngọt hơn nữa, cho đến lúc hai người đồng thời trào lên cái đỉnh kia.

Kích tình qua đi, toàn bộ đều là ngọt ngào.

Ngồi ở bàn trang điểm, địa phương tư mật nhất của hai người gắn kết.

“Thích không?” Nhan Lập Khải dịu dàng vuốt ve tấm lưng thon không tỳ vết của cô.

“Phương diện này anh chưa bao giờ làm em thất vọng.” Mặt cô vui trong hõm vai của anh, mái tóc không biết là vô tình hay cố ý chạm vào đôi gò má tuần mỹ của anh, tay ngọc ôm chặt lấy anh không muốn buông.

Trong thâm tâm, cô yêu người đàn ông này muốn chết.

Anh tuy là con cháu nhà quan, vốn phong lưu đa tình, lại không có quá nhiều ngã ngũ, bất cần, ngược lại mang theo thâm trầm nội liễm, đôi đồng tử đen nhánh, sâu thẳm khiến người khác nhìn không thấu ý nghĩ của anh, kể cả lúc anh nhếch môi mỉm cười nở nụ cười mê đảo chúng sinh kia, cũng không để lộ quá nhiều tâm tư, còn mang theo mấy phần tà khí. Có lẽ cũng chính sự cao thâm khó lường cùng tà tứ mị hoặc này khiến cho cô không cách nào kiềm chế, yêu anh đến hết thuốc chữa, cho dù biết anh lăng nhăng, thất thường, không phải là chỗ dựa cả đời.

“Cũng đúng.” Nhan Lập Khải hôn bờ vai mềm mại của cô. “Phụ nữ cùng một chỗ với anh, cho tới giờ vẫn chưa có ai oán trách cái gì”.

“Phụ nữ qua lại với anh...” Lòng cô đau xót, nhưng lại ra vẻ không việc gì nói, “Các cô ấy chắc có oán trách, nhưng chẳng qua là không oán trách kỹ xảo ân ái của anh.”

Nghe thế, anh không khỏi bật cười.

“Có lẽ.” Anh hơi dời khỏi vai, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, “Em cho là các cô ấy sẽ oán trách cái gì?”

“Các cô ấy?” Đinh Vũ Khiết chần chờ một chút, “Anh nói, phụ nữ qua lại cùng anh sao?”

“Đúng thế!” Trong mắt lóe lên tia nghịch ngợm, khuôn mặt viết ba chữ không quan tâm, xem ra anh chẳng qua là tùy ý hỏi, không phải muốn nghiêm túc hỏi ra đáp án cho vấn đề này.

“Vậy còn phải hỏi.” Cô cười nhạt, “Các cô ấy oán trách, thời gian anh theo các cô ấy quá ít, tệ hơn chính là anh rất nhanh chán phụ nữ, cho nên rất nhanh lại đổi người, họ có muốn ở cạnh anh lâu một chút cũng khó.”

Lời nói của cô cũng không khoa trương, trung bình cứ ba tháng anh sẽ đổi bạn gái, lâu nhất cũng không quá nửa năm, vượt qua nửa năm thì chính là kỳ tích. Bởi vì anh luôn ra tay hào phóng, với mỗi cô anh chia tay đều rất phóng khoáng, cho nên mỗi lần tạm biệt đều rất nhẹ nhàng, hiếm gặp trường hợp nào dây dưa quần quít, chết cũng không buông.

Nhan Lập Khải lại cất tiếng cười, “Em thật là hiểu anh”

“Đương nhiên rồi”. Cô cũng không đắn đo, thuận miệng nói tiếp, “Chúng ta ở cùng một chỗ cũng không ít.”

“Đã bao lâu”

“Một năm rồi”.

“Một năm rồi sao?” Nghe được con số này, anh hơi giật mình.

So với kỷ lục anh từng lập, con số này đúng là hơi lớn.

Anh hơi ngạc nhiên, mình lại có thể qua lại với một cô gái lâu như vậy, kỳ lạ hơn nữa là, cho tới giờ phút này anh chưa từng cảm thấy chán ghét.

Anh vẫn tham lam mùi hương đặc biệt, quyến rũ của cô.

Lần đầu quen biết, là ở buổi tiệc anh đính hôn với Đinh Vũ Thiến, lúc đó do bà con họ hàng đông đúc, ấn tượng về nhau cũng không sâu đậm. Về sau, Vũ Khiết vốn là nhà báo phóng viên ảnh, bị chủ nhiệm phái tới chỗ anh lấy tin, hai người mới bắt đầu qua lại.

Về đẹp cùng tài hoa của cô hấp dẫn sự chú ý của anh, hơn nữa sự hồn nhiên vốn có, cùng phong cách nghệ sĩ, càng dẫn dắt ánh mắt anh. Anh bắt đầu kiếm cớ mời cô dùng bữa, cuối cùng to gan hơn yêu cầu cô, muốn cô làm bạn gái mình.

Lúc đó, Nhan Lập Khải cùng Đinh Vũ Thiến chia tay ầm ỹ, anh cũng không nắm chắc bao nhiêu khả năng cô sẽ đồng ý yêu cầu của anh, thế nhưng hết lần này đến lần khác, mê hoặc đặc biệt của cô làm anh không cách nào dứt bỏ, do dự hồi lâu, rốt cục vẫn bày tỏ với cô.

Không nghĩ tới cô lại có thể đáp ứng, hơn nữa còn đáp ứng rất dứt khoát, điều kiện là tình yêu của hai người chỉ được phép ở trong bóng tối, không được cho bất cứ ai biết mối quan hệ của hai người.

Vì sao?

Anh nhớ mang máng mình từng hỏi nguyên nhân.

Mà câu trả lời của cô cũng hết sức đặc biệt.

Quan hệ bí mật mới không có áp lực.

Rõ ràng cô không muốn đeo gánh nặng.

Anh cũng không phải không hiểu tâm tư của cô, chị gái cô cũng bởi vì không chịu được Nhan Lập Khải nổi tiếng phong lưu mà hủy bỏ hôn ước, mà bản thân cô ở bên ngoài giấu giếm một công tử phong lưu, nếu hai

người công khai quan hệ, cô tất nhiên sẽ bị người nhà chất vấn, để tránh đeo áp lực gia đình trên lưng, cô đương nhiên không muốn phơi bày.

Cứ như vậy, hai người vẫn duy trì quan hệ bí mật, trừ bỏ hai người trong cuộc, không có bất cứ ai biết quan hệ của họ.

Chẳng qua là... Bọn họ còn có thể như thế bao lâu nữa.

Hôm nay, chị cô cũng đã vào lễ đường, chẳng lẽ cô không có tính toán gì?

Một ngày nào đó, cô cũng sẽ mặc áo cưới bước vào lễ đường đi!

Vũ Khiết không rõ người đàn ông trước mặt suy nghĩ cái gì, cô chỉ đang quan tâm cô dâu vẫn đang chờ tin tức.

“Này, buông ra, em phải đứng dậy” Cô không thể chần chờ thêm nữa, chờ thêm không chừng cô dâu sẽ trực tiếp xông vào đây.

Từ trong suy nghĩ tỉnh lại, anh vẫn hôn lên bờ vai non mềm của cô, hưởng thụ hương thơm đặc thù của cô, lúc này mới cam lòng buông ra.

“Em...” Nhan Lập Khải ngơ ngẩn nhìn cô, im lặng như suy nghĩ cái gì, tiện tay sửa sang lại quần áo mình.

Anh muốn nói lại thôi, làm cô rất không thoải mái, người đàn ông này từ trước đến nay luôn nói thẳng, rất ít khi ấp úng như vậy.

Nhưng, bây giờ cô cũng không có thời gian để ý tới cử chỉ bất thường của anh, cô nhanh chóng kéo lại đai váy bị cuốn lên cao, khôi phục lại trạng thái trước khi hoan lạc.

“Tới, anh giúp em...” Thấy cô khó khăn kéo chiếc khóa sau lưng, anh chủ động kéo lên cho cô. “Em có nghĩ tới ...”

“Cái gì?” Người đàn ông này hôm nay là lạ, ánh mắt cô cảnh giác.

“Em có nghĩ tới chuyện kết hôn không?” Anh cuối cùng cũng mở miệng.

“Kết hôn”. Cô ngây ngẩn cả người.

“Đúng vậy!” Anh gật đầu. “Nhìn chị gái em kết hôn, chẳng nhẽ em không nghĩ tới chuyện này?”

Ai lại không muốn chứ. Cô rất muốn lờ anh một cái.

Nhìn chị gái bước vào lễ đường, cô đương nhiên đã nghĩ đến chuyện này, có điều đối tượng cô muốn kết hôn, đến giờ phút này còn chưa có tính toán gì, đối phụ nữ nhanh hơn đổi quần áo còn, cô có thể kết hôn với ai?

“Với ai?” Cô tức giận.

“Cùng bất kì người đàn ông nào em thích”

“Bao gồm anh sao?” Giọng nói mang theo giễu cợt, bởi vì cô biết anh là người đàn ông không thích bị trói buộc.

“Đừng nói nhảm”. Quả nhiên, Nhan Lập Khải lập tức loại mình ra khỏi danh sách. “Ngoại trừ anh, bất kì người đàn ông nào em thích cũng được”

“Em chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn” Cô nói dối.

Vũ Khiết hiểu, nếu để cho người đàn ông này biết cô có tính toán muốn kết hôn, anh nhất định sẽ cúp đuôi chạy mất, hơn nữa còn chạy trốn nhanh hơn cả thỏ, chỉ có duy trì hiện trạng mới khiến anh lao thẳng đến chỗ mình, hoặc là nói, vẫn để anh ở bên cạnh anh.

“Vậy sao?” Nhan Lập Khải không nhìn ra che giấu trong mắt cô.

Muốn anh tin tưởng thêm, cô đặc biệt nhấn mạnh, “Em vốn không muốn kết hôn, một mình tự do tự tại, anh cũng không phải không biết công việc của em, cả năm chạy loạn bên ngoài, làm gì có thời gian nghĩ đến chuyện kết hôn.”

Đây cũng không phải nói dối, mặc dù cô có nghĩ đến chuyện kết hôn, chẳng qua cô cũng không gấp, cũng không quan tâm, dù sao cô mới hai mươi tuổi, hưởng chi công việc chụp ảnh mới là trọng tâm sinh hoạt của cô, có cưới hay không cô cũng không quan tâm lắm.

“Nhưng mà...” Anh do dự một chút, “Anh có cảm giác nên buông em ra, để em đi tìm hạnh phúc thực sự”

Anh hiểu tính lảng nhảng của bản thân, đoán chừng vài năm nữa cũng không muốn kết hôn với ai, mà cô còn con gái, còn có bao nhiêu năm tháng có thể phí phạm, phụ nữ không thể so với đàn ông, không phải mỗi ngày thêm sắc thêm hương, ngược lại chỉ rước lấy hao mòn.

Nếu hai người tiếp tục qua lại, cô chẳng phải sẽ vì anh mà mất đi hạnh phúc sao.

Nghĩ đến đây, anh cực kì không muốn, cô là cô gái tốt, nên có được hạnh phúc, không phải sao?

Nếu anh không thể cho cô hạnh phúc, nên dứt khoát buông tay, để người khác mang lại hạnh phúc cho cô mới đúng.

“Buông em ra? Anh có ý gì?” Nghe vậy, sắc mặt của cô thay đổi.

“Buông ra em chính là ý tứ của anh”. Anh buồn phiền vò tóc, tuy nói hi vọng cô hạnh phúc, nhưng mà vừa nghĩ từ bỏ cô, anh vẫn cảm thấy day dứt.

“Em không hiểu” Cô không phải không hiểu, chẳng qua là không muốn thừa nhận.

“Chính là...” Do dự mấy giây, Nhan Lập Khải giống như quyết định, nói như chém đinh chặt sắt, “Chúng ta chia tay đi!”

Chia tay!

Hai tiếng này như tiếng sấm sét giữa trời quang, khiến cô thấy trời đất quay cuồng.

Từ lúc bắt đầu qua lại, cô đã lo lắng người đàn ông tùy hứng này có thể tùy ý cắt đứt quan hệ của hai người, không nghĩ tới kéo dài được một năm, ngày này cuối cùng vẫn đến.

Rất cục, anh vẫn muốn chia tay với cô.

“Tại sao?” Đè nén nước mắt chực tràn ra, cô nắm chặt bàn tay, dùng sức mạnh lớn nhất có thể ổn định giọng nói của mình.

“Anh nói rồi.” Giọng của anh hẳn là khó có dịp trầm thấp. “Anh không muốn chậm trễ hạnh phúc của em”

Những lời này nói ra hoàn toàn thành tâm thành ý, tuyệt không giả dối. Đối với những người phụ nữ khác, anh chưa từng có cảm giác này, duy nhất với cô, anh thật tâm hi vọng cô có được hạnh phúc.

Đây là lần thứ hai anh nhắc tới hai chữ hạnh phúc.

Tại sao anh không hiểu, anh chính là hạnh phúc của cô? Anh đẩy cô ra đồng nghĩa với việc anh đẩy cô xuống địa ngục.

Trái tim Vũ Khiết rớm máu, móng tay cắm vào thịt có chút đau.

“Em... Có khỏe không?” Khuôn mặt cô không biểu cảm, so với mắng anh, quát anh, càng khiến anh lo lắng.

“Có gì không khỏe?” Vẻ mặt vô cảm so với bất kỳ biểu lộ gì càng lạnh lùng hơn.

Vậy sao? Anh sợ làm chậm trễ cô?

Hay là, anh chán ghét cô?

Anh thích thưởng thức tươi mới, mà qua lại với cô một năm đã hết mới mẻ rồi.

Phủ định hoàn toàn cái hạnh phúc anh nói tới, chính cô có cách lý giải khác.

“Cho nên...” Với kinh nghiệm chia tay phong phú của anh, lần đầu tiên khó có thể mở miệng, thậm chí quên hỏi cô muốn cái gì. Theo thói quen của anh, sẽ để lại cho người phụ nữ mới chia tay một khoản phí chia tay, bất kể là tiền mặt, xe, hoặc là nhà cửa.

“Tạm biệt”. Không nói thêm nửa lời, Đinh Vũ Khiết hít một hơi thật sâu, xoay người rời khỏi phòng chờ.

Dĩ nhiên cô không phải loại con gái mê trai, bị đá còn khóc nháo không muốn chia tay, cho dù cô không muốn rời khỏi anh chút nào.

Nhưng mà cô phải giữ lại một chút tôn nghiêm ình.

Lảo đảo đi về phía trước, thậm chí cô không biết vì sao mình có thể đi tới phòng rửa tay, theo bản năng, nhốt mình trong buồng vệ sinh.

“Ồ...” Dựa vào tường, nước mắt kìm nén đã lâu rốt cục trào ra.

Che miệng, cô thỏa sức khóc ra bi thương, thống khổ, dường như vì thương tiếc đoạn tình yêu đã chết đi này.

Tại sao?

Tại sao cô lại yêu dạng đàn ông này?

Biết rõ anh lăng nhăng, tại sao cô không cự tuyệt anh?

Biết rõ tình cảm này không thể dài lâu, tại sao cô còn tự đắm chìm trong đó?

Biết rõ chia tay là chuyện sớm muộn, tại sao cô còn bi thương như thế?

Tại sao... Tại sao...

Giờ đây, đau đớn đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn làm rối loạn lòng cô, khiến cô hoàn toàn quên mất chị gái còn ở trong lễ đường hết sức mong đợi mình.

2. Chương 2

Đinh Vũ Khiết cầm tấm ảnh vừa rửa xong, kiểm tra rất cẩn thận, chiều này cô phải lựa được tấm tốt nhất trong đó, giao cho bộ phận thiết kế của công ty quảng cáo.

Cô vốn yêu thích chụp ảnh, một năm trước, từ công việc phóng viên ảnh, dần thân vào lĩnh vực nhiếp ảnh chuyên nghiệp, thái độ nghiêm túc cùng hòa đồng làm cho ông chủ rất hài lòng, mà cô càng ngày càng yêu thích công việc của mình.

Chuyện chia tay cho dù đau đớn, cũng khiến cô suy sụp mấy ngày, nhưng, chụp hình là công việc yêu thích của cô, lại là hứng thú lớn nhất của cô, nhờ sự hăng say, tập trung toàn bộ tinh thần vào công việc, cũng phần nào giảm bớt những uất ức và đau thương của cô.

Mượn công việc là phao cứu sinh, chính là nguyên nhân mấy ngày nay cô đều tăng ca, không ăn không nghỉ đặt nhiệm vụ hoàn thành case này lên hàng đầu, bởi thế không rảnh phiền lòng ngồi gặm nhấm bi thương, lại càng không chìm đắm trong đau khổ sau chia tay.

“Vũ Khiết, ông chủ gọi cô!” Đồng nghiệp Tiểu Kiều gọi cô.

“Chuyện gì?” Cô không buồn nhúc nhích, mắt vẫn nhìn chăm chú vào mấy tấm ảnh chụp.

Khi làm việc cô rất chăm chú, đây là chuyện mọi người đều biết, cho nên ai nhìn thấy cũng không thể trách, cũng chẳng đem chuyện này để trong lòng.

“Chuyện công việc” Tiểu Kiều đáp đơn giản, không nói nhằm dư thừa.

Làm cùng Đinh Vũ Khiết đã lâu, Tiểu Kiều hiểu rõ hơn ai hết, nhiều lời vô ích, chỉ cần nhắc hai chữ công việc mới có thể tác động đến cô.

“Haizz!”

Đúng như dự đoán, Đinh Vũ Khiết lập tức thả tấm ảnh trên tay xuống, đứng dậy.

“Than thở cái gì?” Tiểu Kiều trêu ghẹo, “Có lẽ ông chủ thấy mấy ngày nay cô tăng ca khổ cực vất vả, muốn phát thêm tiền thưởng đó!”

“Ngu ngốc!” Cô liếc nhìn đồng nghiệp, “Cô còn chưa biết? Tăng ca khổ cực là đúng, không làm thêm giờ đáng chém đầu!” Cô nói ra tiếng lòng của ông chủ.

“Có lẽ ông chủ đổi tính!” Tiểu Kiều lè lưỡi, “Nếu mà cầm tiền thưởng, cô phải mời khách đấy nhá!”

“Mơ giữa ban ngày!”

“Cô nói chuyện tiền thưởng? Hay là chuyện mời khách?” Cái cô Tiểu Kiều này thật đúng là lằng nhằng.

Xì một tiếng, không để ý đến cô ấy, Vũ Khiết rảo bước tới phòng làm việc của ông chủ.

“Ông nói gì?” Mắt Vũ Khiết tròn to, không dám tin nhìn chằm chằm ông chủ.

Cô đoán không sai, ông chủ tìm mình hẳn nhiên không phải là vì chuyện tiền thưởng.

“Tôi nói...” Ông chủ nhẫn nại nói lại lần nữa, “Lần này, quảng cáo của công ty thời trang Hường Vinh muốn do cô phụ trách, theo kế hoạch, tháng sau bọn họ xuất cảnh sang đảo Guam, đại diện phát ngôn lần này là do ca sĩ mới được phong là ngọc nữ – Đường Tĩnh Tĩnh đảm nhiệm, cho nên mời cô chuẩn bị trước một chút.”

Hai chữ chuẩn bị nói thì đơn giản, nhưng mà xác định được phong cách, đặc điểm của sản phẩm, đôi khi còn phải phù hợp với khí chất của người đại diện phát ngôn, thì lại là chuyện không dễ.

Tuy vậy, với kinh nghiệm phong phú của Đinh Vũ Khiết, ông chủ cũng không phải nhiều lời, cô sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

“Nhưng, nhưng mà...” Cô hơi sững sốt một lát, mới mở miệng, “Ông chắc Hường Vinh muốn giao case này cho tôi sao?”

Tập đoàn Hường Vinh khởi nghiệp là tập đoàn vận tải, sau đó đầu tư ở nhiều lĩnh vực khác nhau, mà bây giờ Nhan Lập Khải chính là tổng giám đốc của tập đoàn này. Ban đầu case quảng cáo của Hường Vinh hoàn toàn dựa vào quan hệ của cô và Nhan Lập Khải, mặc dù ông chủ của cô cũng không biết chuyện, còn tưởng rằng nhân viên công ty mình giỏi giang cơ trí.

Bây giờ, cô và Nhan Lập Khải đã chia tay, cô hoàn toàn không muốn dây dưa với Hường Vinh.

“Đương nhiên”. Ông chủ gật đầu chắc nịch. Hường Vinh vẫn rất hài lòng với biểu hiện trước đây của cô, hơn nữa case của Hường Vinh đều do cô phụ trách, không có lý do gì lại không giao cho cô.”

“Lần này, tôi không muốn nhận case này, có thể giao cho đồng sự khác được không?” Cô cự tuyệt như chém đinh chặt sắt.

“Cái gì?” Ông chủ cho là mình nghe lầm, “Cô không muốn nhận”

“Đúng vậy.”

“Cô có biết bao nhiêu người mơ ước nhận case của Hường Vinh, thế mà cô dám nói không muốn nhận.” Ông chủ cũng phải bỏ kính mắt xuống.

Ai cũng biết công việc kinh doanh của Hường Vinh trải rộng nhiều lĩnh vực, tiền quảng cáo hàng năm đều khổng lồ, ăn được miếng bánh này khác gì ăn một viên Định Tâm Hoàn (thuốc an thần đấy ạ. ^.^), số lượng công việc nhiều vô kể. Ngoài ra, hợp tác lâu dài với Hường Vinh, tất nhiên có thể được công ty quảng cáo trọng dụng, ai có thể tranh được miếng bánh này của Hường Vinh, tất nhiên sẽ làm ông chủ vui vẻ.

“Thật xin lỗi.” Trừ xin lỗi. Cô cũng không biết nói cái gì, giao việc gì cô cũng không từ chối, nhưng đây là lần đầu tiên cô đẩy công việc ra.

“Cho tôi một lý do”. Nói câu xin lỗi, ông chủ đương nhiên không chấp nhận.

“Lý do?” Âm thầm cười khổ, cô có thể nói ra lý do thực sự sao, “Tôi... Tôi gần đây hơi mệt chút, muốn nghỉ ngơi nhiều...”

Đây là lý do tốt nhất cô có thể nghĩ đến.

“Cô muốn nghỉ ngơi?” Ông chủ trầm ngâm một lúc, “Thế này đi, xong case của Hương Vinh lần này, tôi cho cô nghỉ phép một tháng, nghỉ ngơi thỏa thích, cô hài lòng chứ?”

Một tháng nghỉ phép? Ông chủ tốt bụng vậy sao?

Vũ Khiết không thể tin nhìn ông chủ.

“Thế nào? Như vậy cô có thể an tâm làm việc rồi chứ?” Ông chủ dường như tràn đầy tự tin, cảm thấy nhất định cô sẽ tiếp nhận công việc này.

Một tháng nghỉ phép, đi đâu tìm được việc tốt như vậy, đây chính là nhượng bộ cao nhất của ông rồi.

“Nhưng mà...” Đầu nhỏ xinh đẹp của cô vẫn lắc đi lắc lại không ngừng, “Tôi thật sự không muốn nhận, mời ông tìm đồng nghiệp khác đi!”

“Cái gì? Như vậy mà cũng không nhận?” Sắc mặt ông chủ chuyển thành màu xanh lét, vẻ mặt hoàn toàn viết, “cho cô thể diện, lại còn mặt dày”

“Tôi... rất xin lỗi” Xin lỗi là lời kịch duy nhất của cô.

“Cô không thể không nhận!” Ông chủ rốt cuộc không nhịn được nổi giận, “Đây là Tổng giám đốc Nhan đích thân chỉ định, nhất định phải là cô nhận case này, bằng không sẽ đem case này giao cho công ty khác làm. Cô có biết Hương Vinh chiếm bao nhiêu phần trăm kim ngạch buôn bán của chúng ta không? Cô không nhận, khác gì tiền chúng ta vào địa ngục.”

Nếu không phải như thế, ông cũng chẳng đại ột tháng nghỉ phép.

“Tổng giám đốc Nhan, là Tổng giám đốc Nhan nào?” Cô giật mình, không thể tin được Nhan Lập Khải sẽ làm như vậy.

“Còn Tổng giám đốc Nhan nào? Đương nhiên là Nhan Lập Khải!”

“Anh ta...” dường như nghẹn ở cổ họng, cô không nói được lời nào.

Người đàn ông này, rốt cuộc muốn làm gì? Chia tay tại sao không rạch ròi một chút? Tại sao còn bắt cô có cơ hội thấy anh? Đây không phải là hành hạ cô sao?

Bây giờ, cô chỉ muốn trốn tránh anh, thấy anh chỉ khiến lòng cô tan nát, đau đớn.

“Thế nào? Cô có nguyện ý tiếp nhận không?” Mặc dù phải có khí phách của ông chủ, nhưng mà có việc cầu người, ông vẫn hạ giọng xuống.

“Không có gì.” Cô cắn răng nói, “Tôi sẽ tự mình liên hệ với Tổng giám đốc Nhan, đến lúc đó sẽ cho ông biết đáp án.”

Không để ý đến tiếng quỹ rỗng của ông chủ ở phía sau, Vũ Khiết chạy như bay ra ngoài.

Bất chấp mọi chuyện, Vũ Khiết chạy tới tòa nhà làm việc của Hương Vinh.

Về công lẫn tư, cô đều không muốn có quan hệ rắc rối với Nhan Lập Khải, cho dù bằng mọi giá cô đều không muốn gặp lại anh, nhưng mà vẫn miễn cưỡng bước chân vào địa bàn của anh.

Đau dài không bằng đau ngắn, cô muốn đem tất cả mọi chuyện giải quyết sạch sẽ một lần, từ đây người đàn ông này biến mất trong cuộc đời cô, vĩnh viễn không cần lại xuất hiện quấy nhiễu cô.

“Phiền toái cô thông báo một tiếng, nói tôi có việc gấp tìm ngài Nhan.” Vũ Khiết đứng trước bàn làm việc của thư ký Nhan Lập Khải, nhỏ giọng khách khí nhờ vả.

“Nhưng mà...” Du thư ký đương nhiên quen Đinh Vũ Khiết, vì quảng cáo sản phẩm, thỉnh thoảng cô sẽ chạy tới công ty Hương Vinh làm việc, có lúc còn có thể đến phòng làm việc của tổng giám đốc, cùng thảo luận với Nhan Lập Khải.

Thông thường thấy Vũ Khiết, Du thư ký vẫn luôn cười hì hì, hôm nay mặc dù cô ấy có chút khách khí lễ độ, thần sắc lại khó xử.

“Tổng giám đốc Nhan không có ở đây sao?” Vũ Khiết không kìm được quay đầu nhìn chằm chằm cửa phòng làm việc tổng giám đốc, phảng phất như nhìn thấu cái gì.

“Tổng giám đốc Nhan... Ngài ấy ở” Du thư ký chần chờ một lát, “Nhưng, ngài ấy đang họp, nếu có thể xin cô chờ một chút.”

“Còn đang họp à...” Vũ Khiết mỉm cười hiểu biết, trong lòng đã có chủ ý khác, “Vậy không sao, tôi đợi ngài ấy được rồi.” Cô xoay người đi tới ghế salon tiếp khách ngồi.

“Cô có muốn uống chút trà hay café không?” Du thư ký sẵn sàng nói, “Tôi chuẩn bị một phần cho cô”

“Không cần, cảm ơn.” Cô khách khí xua tay, xoay người đến ghế salon ngồi xuống.

Hôm nay cô tới giải quyết vấn đề, không phải tới uống nước.

Tiện tay móc điện thoại di động trong ví da, tìm kiếm số điện thoại của Nhan Lập Khải.

Trước kia, để tránh bị người khác phát hiện quan hệ của hai người, cô cố gắng hết sức không gọi điện đến công ty tìm anh, trừ phi là công việc cực kỳ quan trọng, cho nên Nhan Lập Khải cho cô số di động, để cô có thể liên lạc trước với anh.

Mặc dù cô đã tính toán bỏ xó dây số này, nhưng muốn giải quyết vấn đề một cách chóng, bắt buộc dĩ cô không thể làm gì khác hơn là gọi dây số đại biểu ối quan hệ này.

Điện thoại títt títt vài tiếng...

“Xin chào...” Một thanh âm dễ nghe tràn đầy từ tính vang lên.

“Là tôi.” Nghe được giọng nói mê người quen thuộc kia, trong lòng cô bất giác chấn động, không hiểu sao trong nháy mắt bùng lên chút tức giận bởi anh vẫn còn lực ảnh hưởng với cô.

“Là Tiểu Khiết sao?” Anh không thay đổi cách gọi trước đây.

“Tôi có việc tìm anh.” Cô kiên trì lạnh lùng, giọng điệu giống như đồng nghiệp công tác.

“Em ở đâu?”

“Tại cửa phòng làm việc của anh.”

“Thế sao?” Giọng điệu của anh có vẻ kinh ngạc.

“Phiền toái có thể gặp tôi một chút không, tôi có công việc quan trọng cần thương lượng với anh, cảm ơn.” Cô đặc biệt cường điệu hai chữ, “công việc”, sau đó không để anh kịp phản ứng, cúp điện thoại.

Cô không biết làm vậy có đúng hay không, nhưng ít ra cô cho anh biết mình chờ ở cửa, nếu như anh có chút lương tâm, nên mau chóng kết thúc hội nghị, đừng để cô ngồi chờ bên ngoài quá lâu.

Người đàn ông này cũng được coi là còn chút lương tâm.

Không để cô chờ lâu, không tới một phút, cửa chính phòng làm việc liền mở ra.

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị đi vào, cô đã nhìn thấy một cô quần ngắn, trẻ tuổi xinh đẹp, ăn mặc hợp mốt, đi giày cao gót chín phân từ bên trong đi ra.

Roạt!

Cô không khỏi nhìn chằm chằm.

Thì ra mỹ nữ này không phải ai khác, chính là ca sỹ mới nổi, ngọc nữ Đường Tinh Tinh, cũng là đại diện phát ngôn mới nhất cho sản phẩm của tập đoàn Hường Vinh.

Cô ta ở bên trong làm cái gì? Nhan Lập Khải cùng một cô bé mở họp? Nhưng mà trừ cô ta không còn ai khác từ bên trong đi ra.

Vũ Khiết rất nhanh hiểu rõ sự việc.

Căn cứ tính tính phong lưu của Nhan Lập Khải, Đường Tình Tình tất nhiên trở thành tân hoan hiện nay của anh, hai người ở trong phòng họp mượn họp để hẹn hò, khó trách Du thư ký lại khó xử mở miệng như vậy.

Trừng mắt nhìn cô gái ngông nghênh trước mặt, Vũ Khiết không khỏi tức giận, càng hồng bết là, lòng cô bắt đầu nhói đau.

Nôn, liên quan gì đến cô?

Bây giờ hai người cũng đã chia tay, cô cần gì phải vì chuyện của anh mà đau lòng khổ sở? Anh có dây dưa với toàn bộ phụ nữ trên đời này cũng không liên quan đến cô.

Bỏ đi, cô không muốn nhìn lại gốc rễ khiến cô đau lòng.

Cố tình, Đường Tình Tình như con gà chọi nhìn cô chằm chằm.

“Là cô gọi điện thoại tìm Lập Khải!” Cô ta bày ra dáng người xinh đẹp đi tới trước mặt Vũ Khiết, “Cô chính là Tiểu Khiết.”

“Tôi...” Nhíu mày, Vũ Khiết không khỏi trợn mắt một cái, “Thật xin lỗi, chỉ có người quen mới có thể gọi tôi như vậy.” Cô không khách khí đáp lời.

“Cô nói gì... “Đường Tình Tình giận đến mức nắm chặt hai quả đấm

Gần đây gặp may, mỗi người gặp cô ta không tôn sùng cũng là cưng chiều, có ai dám nói với cô ta như vậy? Mới vừa rồi cô ta đang mây mưa cùng Nhan Lập Khải, lại bị điện thoại của Đinh Vũ Khiết cắt đứt, vì thế cô ta cực kỳ mất hứng, không nghĩ tới Nhan Lập Khải vừa nhận được điện thoại muốn cô ta lập tức rời đi, hơn nữa còn là vì gặp mặt người phụ nữ này.

Người phụ nữ này...

Ý thức người phụ nữ này có địa vị không tầm thường đối với Nhan Lập Khải, Đường Tình Tình nhận không được quan sát thêm mấy lần.

Một bộ sơ mi quần jean, mặt không trang điểm, hơn nữa quần áo mất đen sì do chưa ngủ mấy ngày đêm, thoạt nhìn có chút tiêu tụy, nhưng trên người cô tỏa ra khí chất tự nhiên vốn có, không gì sánh kịp, cho dù cùng là phụ nữ, cô ta cũng không thể coi thường vẻ xinh đẹp này.

Người phụ nữ như vậy, Nhan Lập Khải sẽ bỏ qua sao?

Đánh chết Đường Tình Tình cũng không tin.

Mới vừa rồi, trong điện thoại, gọi Tiểu Khiết, dịu dàng như gọi người yêu, theo trực giác phái nữ, giữa hai người nhất định có gì đó.

Tín hiệu cảnh báo tình địch ở trong lòng Đường Tình Tình không ngừng báo động.

Nhân vận may và thời cơ, cô ta thật vất vả mới câu được Nhan Lập Khải, cô ta đã sớm nhắm vào cái ghế phu nhân Tổng giám đốc, không cho phép bất kì kẻ nào xuất hiện phá đám.

“Cô nhìn đủ chưa? “Vũ Khiết căn bản không có tâm tình để ý cô gái nhỏ này đang suy nghĩ cái gì, chỉ muốn mau chóng giải quyết chuyện của mình cùng Nhan Lập Khải.

“Một cái bà cô xử nữ thì có cái gì hay mà nhìn? “Đường Tình Tình không cam lòng yếu thế chửi mắng cô, chỉ có thể dựa vào chửi bới cô ta mới cảm thấy áp đảo đối phương.

Bà cô xử nữ.

Nghe vậy, mặt Vũ Khiết chợt biến sắc.

Quả thực cô lớn hơn Đường Tình Tình vài tuổi, không có người ngó ngang, khiến cho đàn ông chán ghét.

Những lời này, không thể nghi ngờ, giống như con dao sắc hung hăng cứa qua vết thương chưa khép lại của cô.

“Khụ khụ...” Lần này nghe không lọt tai đối đáp giữa hai người, Du thư kí dường như nghe không nổi nữa, đột nhiên nói xen vào, “Đình tiểu thư, Tổng giám đốc Nhan còn ở bên trong chờ cô.” Khẽ mỉm cười với Đình Vũ Khiết, ý bảo cô nhanh chóng đi vào phòng làm việc

Đối với sự giải vây của Du thư ký, Vũ Khiết vô cùng cảm kích. Không để ý tới con gà chọi nhỏ bên cạnh, cô đi vào phòng làm việc, đóng cửa chính. lại

Ngoài miệng hừ một cái, Đường Tình Tình cũng chẳng cảm thấy vui vẻ. Mặc dù cô ta vui vẻ chấp nhận Lập Khải lãng nhăng, nhưng người phụ nữ Tiểu Khiết này khiến lòng cô ta cực kỳ bất an.

Vậy thì sao? Bảo cô ta buông tay. Từ trước tới giờ đồ cô ta muốn sẽ thu vào tay, cô ta nhất định dùng mọi phương pháp diệt trừ những chướng ngại vật trên con đường tiến tới ghế phụ nhân tổng giám đốc của mình.

Ăn vụng cũng không chùi mép?

Nhìn chằm chằm dấu son còn lưu lại trên môi Nhan Lập Khải, Vũ Khiết không khỏi âm thầm cười lạnh, người này quả nhiên mây mưa ở trong phòng làm việc, để cô chờ khổ sở bên ngoài.

Khó chịu, cô rút một tờ giấy lau trên bàn đưa tới trước mặt anh, chỉ chỉ khóe miệng, ý bảo anh lau vết son trên miệng.

Vết son môi kia làm cô không cách nào thảo luận công việc.

“A, cảm ơn. “Nhận lấy khăn giấy, nhẹ nhàng lau vết hồng ở miệng, Nhan Lập Khải cười như không có chuyện gì nói, “Từ trước tới nay anh không ngại người phụ nữ chủ động “

Ngụ ý, không phải anh chủ động câu dẫn Đường Tình Tình.

Vậy thì sao? Dù sao anh cũng đâu có cự tuyệt?

Đối với giải thích của anh, trong lòng Vũ Khiết trừ cười lạnh, vẫn là cười lạnh.

“Thật xin lỗi gián đoạn chuyện tốt của anh, tổng giám đốc.” Gặp mặt tình nhân cũ, Vũ Khiết cố gắng giữ khẩu khí lãnh đạm, hôm nay cô thuần túy vì công việc mà đến, không cần thiết vì người đàn ông này mà nghĩ ngợi, tuy khách khí trong lòng lại không tránh được vị chua.

“Tổng giám đốc Nhan?” Nhan Lập Khải cười nhạt, “Bất kể thế nào, chúng ta cũng là bạn cũ, cho dù là chia tay, cũng không cần lạnh nhạt như vậy chứ. “

“Nếu chia tay, nên có bộ dạng chia tay.” Từ trước tới giờ cô không thích giả bộ ngây thơ.

“Không sao, em thích là được rồi.” Đôi mắt thâm thúy tà liếc cô, giống như phát hiện ra đại lục mới, nhúu mày, “Em làm sao vậy? Nhìn giống như ngủ không ngon? Là mắt ngủ sao? “

Quầng mắt thâm đen của cô tiết lộ hết thảy.

“Tôi gần đây bề bộn nhiều việc, cho nên thường thức đêm.” Cô cuống quýt giải thích, tránh cho anh tưởng mình vì chuyện chia tay mà ngủ không ngon.

“Vậy sao?” Trầm mặc một lúc, tầm mắt vẫn khóa ở dung nhan xinh đẹp của cô, “Sẽ không phải vì chuyện chia tay, cho nên em mới...”

“Ít dất vàng trên mặt mình.” Cô lạnh lùng cười một tiếng, “Tình cảm chẳng qua là một phần sinh hoạt nhỏ, thiếu anh cũng không mất miếng thịt nào, tự tôi sẽ sống rất tốt.”

“Vậy thì tốt” “Ngoài miệng nói thế, nhưng anh vẫn hoài nghi độ tin cậy của nó. Mấy ngày này, không thấy cô, cô dường như gây đi một vòng, cả người thoát nhìn tiêu tụy không thôi, tiêu tụy đến mức khiến cho anh đau lòng.

“Tôi hôm nay có chuyện quan trọng tìm anh.” Đổ đề tài, xoay trọng tâm câu chuyện về chủ đề ngày hôm nay, Vũ Khiết sợ nếu anh tiếp tục hỏi nữa, nội tâm yếu ớt của cô sẽ lộ ra mất.

“Em nói đi, chỉ cần có thể làm được, anh nhất định sẽ đáp ứng.” Cũng không biết có phải vì áy náy chuyện chia tay, nhìn thấy cô xanh xao trước mặt, cảm thấy đau lòng, anh thật muốn vì cô làm một ít chuyện.

“Vậy sao?” Cô gật đầu, “Tốt lắm, vậy phiền toái Tổng giám đốc Nhan nói với ông chủ của tôi một tiếng, nói anh nguyện ý đem case của công ty Hướng Vinh giao cho nhiếp ảnh gia khác phụ trách.”

“Chính là chuyện này. “

“Đúng vậy. “

“Tại sao?” Nhan Lập Khải không hiểu. Lúc ấy, anh đặc biệt giao case của Hướng Vinh cho cô, trừ bỏ biểu hiện ưu tú của cô trước kia, còn là sợ ngộ nhỡ ông chủ cô tự nhiên thay đổi nhiếp ảnh gia, khiến cô hiểu lầm thay đổi người là do quan hệ chuyện chia tay.

Anh chia tay vì muốn cô tìm được hạnh phúc của chính mình, không muốn cô hiểu lầm anh.

Tại sao? Anh là ngu ngốc sao? Lại có thể hỏi cô tại sao?

“Bởi vì...” Vũ Khiết xì mũi khinh thường vấn đề của anh, “Bởi vì chúng ta chia tay rồi, về sau tốt nhất không có liên quan, tôi hi vọng chia tay được sạch sẽ hoàn toàn, không còn gì vướng mắc.”

Cô gái này, cần gì phải phân chia rõ ràng với anh như vậy? Coi như không là tình nhân, cũng có thể làm bạn bè, xem ra ngay cả làm bạn cô cũng không muốn.

Anh kém cỏi đến mức ấy sao? Cô lại có thể bài xích anh, cách anh ngoài ngàn dặm.

Suy đi nghĩ lại, Nhan Lập Khải không hiểu sao lòng chợt bị thương.

“Đây là ý nghĩ của em?” Anh đã nghĩ kỹ phương pháp đáp trả lạnh lùng, dứt khoát của cô

“Không sai.” Trông thấy anh, nhưng lại không thể có được anh, cứ tiếp tục dây dưa như thế, trái tim của cô nhất định sẽ càng vỡ vụn.

“Anh không thấy việc chia tay cùng công việc có quan hệ gì.” Anh thay đổi thái độ thỏa hiệp lúc trước, bắt đầu phản công.

“Anh có ý gì? “Sắc mặt cô biến màu.

“Anh nguyện ý giao case của tập đoàn Hướng Vinh cho em là do tin tưởng chuyên môn của em, trước kia là như vậy, bây giờ vẫn thế.” Anh nghiêm túc nói, “Từ trước tới giờ, anh luôn công tư rõ ràng, tuyệt không để chuyện chia tay làm ảnh hưởng công việc.”

“Nhưng mà...” Lần này, lời nói có bao nhiêu chính nghĩa, khiến cho Vũ Khiết không tìm được lời phản bác. Nhưng mà cô thật sự không gặp lại anh, cô cũng cần ít thời gian chữa lành vết thương!

“Không nhưng nhị gì hết.” Anh lạnh lùng cắt lời cô, biểu lộ sự quyết liệt của một tổng giám đốc. “Anh tin tưởng em cũng công tư phân minh, hi vọng em sẽ không vì chuyện chia tay mà ảnh hưởng công việc, công tư bất phân.”

Anh chụp mũ công tư bất phân lên đầu cô, ngăn cô, không cho cô có cơ hội xoay người.

Cô gái này muốn phải sạch quan hệ với anh, anh lại càng không cho cô được như ý.

“Được, case này tôi nhận.” Chiêu công tư bất phân dùng kích tướng quả nhiên hiệu quả, Vũ Khiết cắn răng đồng ý, cô tuyệt đối không để cho tên đàn ông này nhìn ra chuyện chia tay có ảnh hưởng với mình đến mức nào.

“Như vậy, về sau xin gọi tôi là Đinh tiểu thư.” Cô hung hăng nhìn chằm chằm anh.

“Tại sao?” Anh sững sờ.

“Anh không phải muốn công tư rõ ràng sao?” Cô nổi giận nói, “Đã như vậy, xin anh không cần dùng tên bí mật trước kia, giữa chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ riêng tư nào.”

“Vậy được, nếu em đã muốn.” Anh vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng nhìn cô bởi vì giận dữ mà môi đỏ mọng khê chu lên, lại có xúc động muốn trực tiếp hôn lên...

Gặp quý!

Anh đã chia tay cô gái này, tại sao còn có loại xúc động này? Là bởi vì mình chưa chán ghét cô sao?

Có lẽ.

Thật ra anh vẫn còn yêu cô, là bởi vì yêu, nên mới không muốn làm chậm trễ hạnh phúc của cô.

“Nếu như không còn chuyện gì khác, anh còn có chuyện muốn xử lý.” Anh hắng giọng, ám hiệu tiền khách.

Anh phải nhanh tiền cô, tránh đến lúc đó, không kiếm chế được, lại làm ra chuyện khiến hai người hối hận.

“Quấy rầy.” Cô thức thời đứng dậy.

“Vậy thì không tiền, Đình – tiểu – thư!” Anh mở miệng cười, đặc biệt nhấn mạnh ba chữ cuối.

3. Chương 3

“Tối, em đút anh ăn.”

“Được.”

“Ăn có ngon không?”

“Là em đút tất cả đều ngon.”

“Thật không? Vậy anh ăn nhiều một chút nha...”

Thanh âm ve vãn tán tỉnh của Đường Tinh Tinh và Nhan Lập Khải mơ hồ truyền đến, huyết thái dương Vũ Khiết co rút càng nhanh.

Người đàn ông này rốt cuộc chạy tới đây làm cái gì?

Xoa xoa huyết thái dương, cô không khỏi buồn bực đoán dụng ý của Nhan Lập Khải theo tới đảo Guam này. Chẳng lẽ là vì theo bạn gái mới của anh, Đường Tinh Tinh.

Có lẽ là vậy, bằng không còn lý do gì khác để cho anh ngàn dặm xa xôi chạy tới đây? Trước kia mỗi lần phải xuất ngoại, anh luôn không tham gia, bình thường chỉ là người định đoạt công việc cuối cùng.

Lần này, anh chẳng những trực tiếp tham gia, hơn nữa còn chủ động cho tất cả nhân viên đi máy bay từ khoang phổ thông lên khoang hạng nhất, cũng chiêu đãi toàn thể mọi người ở khách sạn năm sao cao cấp nhất.

Vốn dĩ những loại đãi ngộ cao cấp này, chỉ dành cho đại diện phát ngôn Đường Tinh Tinh cùng với đội ngũ trang điểm của cô ta, làm gì đến lượt đội ngoại cảnh họ? Bây giờ được hưởng tiện nghi này, mọi người không khỏi vui vẻ hò reo, duy chỉ có Đình Vũ Khiết là ngoại lệ.

Tiếp nhận case của Hương Vinh, vốn tưởng rằng chỉ có ở lần thảo luận cuối cùng mới phải nhìn thấy anh, không nghĩ tới hiện giờ còn phải trông thấy anh lon ton chạy tới đảo Guam. Chạy theo còn không nói, ở trên máy bay, cô lại bị xếp gần chỗ ngồi của anh, chỉ cần ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy anh và Đường Tinh Tinh dính lấy nhau như sam, cho dù cúi đầu cũng vẫn phải nghe đối đáp buồn nôn của hai người họ.

Lúc phát hiện ra xếp chỗ như vậy, cô lập tức muốn đổi chỗ với nhân viên khác, cố tình Nhan Lập Khải đã ngồi xong, để tránh giấu đầu lòi đuôi, cô vẫn chịu đựng.

Dù sao cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ, nhịn một chút đi!

Không ngờ rằng, thời gian ngắn ngủi như vậy, lại lâu tựa như một thế kỷ vậy, máy bay giống như vĩnh viễn không hạ cánh, mà cô như ngồi đồng lửa, còn phải cố gắng trấn định, miễn cho Nhan Lập Khải nhìn ra cái gì bất thường.

Tên đàn ông chết tiệt này!

Nghĩ đến đây, cô không nhận được liếc anh một cái, vô tình lại nhìn thấy miếng thịt đang cắn dở trong miệng Đường Tình Tình, cứ như thế dúi vào trong miệng Nhan Lập Khải, sau đó, miệng hai người đó không buồn tách ra nữa.

Cô vội vàng quay đầu lại, nhìn đến đĩa thịt gà trong bàn mình, cầm lên chiếc đĩa, hung hăng dâm xuống.

Nôn! Nôn! Nôn!

Chết đi! Chết đi! Chết đi!

Công tư bắt phân thì công tư bắt phân, cô cần gì phải vì câu nói kia mà chạy tới cái nơi khỉ ho cò gáy này mà chịu tội.

Thời khắc này, cô vô cùng hối hận quyết định của mình.

“Tiểu thư, muốn uống trà hay café?” Thanh âm ngọt ngào của cô tiếp viên hàng không vang lên, gián đoạn công việc lãng trì thịt gà của Vũ Khiết.

“Ừm, một ly café!” Uống chút café nóng có lẽ sẽ giúp đầu óc cô tỉnh táo hơn chút ít.

“Vâng.” Tiếp viên hàng không lập tức giúp cô rót một ly chất lỏng màu nâu sẫm cho cô.

“Cảm ơn.” Khi hương thơm café mê người chui vào mũi, lập tức cô cảm thấy tốt hơn chút ít. Cầm lên sữa tươi và đường, cô tỉ mỉ điều chế ỉnh một tách café, chuẩn bị bùng lên thưởng thức.

“Chờ một chút.”

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện, nửa đường chặn lại cướp mất tách café trong tay cô.

Cô kinh ngạc ngẩn đầu, đã nhìn thấy Nhan Lập Khải cười như không cười nhìn mình.

“Dạ dày em gần đây không thoải mái, tốt hơn đừng nên uống thứ này.” Anh thuận tay chuyển tách café sang bàn ăn của anh.

“Anh...” Anh còn để ý chuyện của cô làm chi? Vũ Khiết tức giận, “Anh giành café của tôi làm gì? Trả café lại cho tôi!”

“Anh vì muốn tốt cho em.” Anh khuyên bảo.

Trước lúc chia tay, anh vừa mới cùng cô đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ dặn cô dạ dày không tốt, phải tránh café cùng trà, không ngờ cô không nhớ.

“Anh cứ đi đối xử tốt với Đường muội muội tốt là được.” Cô căm hận nói, “Tôi không cần anh giả vờ tốt bụng với tôi, dù sao tôi cũng chẳng có tuổi trẻ mỹ mạo.”

Tích thù mới hận cũ, cô chẳng buồn do dự nói ra.

“Nếu không phải rất hiểu em...” Ánh mắt anh xẹt qua một tia vui vẻ trêu tức, anh đề thấp thanh âm nói, “Anh còn lầm tưởng là em đang ghen chứ.”

Cái gì? Ghen?

Cô cảnh giác trừng mắt, “Anh tin rằng tôi sẽ lãng phí sức lực trên một người đàn ông không liên quan?”

Không liên quan?

Chính cái thái độ này của cô làm cho anh quyết tâm chạy tới đảo Guam dạo chơi, cô càng muốn phải sạch quan hệ với anh, anh lại càng muốn cùng cô dây dưa không dứt, bị cô đuổi thật xa, anh không muốn, thậm chí còn cảm thấy khó chịu.

Nhan Lập Khải nhướn mày, “Không phải đen thì là trắng, chẳng lẽ em không thể có màu xám sao?”

“Có ý gì?” Cô không hiểu.

“Cho dù không phải tình nhân, cũng có thể làm bạn bè mà.” Anh nhỏ giọng nói, “Em không cần thiết phải quảng anh ra xa như vậy, chẳng khác gì người xa lạ.”

Anh mượn cơ hội bày tỏ ý nghĩ của mình.

“Tôi...” Vũ Khiết chẳng biết phải nói gì.

Cô không phải không hi vọng có thể duy trì quan hệ bạn bè với anh, nhưng chỉ cần vừa trông thấy anh, tim cô liền ầm ầm đau, muốn loại bỏ đi khối u này, chỉ có thể cách anh thật xa.

Cô rất muốn bày tỏ tâm tình của mình cho anh, nhưng tự tôn của cô không cho phép cô làm như vậy, cô phải làm người nâng lên được thì cũng bỏ xuống được, cho dù nội tâm không làm được, bề ngoài cũng phải giả bộ làm được, cô cũng không nguyện ý đem mình làm trò cười cho hoa hoa công tử.

Thấy cô im lặng, Nhan Lập Khải nhận định cô đã đồng ý quan điểm của mình.

“Vị tiểu thư này, bao tử không tốt, xin cho cô ấy một ly nước trái cây.” Anh nói với tiếp viên hàng không.

Thấy vậy, Vũ Khiết cũng không lên tiếng phản đối nữa, mặc kệ anh đi.

Thứ nhất, cô không có cách nào phản bác lời anh, thứ hai, cô lo lắng nếu hai người tiếp tục ồn ào, quan hệ trước kia của hai người cũng sẽ khiến dư luận xôn xao, mọi người đều biết.

Trái với sự trầm mặc của cô, Đường Tinh Tinh lại đang vô cùng bất mãn.

“Anh vừa nói cái gì với cô ta đó? Lâu như vậy cũng không để ý đến người ta?” Cô ta nín cánh tay Nhan Lập Khải làm nũng.

“Nào có lâu đâu, mới chưa tới năm phút đồng hồ.” Anh mỉm cười nhắc nhở cô ta.

“Nói với cô ta có cái gì hay chứ.” Cô hơi bĩu môi, “Mà cần tới năm phút đồng hồ”.

“Không thể nói vậy.” Anh đưa tay véo cái mũi nhỏ của cô. “Mọi người cùng ra ngoài chơi, cần chiếu cố lẫn nhau không phải sao!”

“Vậy anh cầm café của cô ta làm gì?” Đối với chuyện lớn nhỏ của Vũ Khiết, cô ta phải hỏi cho ra nhẽ, người phụ nữ này có khả năng rất cao sẽ là tình địch của mình.

“Dạ dày cô ấy không tốt, không thể uống café.”

Một cảm giác nhiễu loạn suy nghĩ của anh lan ra.

“Ồ, anh làm sao biết dạ dày cô ta không tốt?” Đường Tinh Tinh quyết hỏi cho ra ngô ra khoai.

“Bởi vì anh từng...” Phục hồi tinh thần, Nhan Lập Khải vội vàng đổi giọng.

“Đó là bởi vì case nào của tập đoàn Hương Vinh chúng ta cũng do cô ấy phụ trách, cho nên mọi người đều quen thuộc.”

Cô ta thăm dò hỏi, “Giao tình của hai người cũng không tệ nha?”

“Đó là đương nhiên.” Nhan Lập Khải gật đầu khẳng định, “Chúng ta hợp tác cũng được một thời gian dài.”

Những lời này của anh, không biết là nói cho Đường Tinh Tinh, hay là nói cho Vũ Khiết nghe nữa đây.

“Cô ta rất được phải không?” Đường Tinh Tinh không khỏi ghen tỵ, người phụ nữ này thì ra đã ở bên cạnh Nhan Lập Khải không ít thời gian, “Nhiếp ảnh gia nhiều như vậy, sao cứ phải là cô ta chụp hình chứ? Em biết rất nhiều nhiếp ảnh gia rất tuyệt, đến lúc đó sẽ giúp anh đề cử mấy người nhé!”

Cô ta bắt đầu suy tính biện pháp tách Vũ Khiết khỏi Nhan Lập Khải, trừ đi một cái gai trong mắt.

“Nhiếp ảnh gia tuy nhiều, nhưng chỉ có cô ấy mới nắm bắt được phong cách sản phẩm của Hương Vinh” Nhan Lập Khải khôn khéo, sao có thể để cho cô ta dễ dàng xỏ mũi, “Anh tin tưởng năng lực chuyên môn của cô ấy, chờ cô ấy chụp hình cho em xong, em sẽ hiểu lời anh nói.”

“Mới là lạ.” Cô ta khó chịu phản bác.

Anh cười cười, cũng không muốn vì chuyện này mà tranh chấp cùng Đường Tinh Tinh, quay sang nhìn Vũ Khiết, lại phát hiện cô đang ngủ.

Thuận tay cầm chiếc chân máy bay cung cấp, anh nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

Thấy thế, Đường Tình Tình càng ghen.

“Anh đối xử với cô tốt như thế làm gì?” Môi của cô ta càng bĩu cao hơn.

“Vì cô ấy là nhiếp ảnh gia, đương nhiên anh phải chiều cô thật tốt, nếu không cô ấy chụp em xấu xí thì làm sao?” Nhan Lập Khải cúi người hôn lên cái miệng đang bĩu lên của cô ta.

Người đàn ông này, bản lĩnh cũng quá cao cường rồi, công phu dụ dỗ phụ nữ chỉ tăng chứ không giảm.

Đinh Vũ Khiết dĩ nhiên không ngủ thật.

Để tránh phải thấy hai cái người ở cách vách kia anh an hem em, cô quyết định nhắm mắt giả vờ ngủ say, mắt thì thanh tỉnh, nhưng mà thanh âm bọn họ nói chuyện với nhau không ngừng truyền vào tai cô. Khi Nhan Lập Khải khẳng định chuyên môn của mình, lại đắp chăn cho cô, trái tim yếu ớt của cô lại không biết nên vui hay buồn.

Tại sao anh phải đối tốt với cô làm gì? Nếu anh lạnh lùng một chút, vô tình một chút, có lẽ cô đã quăng anh ra khỏi trái tim, hoàn toàn chết tâm với anh.

Cứ như bây giờ thì cho đến khi nào cô mới có thể quăng anh ra khỏi trái tim mình.

Biển xanh biếc, bờ cát trắng trải dài, gió thổi êm dịu.

Đây chính là đảo Guam.

Tuy nói phải tập trung công tác, nhưng đã đi tới địa phương ưu nhân này, mỗi người không tự chủ cảm thấy nhẹ nhõm khoan khoái.

Trừ Vũ Khiết, Đường Tình Tình cùng nhân viên Hướng Vinh, những người khác đang đứng dưới tán che quan sát đội việc.

“Đúng, chính là như vậy, cười lên nào...” Đinh Vũ Khiết cầm máy ảnh, cố gắng nắm bắt được tư thế xinh đẹp nhất của Đường Tình Tình.

“Là như này? Hay như này?” Đường Tình Tình nổi cáu, bệnh ngôi sao lại phát tác không muốn phối hợp với yêu cầu của Vũ Khiết.

Cô ta tính toán, nếu buổi chụp hình của Vũ Khiết lần này thất bại, như vậy có thể đuổi cô khỏi Nhan Lập Khải, diệt bớt một kinh địch.

Chìm trong suy nghĩ, cô không nhận được cười hờ hững.

“Oa, thật đẹp!” Nhìn chăm chú Đường Tình Tình đang bày ra rất nhiều loại tư thế, chủ nhiệm bộ phận tuyên truyền không khỏi than thở, “Tìm cô ta làm đại diện phát ngôn quả thực là lựa chọn sáng suốt.”

Những lời này tất nhiên là nịnh bợ Nhan Lập Khải, anh biết kiểu mỹ nữ thần tượng như Đường Tình Tình, đại diện phát ngôn cho sản phẩm tuyệt đối sẽ làm tăng hiệu quả, mặc dù chi phí cao, nhưng khẳng định sẽ thu được trở về. Hơn nữa scandal của ông chủ và Đường Tình Tình, sớm bị giới truyền thông xào xáo, sản phẩm chưa tung ra, ngay lập tức đã gây xôn xao, chính là tuyên truyền miễn phí hữu hiệu nhất.

“Quả nhiên là rất đẹp.” Nhan Lập Khải cũng giống Chủ nhiệm Lương nhận không được cảm thán, chẳng qua là phương hướng của anh lại không giống.

Đinh Vũ Khiết mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt cùng quần sooc trắng, thoát nhìn thanh sạch sáng ngời, dây nơ của áo sơ mi buộc một vòng quanh vòng eo thon, bày ra vòng eo mềm mại, chân ngọc trắng nõn thon dài, hiện ra trước ánh mặt trời, không che giấu chút nào.

Cô thật đẹp.

Trong lúc bất chợt, anh có xúc động, muốn đi tới ôm cái vòng eo mềm mại chết tiệt kia, vuốt ve cặp chân từng vì anh mà mở ra kia, tiếp theo kéo dây nơ thắt vòng eo cô xuống...

Anh cũng không quên, thân hình như dương chi bạch ngọc, da thịt sáng ngời như tuyết, có xúc cảm như chạm vào tơ lụa vậy.

“Tổng giám đốc Nhan, ngài đang bảo...” Chủ nhiệm Lương dường như phát hiện phương hướng tầm mắt của ông chủ không giống anh.

“Kia, đương nhiên là chỉ đại diện phát ngôn của chúng ta không phải sao! Bằng không còn có thể là ai?” Nhan Lập Khải nhanh chóng nhìn về phía Đường Tĩnh Tĩnh bối rối, “Tuổi trẻ xinh đẹp không phải sao?”

Thu hồi tầm mắt đang lượn quanh, giấu dục niệm trong lòng, ngộ nhờ bại lộ ý nghĩ của anh với Vũ Khiết, vậy thì nguy rồi.

“Đúng vậy, chẳng qua...” chủ nhiệm Lương chuyển ánh mắt, “Đỉnh tiểu thư cũng rất xinh đẹp, mặc dù cô ấy không có tuổi trẻ mỹ mạo như Đường tiểu thư, nhưng mà lại có hương vị thành thực.”

Vừa nói, tầm mắt anh bắt đầu đảo quanh trên người Đinh Vũ Khiết.

“Ngài xem, cô ấy không chỉ có gương mặt xinh đẹp, mà dáng người càng thêm mê người, ngài xem vòng eo cùng đôi chân, ặc ặc... Nếu bình thường cô ấy đều mặc như vậy, bảo đảm sẽ làm đàn ông phun máu mũi. Thật đáng tiếc, tại sao tôi lại không phát hiện sớm một chút? Nếu để cho tôi sớm phát hiện...”

“Thì sao?”

Đột nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, toàn thân Chủ nhiệm Lương nổi lên một tầng da gà.

Roạt! Giọng ông chủ tại sao bỗng nhiên lại trở nên âm trầm thế? Giống như đến từ âm tào địa phủ!

Nuốt nước miếng, anh bắt đầu quay đầu, ngay sau đó lại phải chống đỡ với khuôn mặt xanh mét của ông chủ, kinh khủng hơn chính là đôi mắt dường như sắp phun lửa.

Tiếp xúc lâu như vậy, anh còn chưa thấy qua bộ dáng ông chủ tức giận như vậy.

Rốt cục là ông chủ tức giận cái gì?

Đàn ông tụ tập một chỗ, luôn có thói quen soi mói diện mạo, dáng người phụ nữ, mình cũng chỉ là phát huy bản sắc đàn ông mà thôi, ông chủ luôn phong lưu phóng khoáng, cũng chính là một trong những người đó thôi, chẳng qua anh hợp ý thì nói, nào ngờ sắc mặt ông chủ lại khó xem như vậy.

Chẳng lẽ là anh nói sai cái gì?

“Cậu vẫn chưa trả lời tôi.” Một thanh âm kinh khủng vang lên.

“Tôi...” Trừ hốt hoảng, anh nào còn nhớ nổi mình nói cái gì?”

“Lần sau còn có gan ngấm loạn, đóng gói về quê đi, hiểu không?” Thanh âm khủng khiếp ra lệnh.

“Vâng...Vâng...” chủ nhiệm Lương ngoài mặt thì đồng ý, nhưng trong bụng thì cực kỳ căm tức.

Ông chủ thích trêu hoa ghẹo nguyệt, thế nhưng lại cấm nhân viên thưởng thức mỹ nữ, còn có thiên lý không?

Mặt nhăn như khỉ, nhưng anh cũng không dám phản đối, ai bảo anh ăn ngủ hạng nhất, ở dưới mái hiên người ta, còn có thể không cúi đầu sao.

Nhan Lập Khải nghiêm mặt, bắt đầu quan sát mỗi tên đàn ông ở chỗ này.

Bọn họ đang nhìn ai? Là Đường Tĩnh Tĩnh? Hay là Đinh Vũ Khiết.

Dù sao Đường Tĩnh Tĩnh là thần tượng minh tinh, tùy bọn họ nghĩ thế nào cũng được, nhưng Đinh Vũ Khiết là bảo bối anh giấu riêng trong lòng, anh không muốn bất kỳ kẻ nào có ý nghĩ xấu xa với cô.

Cũng không ý thức được trong đầu toàn là tư tưởng độc chiếm, anh giống như một ông chồng ghen tuông đứng ở đó, như muốn phong tỏa tất cả con mắt đang hướng về Vũ Khiết.

Vũ Khiết đang bận rộn chụp ảnh, tất nhiên không rảnh chú ý đến Nhan Lập Khải đang làm gì, Đường Tĩnh Tĩnh rất không phối hợp khiến cho cô đau đầu nhức óc.

“Ê, cô rốt cuộc có biết chụp hình không?” Cuối cùng, Đường Tĩnh Tĩnh nhịn không được nổi dóa.

“Đường tiểu thư, xin cô hợp tác một chút được không?” Nén giận, Vũ Khiết hòa nhã nói, “Muốn phối hợp hướng gió cùng sự đặc sắc của trang phục, vậy nên mời cô đứng ở dưới góc độ này.”

“Tại sao lại ở góc độ đó?” Đường Tĩnh Tĩnh phẫn nộ, “Cô không có mắt sao, mặt tôi cực kỳ không thích hợp góc độ này. Cô vậy mà cũng xưng là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp sao?”

“Tôi quan tâm là cảm giác toàn thân, cảm giác toàn thân là được rồi, cũng không ai chú ý đến chi tiết gương mặt.” Vũ Khiết nhún vai giải thích.

“Cảm giác toàn thân cái quái gì? Cô đặt tôi ở đâu hả?” Đường Tĩnh Tĩnh vọt tới trước mặt Nhan Lập Khải tố cáo. “Lập Khải, anh xem người phụ nữ này, cố ý chọn góc độ em không hài lòng nhất để chụp hình, rõ ràng là muốn chọc tức em mà.” Cô ta lôi kéo tay anh làm nũng, “Anh giúp em đổi nhiếp ảnh gia, em không muốn cộng tác với cô ta, tới lúc đó em cũng sẽ bị cô ta chụp thành xấu xí mất.”

Lời vừa dứt, toàn bộ nhân viên ở đây đều biến sắc, năng lực làm việc của Vũ Khiết ai cũng rõ, sự chuyên nghiệp cùng hợp tác của cô khiến không ai có thể phản đối. Lý do vừa rồi cô nêu ra, ai cũng cho rằng là chuyện dĩ nhiên, cố tình Đường Tĩnh Tĩnh lại bắt bẻ, làm mình làm mẩy, ỷ vào Nhan Lập Khải, muốn thay Vũ Khiết.

Mặc dù không tin là Nhan Lập Khải sẽ làm như vậy thật, nhưng Đường Tĩnh Tĩnh dù sao cũng là tân sủng mới của anh, ảnh hưởng của phụ nữ không thể nói chơi, chuyện gì mà không thể xảy ra.

Tất cả mọi người mở to hai mắt, mỗi mắt trông chờ.

Lại thêm Vũ Khiết im lặng không nói, chỉ lẳng lặng chờ xem phản ứng của Nhan Lập Khải.

“Em đừng lo lắng, kỹ thuật của Đinh tiểu thư rất tốt, nhất định sẽ chụp cho em cực kỳ xinh đẹp, em chỉ cần phối hợp cho tốt là được.” Đầu Nhan Lập Khải vẫn chưa có ngập nước, đương nhiên biết ai đúng ai sai, để buổi chụp hình thuận lợi, cũng đành phải nghĩ biện pháp trấn an Đường Tĩnh Tĩnh.

“Việc gì anh phải nói đỡ cho cô ta? Rõ ràng, cô ta muốn chụp em thành xấu xí.” Bĩu môi lên, Đường Tĩnh Tĩnh lôi kéo tay áo anh làm nũng.

“Tĩnh Tĩnh, đừng như thế.” Anh vỗ vỗ vai cô. “Em hãy tôn trọng chuyên môn của Đinh tiểu thư, tin tưởng quyết định của cô ấy, đồng thời cũng phải tôn trọng chuyên môn của mình, là một đại diện phát ngôn, chính em phải phối hợp hoàn toàn với lợi ích tuyên truyền cho sản phẩm của công ty, chứ không phải chỉ để biểu hiện đặc sắc của riêng mình, đúng không?”

“Em...” Lời này nhất thời khiến cô ta á khẩu không trả lời được, bây giờ chỉ có thể xuất ra chiêu cuối cùng, “Em mặc kệ, em mặc kệ! Em nhất định phải thay nhiếp ảnh gia, không còn lâu em mới chụp.”

Làm nũng, la lối, bình thường cô đều đạt được mục đích, đàn ông từ trước đều gục trước bộ dáng này của cô ta, cũng bởi chiều này, cô ta đã kiếm được không ít miếng ngon, bao gồm cả một chung cư cao cấp, xe thể thao Porsche.

Chẳng qua, chiều này hôm nay không có tác dụng.

Thấy khuyên không được cô ta, Nhan Lập Khải không khỏi biến sắc.

“Cô không muốn chụp phải không?” Anh hất tay Đường Tĩnh Tĩnh ra, dùng giọng nói nghiêm nghị chưa từng có, “Tốt lắm, tìm cho tôi một người đại diện khác, hủy bỏ toàn bộ hợp đồng của cô ta với tập đoàn Hướng Vinh.”

Vừa rồi, vì lời nói của chủ nhiệm Lương đã khiến anh bực mình, lần này Đường Tĩnh Tĩnh cố tình gây sự hoàn toàn chọc giận anh.

Lúc này, Nhan Lập Khải phát cáu khiến Đường Tĩnh Tĩnh sợ hãi, cô ta không thể khóc không thể cầu xin tha thứ, chỉ có thể đứng bất động ngơ ngác như tượng gỗ.

“Tổng giám đốc Nhan, ngài chấp cô ấy làm gì? Cô ấy chẳng qua là cô bé chưa quen việc đời, nếu có gì không phải, kính xin ngài rộng lượng tha thứ.” Người đại diện vội vàng ra mặt hòa giải, nghĩ cách giữ vững bát cơm của Đường Tĩnh tĩnh, nếu bị Hương Vinh loại bỏ, sau này còn có ai tìm cô ta làm đại diện phát ngôn đây? Nếu cô ta không thu được, vậy mình đi theo không phải thất nghiệp sao?

“Để cô ta tự mình kiểm điểm.” Hừ một tiếng, Nhan Lập Khải cũng không nhiều lời, xoay người rời đi.

Hôm nay anh ăn thuốc nổ sao?

Chưa từng thấy anh giận dữ như vậy, Vũ Khiết hơi ngạc nhiên.

“Được rồi, được rồi, chúng ta tiếp tục.” Nhìn thấy vành mắt Đường Tĩnh Tĩnh dần đỏ lên, cô có chút không đành lòng, “Cô giúp cô ấy trang điểm lại, hôm nay chúng ta phải hoàn thành tiến độ.”

Thức giục thợ trang điểm, cô tìm cách hóa giải hiện trường đang đông cứng.

Cô hiểu, thay đổi người chẳng qua là Nhan Lập Khải nhất thời bực bội, dù sao sản phẩm cũng sắp tung ra, bọn họ cũng không đủ thời gian tìm người chụp lại.

Chẳng qua, tại sao anh giận như thế? Tính anh thâm trầm, từ trước tới nay ít khi tức giận, lại càng không chấp nhận cùng phụ nữ.

Về chuyện này, Vũ Khiết nghĩ thế nào cũng không ra.

4. Chương 4

Thật thoải mái!

Đêm qua, khắp nơi yên tĩnh, chỉ có lá cây xào xạc cùng tiếng sóng vỗ bờ.

Lắng nghe âm thanh từ thiên nhiên, Vũ Khiết vừa nhắm mắt đã ngủ rất say, ngủ suốt mười tiếng mới chợt tỉnh giấc.

Không cần phải đếm cừu, cũng không cần thuốc an thần, đây là lần đầu tiên từ sau khi chia tay Nhan Lập Khải, cô có thể ngủ một giấc yên bình.

Có lẽ là do sức mạnh của thiên nhiên! Ở trong hoàn cảnh tươi đẹp thanh thoi thế này, tâm hồn Vũ Khiết khó có dịp được thả lỏng.

Tắm rửa xong, cô thay một bộ quần áo thể thao khỏe khoắn, tập vài vận động tác cho khỏe người, mới đi tới nhà ăn.

Gần tới nơi, hương thơm café và bánh bao lan tới.

Ngửi được mùi ngon, Vũ Khiết không khỏi cảm thấy dạ dày xôn xao, ừng ực vang dội, cuối cùng cũng có cảm giác đói bụng ghê gớm.

Chuyện chia tay khiến cô ăn không ngon ngủ không yên, bây giờ thân thể của cô cũng có thể khôi phục bình thường.

Vui vẻ đi vào phòng ăn, cô cầm món trứng cuộn phương tây cùng bánh sừng bò, đi theo nhân viên phục vụ lấy một tách café.

Cô hít hà hương café thơm nồng.

A...Đây chính là hương vị của hạnh phúc!

Cô cảm thấy thật thỏa mãn, cầm tách đường lên, bắt đầu đặc chế café “Đinh thị”.

Bất chợt –

“Em lại muốn uống trộm café hả?” Một thanh âm cười như không cười vang lên.

Quý mặt dày...

Nghe thế, cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên, “Ai uống? Tôi chỉ nhìn không được sao?”

“Lừa gạt ai đây?” Nhan Lập Khải ôm Đường Tĩnh Tĩnh đứng bên cạnh bàn cô.

“Thế sao phải cầm sữa tươi với lọ đường, nói dối cũng phải viết bản nháp chứ?”

“Hừ, mắc mớ gì tới anh?”

Quả nhiên, hai người kia cãi nhau, đầu giường đánh, cuối giường hòa, nhìn anh và Đường Tĩnh Tĩnh thân mật, lòng tốt của cô lại ít đi phân nửa.

“Tại sao lại không liên quan đến anh?” Thần sắc Nhan Lập Khải bình tĩnh, không có nửa điểm tức giận. “Nếu em ngã bệnh, sẽ ảnh hưởng tới tiến độ tung ra sản phẩm của chúng ta, nói gì thì nói, anh cũng phải quan tâm đến sức khỏe của em.”

Lời còn chưa dứt, Nhan Lập Khải đã kéo Đường Tĩnh Tĩnh ngồi xuống cạnh bàn cô.

Vũ Khiết nhìn anh chằm chằm, “Khắp nơi đều có chỗ ngồi, anh ngồi cạnh tôi làm gì?”

“Như vậy mới có thể đảm bảo em không uống trộm café!” Anh cười cười đáp lời.

“Hừ!” Quay mặt đi, thầm hỏi thăm tổ tông tám đời nhà anh, cô chuyên tâm ăn bánh sừng bò của mình, không thèm để ý tới anh.

Mặc dù, không cam tâm ngồi bên cạnh Vũ Khiết, nhưng Đường Tĩnh Tĩnh vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, mặc dù từ hôm qua cô và Nhan Lập Khải đã hòa hợp trở lại, nhưng mà tròng bạo phong kia, vẫn để lại dư âm khiến cô khiếp sợ. Cô ta cuối cùng cũng hiểu rõ, người đàn ông này, căn bản không thích cô ta làm nũng, om sòm la lối, cô ta dĩ nhiên sẽ không ngu tới mức, mới cách ngày, lại tìm chuyện chọc giận anh.

Lòng thù hận với Vũ Khiết chỉ có tăng chứ không giảm.

Nhan Lập Khải thà hủy bỏ hợp đồng với cô ta, chứ nhất định không chịu thay Vũ Khiết. Trừ bên ngoài không cho cô ta mặt mũi, bên trong chứng tỏ trong lòng anh cô ta không quan trọng bằng đối phương. Cho dù hôm qua, Vũ Khiết giải vây cho cô ta, nhưng Đường Tĩnh Tĩnh vẫn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tổng giám đốc Nhan, buổi sáng tốt lành! Mọi người, buổi sáng tốt lành!” Lúc này, chủ nhân bộ phận tuyên truyền bưng khay thức ăn, đột nhiên xuất hiện, “Nơi này có người ngồi sao?”

Anh chỉ vào chỗ ngồi đối diện Vũ Khiết.

“Không có.” Vũ Khiết vội chào hỏi, “Không có ai, mời ngồi.”

“Vậy sao?” Mặt chủ nhiệm Lương hớn hở, “Vậy anh cũng không khách khí!”

Hôm qua thấy được mị lực của mỹ nữ Đinh Vũ Khiết, coi như không theo đuổi cô, có thể tiếp cận cô cũng tốt.

Sắc mặt Nhan Lập Khải trầm xuống.

Tên sắc lang này rốt cuộc muốn làm gì?

“Lập Khải, anh không đi lấy đồ ăn sao?”, Đường Tĩnh Tĩnh lên tiếng nhắc nhở anh.

“Em bưng tới giúp anh.” Anh một chút cũng không muốn rời khỏi chỗ này.

Nghĩ đến việc tên sắc lang này bình luận Vũ Khiết, trong lòng lập tức vang lên chuông báo động, vẫn là ở chỗ này theo dõi nhất cử nhất động của tên đó mới an tâm được.

“Vậy cũng được.” Bĩu môi, trong lòng Đường Tĩnh Tĩnh tức giận rời đi.

Cô biết, mấy ngày nay phải ngoan ngoãn, bằng không chiếc ghế phụ nhân Tổng giám đốc còn chưa kịp tới gần, đã bị anh quăng khỏi cửa.

“Đinh tiểu thư tối qua ngủ ngon giấc không?” chủ nhiệm Lương nhét bánh bao vào miệng, hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Vũ Khiết mỉm cười trả lời, “Ở nơi này còn không ngủ ngon, vậy thì hồng bét.”

“Quả vậy.” chủ nhiệm Lương gật đầu đồng ý, lại cầm chiếc bánh bao nữa. “Mấy ngày trước nhìn khí sắc em rất kém, hôm nay đã khác, quả là dung quang tỏa sáng, thần thái sáng láng, em ở nhà ăn này là mỹ nữ xinh đẹp nhất rồi.”

“Anh nói đùa.” Vũ Khiết che miệng cười khê, “Anh quên ở đây chúng ta còn có một đại minh tinh sao? Người ta vừa xinh đẹp lại trẻ trung, em lấy gì ra so cùng cô ấy chứ?”

Trong lúc nói, cổ tình liếc mắt về phía Nhan Lập Khải bên cạnh, chỉ thấy gương mặt anh lạnh lẽo, vạn phần không vui.

“Cũng chưa chắc.” Còn chưa phát hiện ra ông chủ khác thường, chủ nhiệm Lương lắc đầu phản đối, “Em nghe qua câu ‘phong tình vạn chủng’ chứ?” Anh giơ tay làm tư thế khoa trương, “‘Phong tình vạn chủng’ là cần tích lũy theo năm tháng, là một vẻ đẹp thành thực, hoàn toàn khác vẻ đẹp trẻ tuổi của thiếu nữ.

“Như vậy anh nói xem, thành thực tốt hơn, hay là trẻ tuổi tốt hơn?” Vũ Khiết cố ý hỏi anh.

“Đương nhiên là...” Ý thức kịp ông chủ đang bên cạnh, Chủ nhiệm Lương cố gắng đem câu, “Thành thực tốt” nuốt trở về, “Đương nhiên là mỗi người một vẻ. Trẻ trung có cái đẹp của trẻ trung, thành thực có cái đẹp của thành thực.

Biết ông chủ thích những cô gái trẻ trung xinh đẹp, anh có ngu mới dám chê bai thẩm mỹ của ông chủ.

“Không ngờ cậu mồm ngoa mép giải thế.” Nhan Lập Khải lạnh lùng thốt, “Sao lúc họp không nghe cậu nói nhiều như vậy.”

Nhìn tên tiểu tử này mang theo ý đồ háo sắc, còn nói nói cười cười cùng Vũ Khiết, làm cho nội tâm anh vô cùng khó chịu.

“A, tôi...” Ông chủ đột nhiên mở miệng, Chủ nhiệm Lương không khỏi hoảng hốt, không cẩn thận bị nghẹn bánh bao.

“Khụ...khụ...khụ”. Anh thanh cổ họng, liều mạng ho khan. “Nước... Nước...”

Bây giờ, anh cần nhất một ly nước, không may trên bàn chỉ còn duy nhất tách café của Vũ Khiết. Chuyện cấp bách, cô chỉ có thể đưa cho anh tách café của mình. Mà trên bàn Nhan Lập Khải có ly nước, anh lại vẫn khoanh tay đứng nhìn, giống như thoải mái xem kịch vui.

“Anh uống tạm cái này”. Bất đắc dĩ, cô đưa cho anh ta tách café của mình.

“Tôi pha thêm sữa và đường rồi, sẽ không đắng đâu.”

Dù sao có nước là tốt rồi. Chủ nhiệm Lương đoạt lấy café, uống ừng ực vài ngụm.

“Khụ khụ... Tốt hơn nhiều, tốt hơn nhiều... Cảm ơn em.” Ho xong, anh cuống quýt cảm tạ Vũ Khiết.

“Không có việc gì là được rồi.” Cô cười cười, “Café uống được không?”

“Dĩ nhiên là ngon.” Mới bị sắc đến khổ sở, anh nào có tâm tình thưởng thức café ngon hay dở, có điều về tình về lý, vẫn nên khen mới được.

Để chứng minh mình không nói dối, Chủ nhiệm Lương bưng lên tách café uống một ngụm lớn.

“Uống ngon, rất tuyệt”

Thấy thế, khuôn mặt tuấn tú của Nhan Lập Khải lập tức biến sắc.

Tên khốn đáng chết, dám uống café của anh?

Anh chọn vị trí này, nói dễ nghe là giám thị Vũ Khiết, kỳ thực là muốn tìm cơ hội vụng trộm thưởng thức tách café tự cô pha chế.

Thế nhưng bây giờ tách café lại vào bụng tên khác.

Thật là đáng chết!

“Lập Khải, anh sao không ăn một chút gì đi.” Vừa bưng thức ăn tới, Đường Tĩnh Tĩnh cầm một chiếc bánh bao nhét vào tay anh, “Anh ăn một chút đi, ngon lắm đó.”

“Được.”

Thần sắc Nhan Lập Khải có mấy phần không kiên nhẫn, cho dù chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng cũng không qua được mắt hồ ly của Đường Tĩnh Tĩnh.

Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Mới vừa rồi còn vui vẻ, sao giờ đã mất hứng?

Đối với phản ứng cảm xúc của Nhan Lập Khải, Đường Tĩnh Tĩnh có chút mơ hồ, cho nên cô ta vừa nhìn thấy Đinh Vũ Khiết và Chủ nhiệm Lương ngồi cạnh đang nói cười vui vẻ, cô ta lập tức cảm nhận được, Nhan Lập Khải bị người phụ nữ này ảnh hưởng.

Người phụ nữ đáng ghét này.

Đường Tĩnh Tĩnh cực kỳ ghen tức.

“Tôi muốn đi lấy nước trái cây.” Lúc này, Vũ Khiết đứng dậy, “Anh có muốn tôi mang giúp hay không?” Cô hỏi Lương chủ nhiệm.

“Được! Đồ uống mỹ nữ mang là tốt nhất.” Người đẹp lại có thể nguyện ý phục vụ anh, tim chủ nhiệm Lương không khỏi nở đầy hoa.

Nhan Lập Khải hừ một tiếng, sắc mặt càng khó coi hơn, cũng không tiện mở miệng nói thêm gì.

Anh có thể nói gì?

Cùng lắm, anh và Vũ Khiết cũng chỉ là quen biết cũ mà thôi, dù sao hai người cũng đã đường ai nấy đi.

Mọi người đều mang tâm sự trong lòng, không ai chú ý đến phía dưới bàn, một cái chân vụng trộm đưa ra.

Đường Tĩnh Tĩnh giả bộ ngoan ngoãn ăn uống, nhưng lúc Vũ Khiết đi ngang qua, đưa chân ngăn cô.

“A!” Giữa tiếng thét thê thảm, Vũ Khiết lão đảo, cả người ngã xuống.

“Em không sao chứ? “

“Em vẫn tốt chứ?

Hai người đàn ông đồng thời chạy về phía cô, ngay cả tên đầu sỏ gây ra, cũng đứng dậy quan tâm – có tật giật mình bao giờ cũng đến hiện trường vậy xem.

“Không sao, không sao...” Cầm lấy tay trái bị thương, cô miễn cưỡng đứng dậy.

Quái, vừa rồi cô đạp phải cái gì? Chẳng lẽ là chân bàn?

Quơ quơ, đầu đang ong ong, cô xác định không phải như thế, đau đớn dữ dội làm tay trái tê dại.

“A, em chảy máu. “chủ nhiệm Lương giật mình sợ hãi.

“Để anh xem.” Nhan Lập Khải bất chấp, cầm tay trái của cô, xem xét cẩn thận. “Chân có đau hay không? Có bị trật hay không?” Mắt thấy cô bị thương, những giận dữ vừa rồi nháy mắt tiêu tan, thay vào đó là quan tâm, lo lắng.

Chứng kiến thần sắc Nhan Lập Khải khẩn trương, Vũ Khiết hơi giật mình, cũng có chút vui mừng, anh quan tâm vẫn chạm tới tiếng lòng yếu ớt, cùng thần kinh nhạy cảm của cô.

A, may mắn.

Trừ tay trái chảy máu, các bộ phận còn lại cũng không có gì đáng ngại.

Nhan Lập Khải rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Anh dẫn em đi bôi thuốc.” Thấy ông chủ lôi kéo tay người đẹp, chủ nhiệm Lương cũng nhao nhao muốn thử.

“Không cần, để tôi đưa cô ấy đi.” Chuyện này Nhan Lập Khải đương nhiên sẽ không nhân nhượng.

“Không sao đâu! Ông chủ cứ bồi Đường tiểu thư ăn điểm tâm, tôi đảm nhiệm chức trách bồi Đinh tiểu thư là được rồi.” chủ nhiệm Lương tự mình thông minh an bài.

“Đúng vậy, cứ để Chủ nhiệm Lương bồi Đinh tiểu thư là được.” Đường Tinh Tinh ở bên hát đệm, cô ta chỉ muốn chinh Vũ Khiết, không phải chế tạo cơ hội cho bọn anh.

“Tôi nói không cần là không cần.” Nhan Lập Khải nghiêm mặt, trên mặt rõ ràng hai chữ, “Anh dám”, tranh cùng tôi cũng phải xem sắc mặt tôi. “Không cần để ý đến tôi, hai người tiếp tục ăn sáng đi.”

Cũng không quản Vũ Khiết có nguyện ý hay không, anh đỡ bờ vai cô dời đi.

Trước khi đi, anh cũng không quên thưởng cho chủ nhiệm Lương ánh mắt khinh thường.

Xoạt! Vẻ mặt đó cũng quá kinh khủng rồi.

Toàn thân run rẩy, thần kinh yếu ớt của chủ nhiệm Lương lại bị đả kích sâu sắc.

“Còn đau không?” Nhan Lập Khải đưa Vũ Khiết về tới phòng, lấy hòm thuốc, thay Vũ Khiết sát trùng vết thương.

“Đau...” Cồn chạm phải vết thương, cô đau đến nhú mảy.

“Chịu khó một chút, một ít nữa thôi... vù vù...” Anh đau lòng thổi nhẹ vết thương, nghĩ cách giúp cô giảm nhẹ đau đớn.

Đợi khử trùng xong, anh lấy băng OK trong hòm thuốc, tỉ mỉ dán lên.

“Ừm, như thế là được rồi.” Giống như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật của mình, anh gật đầu hài lòng.

“Cảm ơn anh”. Cõi lòng cô ngập tràn cảm kích nói cảm ơn.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt cô chưa từng rời khỏi người anh, mỗi cái giờ tay nhắc chân của anh toàn bộ đều rơi vào trong mắt cô.

Cô biết anh có một mặt ôn nhu sẵn sốc này, tuy rằng không ngờ, sau khi hai người chia tay, anh còn có thể khẩn trương, quan tâm, tỉ mỉ chăm sóc cô như vậy.

Có lẽ...

Anh có thể... còn thích cô hay không? Chia tay là vì suy nghĩ cho hạnh phúc của mình, hay là vì trong thời gian ngắn anh còn chưa muốn kết hôn?

Nếu thật là như vậy...

Nghĩ tới đây, trái tim cô lại không tự chủ tăng thêm mấy nhịp.

Vậy anh cần gì phải chia tay với cô?

Ngoài anh ra, ai cũng không có khả năng khiến cô động lòng, càng chưa nói đi vào lễ đường kết hôn, chia tay chỉ khiến cô thống khổ, làm sao có thể nói hai từ hạnh phúc?

Có lẽ cô nên nói cho anh tiếng lòng của mình mới phải.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh ngồi xổm xuống, đưa mắt nhìn cô, “Sao không nói chuyện? Sẽ không phải là bị ngã hóa đần chứ?”

“Tôi...” Vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy đôi đồng tử tĩnh mịch, bên trong ngập tràn nụ cười cùng quan tâm lo lắng.

Haizz, cô cỡ nào mong muốn trở về bên anh, ôn lại nụ hôn ngọt ngào cuồng dã cùng lồng ngực ấm áp, mạnh mẽ kia. Cho dù không có cách nào thiên trường địa cửu, chỉ mong đã từng có được.

Chỉ cần có thể tiếp tục một ngày thì một ngày.

“Anh...” Cô quyết định hỏi anh cho rõ ràng, “Vì sao anh đối tốt với tôi như thế?”

“Em là nói?” Anh không biết định nghĩa đối “tốt” của cô là như thế nào.

“Anh...” Vũ Khiết chần chờ, bận rộn tìm từ thích hợp để miêu tả, “Anh đưa tôi về phòng, còn tử mĩ thoa thuốc giúp tôi.”

“Như vậy là đối tốt với em sao?”

Anh không nhận được nhếch nhếch miệng.

“Không đúng sao?” Cô đỏ mặt, có chút lúng túng.

Chăm chú nhìn cô hơi ngượng ngùng, hai má trắng hồng, tim anh không khỏi đập thình thịch, trực giác mách bảo muốn đi lên hôn lên cánh môi anh đang hé mở kia.

“Anh...” Mắt thấy khuôn mặt tuần tú của anh đang tiến lại gần, cô kim lòng không được thì thào, “Anh... Thích tôi sao?”

“Thích...” Nhan Lập Khải hơi thất thần.

“Vậy anh...” Tay cô nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, “Vậy sao lại muốn chia tay với em?”

Chia tay?

Hai chữ này, không khác gì sấm động trời cao, khiến Nhan Lập Khải lập tức tỉnh táo.

Anh đang làm gì?

Phát hiện môi anh cùng cô cách nhau chưa đến năm phân, anh vội vàng lui về phía sau.

Phù, may là anh kịp tỉnh táo lại, nếu không lại tạo ra sai lầm lớn, hai người đã đường ai nấy đi, anh sao có thể có ý nghĩ không an phận được chứ?

“Anh nói rồi.” Anh đứng dậy, tạo khoảng cách với cô. “Chia tay là vì suy nghĩ cho hạnh phúc của em, tự anh biết mình là hạng người gì, tự nhận là không có biện pháp mang hạnh phúc tới cho em, em đáng giá có được một người đàn ông tốt hơn anh trăm ngàn lần yêu thương em.”

“Vậy sao không hỏi tôi, cái gì mới khiến tôi hạnh phúc?” Cô siết chặt bàn tay, “Xin đừng tùy tiện quyết định thay người khác.”

“Anh có sao? “Anh lắc đầu, “Hôn nhân và con cái là tiêu chuẩn hạnh phúc của hầu hết phụ nữ, là xã hội định nghĩa, không phải thứ anh có thể làm được.”

“Nếu như anh nhận định điều tôi muốn là hôn nhân, vậy anh sai mười phần rồi, hiện giờ tôi không muốn kết hôn, hơn nữa...”

“Đó là bởi vì em chưa tìm được đối tượng thích hợp.” Anh ngắt lời cô. “Chỉ khi chúng ta chia tay, em mới có cơ hội gặp gỡ người đàn ông khác, ở cùng anh, chỉ làm chậm trễ em thôi.”

“Anh...”

Cô cố nào muốn cho anh biết tình cảm của bản thân, nói cho anh, cô không muốn hôn nhân, con cái, cô chỉ cần ở bên cạnh anh, thế là đủ rồi.

Nhưng mà lòng tự ái, không cho phép tiết lộ quá nhiều tâm tư của mình.

Anh đã cố tình chia tay, cô còn mặt dày nín kén làm gì?

Tuy anh nói thích cô, nhưng chỉ là yêu thích có giới hạn, nếu không sao anh có thể giao cô cho người đàn ông khác?

Dù là với cô, hay những người phụ nữ từng ở bên anh, yêu thích trong miệng anh, không phải giống nhau sao, đều chung một loại mà thôi, không phải vì ở chung lâu mà khác biệt, cho nên mới có thể chia tay cô.

Cô ở trong lòng anh không có vị trí gì đặc biệt.

“Không cần nói nữa, tôi hiểu ý của anh.” Vốn dĩ cô còn ôm chút hi vọng, nhưng mộng đẹp hoàn toàn tan vỡ.

Cứ tưởng rằng, trong lòng anh, cô có chút khác biệt, không ngờ...

Nếu anh không cần mình, cô cần gì phải lấy mặt nóng dán mông lạnh?

“Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?” Thấy sắc mặt cô không tốt, Nhan Lập Khải trầm giọng hỏi, vô cùng không muốn giống như lúc trước, cô coi anh như kẻ qua đường.

“Đó là đương nhiên.” Cô lạnh lùng thốt. “Dù sao anh cũng rất tốt với tôi. Đúng không?”

Nôn, chia cũng chia rồi, người đàn ông này cần gì phải đối tốt với cô. Rồi hơi sẵn sóc khiến cho cô hiểu lầm nghiêm trọng.

“Tôi không sao rồi, anh có thể đi.”

Vũ Khiết cúi đầu sửa sang lại hòm thuốc, không thèm liếc anh một cái.

“Nhưng mà...” Bản năng, anh muốn lưu lại chăm sóc cô.

“Nhưng nhị cái gì?” Giọng cô càng lạnh hơn, “Bạn gái Đường muội muội của anh đang còn chờ ở nhà ăn, người anh nên bồi là cô ấy, không phải tôi.”

Anh lại quên mất Đường Tĩnh Tĩnh.

Liếc nhìn cô, Nhan Lập Khải cũng không nhiều lời nữa, chẳng qua là lẳng lặng rời khỏi phòng của Vũ Khiết.

Biết rõ mình không còn lý do gì để lưu lại, nhưng trái tim mất mát không cách nào lái đi được.

5. Chương 5

“Tiểu Khiết, con còn ngồi đó làm chi?” Đinh Bá Thực ngồi ở bàn ăn gọi con gái.

“Con.” Vũ Khiết sững sờ nhặt đôi đũa lên. “Ba kêu con sao?”

“Đúng vậy!” Muội muội khả ái Đinh Vũ Du làm cái mặt quý, “Ba gọi ít nhất ba lượt, thế mà chị không có phản ứng.”

“Vậy sao.”, Vũ Khiết ngoảnh đầu nhìn Vũ Như, xem hư thực thế nào, muội muội ôn nhu văn tĩnh của cô, trước này đều không biết gạt người.

“Đúng ạ,” Gật đầu xác nhận, Đinh Vũ Như đồng tình nhìn cô.

“Thật xin lỗi.” Cô cúi đầu thật thấp nhận sai. “Gần đây chuyện công ty quá bận rộn, con đang suy nghĩ xem xử lý sao cho tốt...” Cô tìm bừa một lý do giải thích cho nguyên nhân mình lơ đãng.

Đương nhiên, nguyên nhân chân chính chỉ có mình cô biết, sau khi chia tay với Nhan Lập Khải cô vẫn như người trên mây, chỉ có bù đầu vào công việc mới ngoại lệ, nhưng mà vừa tan tâm, thân ảnh phiền não của anh lại tập kích vào trái tim yếu ớt của cô, quấy nhiễu không cho thần kinh cô vận hành một cách bình thường.

“Đôi lúc cũng phải thoải mái một chút, quá áp lực sẽ phản tác dụng.” Đinh Bá Thực khuyên bảo con gái, tiếp tục nói, “Chuyện vừa rồi ba nói, con cảm thấy thế nào?”

Mới rồi? Chuyện gì?

Vũ Khiết như người trên sao Hỏa rơi xuống.

Vũ Du cười hì hì, “Ba, ba cũng thật là, chị đang ngăn người, làm sao nghe được ba nói cái gì, ba nói lại lần nữa đi.”

“Biết rồi.” Đinh Bá Thực bất đắc dĩ, chỉ có thể nói lại một lần nữa, “Ba nói, con gái lớn rồi, nên lưu ý tìm đối tượng tốt, không thì phí hoài tuổi xuân đấy.”

A! Lại thêm một người nữa muốn cô kết hôn.

Vũ Khiết không khỏi thấy đầu đau nhức. Sao người đàn ông nào cũng giống nhau? Ai cũng muốn nhanh chóng gả cô đi? Cô không kết hôn thì chết sao?

“Con cũng không biết, phải gả cho ai nữa?” Cô có nuốt miếng cơm, nói lúng búng trong miệng.

“Cái này chị không cần lo lắng.” Đinh Vũ Du cười hì hì, “Ba đã thay chị tìm đối tượng tốt, chỉ cần con thấy thuận mắt, chuyện tốt có thể tới ngay a.”

Cái gì? Vũ Khiết xem chút phun sạch cơm trong miệng.

“Con nít con nôi biết cái gì, chớ ăn nói lung tung, để cho ba nói chuyện.” Đinh mẫu ngắt lời con gái.

“Con đâu có nói lung tung...” Vũ Du chu cái miệng nhỏ nanh.

“Ba! “Vũ Khiết lên tiếng kháng nghị, “Ba rốt cuộc muốn làm gì? Chuyện của con ba đừng quan tâm được không?” “

Chuyện Nhan Lập Khải đã đủ làm cô tâm phiền ý loạn, cô bây giờ lấy đâu tâm tình bởi cha cô chơi trò ghép đôi chứ?

“Ba không có làm gì, chỉ giúp con giới thiệu bạn trai thôi. “Sợ con gái nổi giận, Đinh Bá Thực cố sức giảm lược hai từ, “xem mắt “. “Vốn ba cũng không muốn quản con, nhưng mỗi ngày trôi qua, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, bây giờ cả bạn trai cũng chưa có, là ba con đương nhiên cũng muốn vì con suy nghĩ một ít biện pháp. “

“Con chỉ mới hai mươi tuổi thôi, chờ sau ba mươi hãy nói. “Cô xuất ra chiến thuật trì hoãn.

“Sau ba mươi? “mặt Đinh Bá Thực xanh lét, “Đợi đến lúc đó, con nghĩ còn có ma nào dám rước con sao? “

“Chuyện hôn nhân phải tùy duyên số. “Cô không cho là đúng phản bác, “Nếu duyên không tới, cần gì phải miễn cưỡng. Nếu thật không ai thêm lấy, con liền ở nhà với ba mẹ, không phải rất tốt sao? Nếu cả bốn bọn con cùng gả ra ngoài, vậy mai này ai chăm sóc ba mẹ chứ? “

Ánh mắt cô quét qua mẹ yêu, tìm kiếm ô dù.

“Nói là như thế, nhưng mà... “Lần này Đinh mẫu cũng không hoàn toàn tán thành cách nói của cô, “Mặc dù mẹ hi vọng bốn con gái yêu mãi mãi ở bên cạnh mình, nhưng vẫn hi vọng các con có mái ấm riêng, chỉ cần các con hạnh phúc, mẹ so với cái gì cũng thấy hạnh phúc. “

Đó, mẹ yêu lắm trận liền phản bội, xem ra tình huống này với cô cực kỳ bất lợi.

“Ai nha, con cũng không cần quá khẩn trương, chỉ là đi ăn một bữa cơm, có cái gì to tát đâu? “Đinh Bá Thực đơn giản hóa hết sức mọi chuyện, “Gặp gỡ ăn cơm không đại biểu cái gì, cả hai thấy thuận mắt lẫn nhau mới có bước tiếp theo chứ? “

“Nhưng mà con bề bộn nhiều việc, gần đây không có thời gian. “Thật ra cô cũng không quá bài xích chuyện hẹn hò này, nhưng thời cơ không đúng, bây giờ, một chút tâm tình cô đều không có.

“Ăn bữa cơm thôi, cũng không làm mất bao nhiêu thời gian của con. “, Đinh Bá Thực phản đối, “Chẳng nhẽ con không ăn cơm, coi như là đi ăn một bữa thôi. “

Nói hết nước hết cái, dù sao lừa gạt con gái đi xem mắt trước rồi nói tiếp. Ông tin tưởng, đối phương nhìn thấy con gái ông như hoa như ngọc, khó có thể không bị cô thu phục.

“Ba à “, bữa oanh tạc này, sớm cho đầu cô nổ tanh bành.

“Chị hai, chị vẫn không muốn đi sao? “, Vũ Như nhỏ giọng khuyên nhủ, “Thật ra thì cũng không có chuyện gì mà, nếu không để em bồi chị đi nhé. “

Em gái thiện lương, chỉ sợ chị hai không đáp ứng sẽ làm ba mẹ đau lòng, chỉ có thể xung phong đi đánh địch.

“Em, “Vũ Khiết quân lính tan rã, tận mắt thấy phòng tuyến cuối cùng sụp đổ.

“Chị ba, sao chị biết được không có chuyện gì? Chị trải qua rồi sao? “Vũ Du cười gian, “Nghe chị nói, rất có kinh nghiệm nha, nói em nghe một chút, gần đây cùng ai hẹn hò a? “

“Chị... “Bị em gái trêu chọc, mặt Vũ Như nhanh chóng thiêu rục, “Em đừng nói lung tung...Chị nào có... “

Cô cúi đầu, giấu đi nụ cười tương tư yếu ớt, không muốn người khác biết được tâm sự trong lòng mình.

“Được rồi, đừng thấy em ấy thiện lương mà bắt nạt. “Vũ Khiết lấy dáng vẻ làm chị dạy dỗ em út nghịch ngợm.

“Vậy sao? “Lúc này, Vũ Du cố bắt chước dáng vẻ kẻ trộm thần bí, cười cười, đột nhiên ghé đầu vào Vũ Khiết, “Chị hai, chị kiên trì không đi, có phải hay không...Ha ha...Có phải có bạn trai rồi?”

“Có phải đang yêu đương? nên không muốn đi gặp mặt.”

“Em. “Lúc Vũ Khiết sắp bị cô bé làm cho phát điên, bất chợt nghĩ đến chiêu phản kích.

Cô cũng ghé đầu đến trước mặt em gái, cũng thần bí như tên trộm hỏi, “Em làm sao biết nhiều thế, có phải cũng đang yêu hay không? “

“Ai yêu đương? “Đường như bị người ta chọc đúng tâm sự, Vũ Du như viên đạn bắn lên, “Ai nói? Em đâu có chứ? “

Phản ứng kịch liệt vượt qua tường tượng mọi người.

“Được rồi, được rồi, đừng náo loạn nữa. “Đinh Bá Thực ngăn lại các cô. “Tiểu Khiết, nhân vật chính hôm nay là con, đừng có đánh trống lảng. Dù sao, thời gian ba cũng hẹn xong rồi, đến lúc đó, con chỉ cần đến ăn là được, thích được là tốt, nếu không thích cũng không sao, ba con là người sáng suốt, không ép con làm chuyện mình không thích. “

Cái gì mà không ép buộc cô, thế ai vừa bức bách cô đi xem mặt ấy nhỉ?

“Vậy con có thể biết trước đối tượng không ạ? “Ba cô cũng đã hẹn xong xuôi, cô không thể không để cho ông ấy mặt mũi, cô không đi xem mặt, chỉ sợ chuyện Nhan Lập Khải cũng sẽ bị em gái tinh quái moi ra.

“Yên tâm, ba đã giúp con tìm đối tượng miễn chê. “Thấy con gái đã đồng ý, Đinh Bá Thực thở phào nhẹ nhõm, ông đã cố hết sức rồi, bây giờ chỉ còn trông chờ vào thượng đế thôi.

“Là ai? “Mặc dù không chút hứng thú, nhưng hỏi một câu cho an toàn, nếu đối tượng là loại đầu heo nào lợn, vậy thì không dám nói tái kiến.

“Con nhớ rõ Lưu Đạo Nam chứ? “Ông cố gắng gợi lại trí nhớ cô, “Chính là ngày chị cả con kết hôn, là một trong hai phù rể. “

Vốn là ngày đó, ông muốn giới thiệu cho hai người quen biết, không may, chẳng thấy tăm hơi Vũ Khiết đâu, để cho ông tìm mỗi cả mắt, chỉ đành an bài cho hai người gặp mặt bữa khác.

Dĩ nhiên ông không biết được con gái bảo bối của mình đang nấp ở nơi nào đó khóc nức nở.

“Phù rể không phải có hai người sao? “Vũ Du nghiêng đầu, “Một là Lưu Đạo Nam, người còn lại là Nhan Lập Khải! “

Nghe được ba chữ Nhan Lập Khải, tim Vũ Khiết bất giác nhảy một cái, giống như làm sai chuyện gì, nội tâm luống cuống.

“Dù sao không phải là Nhan Lập Khải là được rồi. “Vũ Du chỉ ra trọng điểm.

“Chị...cũng không để ý... “Vũ Khiết chỉ đành giả ngu.

“Không sao, gặp mặt liền biết. “Đinh Bá Thực xua tay, “Lưu Đạo Nam đáng đáp không tệ, gia thế lại tốt, bản tính thành thực đứng đắn, đảm bảo không làm con thất vọng. “

Đinh Bá Thực giống như đang quảng cáo sản phẩm, cam đoan chất lượng với con gái.

“Đúng đó! Đúng đó! Đàn ông thành thực mới tốt, giống cái tên hoa tâm củ cải họ Nhan kia, tránh xa cho an toàn. “Vũ Du phát biểu ý kiến.

“Đúng rồi, đàn ông lãng nhăng không tốt, sau này chỉ lo bắt kẻ thông dâm, phiền mà chết! “Đinh mẫu gia nhập tập đoàn tiếp thị.

Nghe vậy, nội tâm Vũ Khiết chua xót.

Cô không chỉ coi trọng gã hoa tâm củ cải kia, mà còn yêu thầm anh. Người ta vẫn lưu luyến bụi hoa, nửa điểm cũng không đem cô để trong lòng.

Haizz, dù sao hai người đường ai nấy đi, cô còn vương vấn làm gì?

Đã một tháng từ sau khi trở về từ đảo Guam, một cuộc điện thoại cho nhau cũng không có, lại cũng chưa từng gặp mặt, tất cả cũng đã kết thúc.

Nếu kết thúc, vì sao cô còn không dứt được?

Đối mặt với vấn đề tình cảm nan giải, đáp án của cô chỉ là cười khổ.

Phòng làm việc tổng giám đốc của tập đoàn Hướng Vinh.

“Ê, cậu làm sao thế?” Lưu Đạo Nam gọi Nhan Lập Khải đang ngồi thu lu trong góc, thế nhưng phát hiện anh không phản ứng. “Lập Khải!” Lại kêu thêm một tiếng, thuận tiện lấy tay lắc anh.

“Chuyện gì?” Lần này, Nhan Lập Khải thật vất vả phục hồi tinh thần.

“Cậu có nghe tớ nói gì không?” Lưu Đạo Nam cau mày hỏi anh.

“Dĩ nhiên là có.”

Có mới lạ.

“Vậy cậu thấy thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Cậu thấy chưa, một lời tớ nói cậu cũng chưa có nghe được đi.” Chứng kiến phản ứng của anh, Lưu Đạo Nam không khỏi thở dài, đành thuật lại lời mình vừa nói. “Tớ nói, cậu thấy dự án hợp tác tớ vừa đề cập thế nào? Có chỗ nào cần sửa chữa không?”

Bất đồng với Nhan Lập Khải, phong lưu phóng khoáng, Lưu Đạo Nam là một quân tử khiêm tốn lễ độ, không những làm người thành thực, còn rất kiên nhẫn, chỉ tiếc gặp mặt con gái, lại ghét bỏ anh chất phác, khăng khăng cho rằng anh là người bất bẻ, soi mói, cho nên đến giờ anh vẫn chưa tìm được bạn gái.

Bởi vì Nhan, Lưu hai nhà là chỗ quen biết lâu đời, từ nhỏ họ đã chung một chỗ, bây giờ mỗi người đều tiếp nhận sự nghiệp của gia đình, vẫn quan hệ rất thân thiết, trong công việc thường xuyên hợp tác.

“Rất tốt, cứ theo ý cậu mà làm.” Nhan Lập Khải trước nay vẫn luôn tín nhiệm người anh em kết nghĩa này. Bàn về mưu lược, anh có lẽ cao hơn một bậc, nhưng Lưu Đạo Nam so với anh lại có tính cẩn thận, kín kẽ hơn.

“Tốt quá, cậu ký vào đây, sau đó tớ sẽ phái người đi triển khai kế hoạch này.” Lưu Đạo Nam chỉ vào chỗ ký tên của văn kiện.

Vô thức rút ra bút máy Montblanc trước ngực, Nhan Lập Khải cũng không dài dòng kí tên.

Chăm chú nhìn vào chữ ký rồng bay phượng múa trong văn kiện, Lưu Đạo Nam hài long gật đầu, “Rất tốt, sắp tới tớ sẽ thông tri cho các ngành liên quan của hai công ty cùng hợp, thảo luận vấn đề công việc.”

“Có gì muốn nói với tớ nữa không?” Nhan Lập Khải ngoài cười nhưng trong không cười, thanh âm trầm thấp đi nhiều, ít đi hăng hái thường ngày.

Cẩn thận cất văn kiện, Lưu Đạo Nam ngẩng đầu lên xem xét anh.

“Cậu có khỏe không?” Vấn đề này không thể không hỏi.

Vì người anh em kết nghĩa này của anh thoát nhìn có điểm không thích hợp, hơn nữa, trước khi bước vào phòng làm việc, Du thư ký đã hướng anh tổ khổ, ông chủ cô gần đây, hỉ nộ bất thường, giống như ăn phải thuốc nổ, ngay cả cô là thư ký lâu năm, cũng thường bị anh nổ cho thương tích đầy mình.

“Tổ rất khỏe.” Nhan Lập Khải thuận miệng đáp. “Có vấn đề gì không?”

“Cậu thật không có chuyện gì chứ?” Lưu Đạo Nam không tin cho lắm, “Cậu xem chừng có chút hồn vía trên mây, giống như... có tâm sự gì.”

“Hồn vía trên mây? Tâm sự?” Nhan Lập Khải cười khê đáp lời, “Cậu uống lộn thuốc hả? Lại bày đặt nói mấy từ này? Có phải xem phim thần tượng nhiều quá? Hay là...” Anh nghiêng người về phía trước, neho mắt nghiên cứu người anh em tốt, “Hay là cậu... có bạn gái rồi?” Vừa nói, vừa cố tình lấy khuỷu tay chọc anh.

“Tổ... “Gương mặt tuần tú hơi đỏ lên, Lưu Đạo Nam khê thì thào, “Bạn gái gì đâu. Vừa tìm cơ hội làm quen thôi. “

“Tìm cơ hội. Chẳng lẽ, cậu nhắm trúng mục tiêu rồi sao? “

“Nói gì vậy. “Lưu Đạo Nam giả bộ hời hợt, trước mắt mọi chuyện chưa đâu với đâu, mặt cũng chưa gặp, anh không muốn ai ai cũng biết. “Chẳng qua là gặp mặt ăn bữa cơm, làm quen một chút thôi mà. “

“Xem mắt thì nói là xem mắt, việc gì mà phải nói dài dòng thế làm gì? Cũng đâu phải lần đầu đâu. “Mặc dù Lưu gia thường xuyên sắp xếp cho Lưu Đạo Nam đi xem mắt, Nhan Lập Khải vẫn rất tò mò. “Nói nghe một chút, lần này lại là thiên kim nhà ai thế? “

“A! Thật ra thì cậu cũng biết đấy. “Lưu Đạo Nam cười hì hì, cố ý úp úp mở mở.

“Nói đi, đừng có giống đàn bà con gái ươn ẹo thế chứ.” Càng vậy, Nhan Lập Khải càng tò mò, không nhin được thúc giục tên anh em tốt này.

“Được rồi, tổ nói là được chứ gì.” Lưu Đạo Nam vui vẻ nói, “Cậu còn nhớ lần trước ở hôn lễ của Đinh Vũ Thiển và Diêm Trọng Uy không?”

“Dĩ nhiên nhớ.” Nói gì thì nói, anh cũng là phù rể, không có lý nào lại quên.

“Như vậy cậu còn nhớ phù dâu chứ?”

“Phù dâu?” Nghe vậy, Nhan Lập Khải dần dần cười không nổi, trong lòng xẹt qua một tia bất an. “Phù dâu cũng có hai người, cậu là nói...”

Lưu Đạo Nam cố làm ra vẻ thần bí, “Cậu thử nói xem.”

“Ê, cậu.” Nhan Lập Khải mau phát điên.

“Hai chọn một có khó lắm đâu.” Lưu Đạo Nam gợi ý, “Cậu cảm thấy trong hai người đó ai đẹp hơn.”

Ai đẹp hơn?

Đây đúng là nói nhảm.

Một người là bạn học của cô dâu, một người khác chính là Đinh Vũ Khiết, bạn học của cô dâu cùng lắm chỉ chiếm 60 phần trăm.

“Thật là cô ấy?” Nhan Lập Khải không thể tin được cũng không muốn tin Tiểu Khiết của anh lại muốn cùng tiểu tử này xem mắt?

“Chính là cô ấy. Nhan Lập Khải đối với mỹ nữ có trí nhớ rất tốt, hướng chỉ hai nhà Nhan, Đinh suốt nữa thì làm thông gia, Lưu Đạo Nam thừa tin tưởng anh quen biết Đinh Vũ Khiết.

“Cho nên... “Nhan Lập Khải hơi sững sốt, cố gắng đè ý nghĩ muốn bứt tóc xuống.

“Thật ra thì hôm nay tớ đến bàn với cậu chuyện hợp tác, đồng thời còn muốn hỏi cậu nhận xét của cậu về Đinh Vũ Khiết. “Lưu Đạo Nam gãi đầu, “Nghe nói cô ấy hợp tác cùng tập đoàn Hương Vinh của cậu, tớ nghĩ bình thường cậu cũng có tiếp xúc với cô ấy, cho nên đặc biệt đến hỏi thăm tình hình cô ấy một chút. “

Nghe vậy, Nhan Lập Khải không khỏi nhú mày, ánh mắt có vẻ thêm thâm trầm u ám.

Cùng Vũ Khiết chia tay, là quyết định của anh, nhưng mà đoạn thời gian này, anh lại bị vây hãm trong mất mát nghiêm trọng. Anh vô cùng tưởng niệm thời gian chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể thấy Vũ Khiết của anh, biết bao lần anh cầm điện thoại lên, quyết tâm quay số cho cô, cuối cùng lại bị sự thực chia tay, lại nhịn xuống.

Vì sao?

Đối với anh mà nói, chia tay là chuyện thường như cơm bữa, cho tới bây giờ chưa có người phụ nữ nào, sau khi chia tay, còn khiến anh nóng ruột nóng gan như vậy. Chẳng lẽ là bởi thời gian hai người qua lại lâu nhất, đột nhiên tách ra khiến anh chưa kịp thích ứng?

Có lẽ vậy đi! Bằng không vì lý do gì mà anh vẫn chưa thể dứt bỏ được?

Tâm phiền ý loạn, tâm tính anh trở nên âm tình bất định, hỉ nộ vô thường, có lúc lại hoảng hoảng hốt hốt, không có cách nào tập trung được tinh thần, chẳng qua là sĩ diện, anh sẽ không bao giờ thừa nhận sự thật này trước mặt kẻ khác

Bởi vì liên quan đến phụ nữ, khiến Nhan Lập Khải thất hồn lạc phách?

Ha ha, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao, không những khiến người cười rớt răng hàm, mà Nhan Lập Khải cũng chẳng cần lăn lộn ngoài xã hội nữa. (bệnh sĩ chết trước bệnh tim.)

Cổ tình ở thời điểm bấp bênh này, chính miệng Lưu Đạo Nam lại nói cho anh biết tin dữ anh muốn cùng Vũ Khiết xem mặt. Không cần nghi ngờ, đây chẳng khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, họa vô đơn chí, anh còn chưa tìm được cách quên được cô, anh em kết bái của anh lại còn đang sốt ruột tìm cách nhúng chàm người phụ nữ của anh.

Người phụ nữ của anh?

Hai người đã chia tay, cô đã sớm không còn là người của anh, anh sao còn bá đạo như vậy, chiếm giữ lấy cô? Hơn nữa, anh cùng cô chia tay, mục đích không phải là hi vọng cô có thể gả ột người đàn ông tốt sao, bây giờ Lưu Đạo Nam là ứng cử viên tốt như thế, đang ở trước mắt cô, anh phải vui vẻ chúc phúc cho hai người chứ?

Ừ, anh tốt nhất nên thành toàn cho chuyện vui của hai người.

Nhưng mà...

Nghĩ tới cảnh Vũ Khiết cùng Lưu Đạo Nam anh em em, ôm hôn thắm thiết, anh bắt đầu đứng ngồi không yên, lại nghĩ đến cảnh hai người như cá với nước, thân thể dính nhau một chỗ, ngực anh không hiểu sao co rút từng trận.

Mỹ lệ, mềm mại của cô vốn nên thuộc về anh...

Trời ơi! Anh nghĩ đi đâu thế này?

Miễn cưỡng áp chế chua xót trong lòng ngực, anh cố gắng lái suy nghĩ mình về con đường suy nghĩ.

Lưu Đạo Nam là người tốt tuyệt đối sẽ vạn phần thương yêu Vũ Khiết, cho cô hạnh phúc vô tận, giao Vũ Khiết cho Lưu Đạo Nam, lẽ ra anh yên tâm mới đúng. Nếu là vì hạnh phúc của cô, cho dù không đành lòng cũng không phải nhịn lại.

Nghĩ đến điều này, Nhan Lập Khải dần dần tỉnh táo lại.

“Cậu muốn biết cái gì? “Giúp người thì giúp cho trót, tâm ý đã quyết, vậy anh cũng nên giúp Lưu Đạo Nam đến nơi đến chốn, theo đuổi thành công Vũ Khiết.

“Cậu thấy tính cách cô ấy thế nào? “Trừ vẻ xinh đẹp bên ngoài, tính cách vẫn là trọng yếu, dĩ nhiên Lưu Đạo Nam sẽ không quên tiền đề này.

“Tính cách cô ấy xem như không tồi. “Nhan Lập Khải giả vờ suy tư, giả bộ không quen biết lắm, “Thiện lương, hoạt bát, hòa hợp, nhiệt tình giúp đỡ mọi người...”

“Có phải rất kiên cường hay không? “Nói gì thì nói, Đinh nhị tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay ba mẹ, kiên cường bây giờ là bệnh chung của các tiểu thư.

“Dĩ nhiên là không rồi. “Nhan Lập Khải lắc đầu phản đối, “Cô ấy rất dễ chịu, sẽ không làm khó người khác. “Vừa nói, đầu không ngừng liệt kê ra những ưu điểm của Vũ Khiết.

Nghe vậy, hứng thú của Lưu Đạo Nam càng tăng cao.

“Thế bình thường cô ấy thường thích làm cái gì? “Cái này, anh phải hỏi cho rõ ràng, đến khi nói chuyện phiếm, mới có thể hợp ý, sẽ không lại bị nhà gái chê bai mình là cộc gỗ.

“Cô ấy thích nhất chụp ảnh. “Nhan Lập Khải hồi tưởng, “Cô ấy thích nhất cầm máy ảnh, không có việc gì thích trốn trong phòng, còn có...Cô ấy thích uống cafe, cafe cô ấy pha tuyệt đối là hạng nhất. “

“Cậu uống rồi sao. “

“Đó là đương nhiên. “Sững sờ trước thái độ như là nói chuyện đương nhiên của mình, anh đành lúi cúi kéo người khác xuống nước, “Người công ty tớ đều uống qua. “

“Nghe thật là tuyệt. “Lưu Đạo Nam chìm trong mê mẩn, “Cô gái tốt như vậy ở bên cạnh cậu, thế mà cậu bỏ qua được. “

“Cái gì? “Những lời này khiến Nhan Lập Khải sợ mất hồn mất vía.

“Cô ấy bộ dáng xinh đẹp, tính cách lại tốt, sao cậu lại không muốn theo đuổi chứ? “Lưu Đạo Nam cảm thấy khó mà tin được.

“Bởi vì... “Nguy rồi, anh cuống quýt tìm cớ lấp liếm, “Bởi vì...Cậu nghe qua chân lý con thỏ không ăn cỏ gần hang sao. “

“Vậy sao? Vậy cậu còn dám ăn cỏ Đường Tinh Tinh, đại diện phát ngôn của công ty cậu sao? “Lưu Đạo Nam cũng không phải tên ngốc.

“Đó không giống nhau. “Nhan Lập Khải bĩu môi, cười lớn, “Đường Tinh Tinh là người của công chúng, scandal chẳng qua là quảng cáo miễn phí thôi. “

“Cũng phải ... “Lưu Đạo Nam cảm thấy anh nói cũng có lý, cũng không hoài nghi gì nữa.

“Cậu hình như rất có ý với Đinh Vũ Khiết? Trước kia cũng đâu thấy cậu nhiệt tình với việc xem mắt thế. “

“À, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng không phải sao!” tính cách Lưu Đạo Nam rất bảo thủ, phàm là chuyện chưa thành mồm mép đều kín như bưng. Thật ra, thì ở hôn lễ ngày đó, anh cực kì có hảo cảm với cô, nhưng cũng không ôm hi vọng quá lớn, dù sao cô xinh đẹp như thế, sẽ không thiếu hộ hoa sứ giả. Sau lại biết được, cô vẫn còn lẻ bóng, không khỏi mở cờ trong bụng, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội trời cho này.

“Vậy sao? “Mặc dù bạn tốt cũng không chịu thừa nhận, nhưng bằng kinh nghiệm của mình, Nhan Lập Khải chắc chắn trăm phần trăm trên mặt cậu ta viết đầy đủ hai chữ, mê đắm, chính là điểm nhận dạng đặc biệt của người đang yêu.

Bọn họ...có lẽ sẽ rất hạnh phúc?

Nhìn bạn tốt mặt mày như xuân về hoa nở, anh không khỏi nghĩ như thế, nhưng không cách nào áp chế được tư vị chua xót trong lòng.

6. Chương 6

Yên tĩnh, tao nhã, lãng mạn.

Đây chính là nhà hàng ẩm thực nổi tiếng của nước Pháp, trừ bề ngoài xinh đẹp, thức ăn ở đây càng thêm tiếng lành đồn xa, để chiếm được cảm tình của mỹ nhân, Lưu Đạo Nam quyết định tới đây dùng bữa.

“Mời thưởng thức.”

Phục vụ sinh thay hai người rót hai ly champagne hổ phách, Lưu Đạo Nam rút từ sau tay một bó hoa hồng đã chuẩn bị trước đó, tặng cho Vũ Khiết.

“Tặng em.” Anh hơi xấu hổ nói.

“À... Cảm ơn.” Cô có chút kinh ngạc.

Đây là một bó hoa hồng xinh đẹp, chính là loại hoa mà cô thích nhất.

“Em thích chứ?” Anh cẩn thận quan sát thần sắc của cô.

“Thích ạ.” Cô mỉm cười gật đầu, ưu nhã thưởng thức hương hoa, mới thuận tay đặt bó hoa sang bên cạnh.

“Rất vui là em thích.” Thấy được nụ cười trong sáng hồn nhiên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, trong lòng anh vô cùng vui vẻ.

Không cần phải nói, biết được cô thích nhất hoa hồng, dĩ nhiên là do Nhan Lập Khải cung cấp thông tin, có thể giành được nụ cười người đẹp, xem ra không uổng phí thời gian chuẩn bị trước đó.

“Anh có thói quen lần đầu gặp mặt sẽ tặng hoa phụ nữ sao?” Vũ Khiết không nhịn được hỏi.

“À... Cái này...” Gương mặt tuần tú ửng đỏ, anh vội vàng tìm cớ, “Bởi vì đây không phải lần đầu chúng ta gặp mặt.”

Cô đương nhiên không biết được, ở hôn lễ, anh gặp cô, đã bị trúng tiếng sét ái tình.

“Nói cũng đúng.” Cô cười nói, “Đúng rồi, anh làm sao biết tôi thích hoa hồng.”

“Đó là bởi vì...” Lưu Đạo Nam chần chừ, tự hỏi xem có nên nói thật hay không. “Tiểu thư ở tiệm bán hoa giới thiệu cho anh, cô ấy nói những người làm công việc liên quan đến nghệ thuật đều thích hoa hồng, may mà em cũng thế.”

Cuối cùng, anh quyết định nói dối.

Bởi vì, anh không xác định được thái độ của Vũ Khiết với Nhan Lập Khải, dù sao cậu ta cũng là công tử trắng hoa, lỡ cô ghét cung cách làm việc của cậu ấy, coi với mình thành đồng loại, vậy chẳng phải là oan Thị Kính sao?

“Thì ra là gợi ý của tiệm hoa.” Cô gật đầu, che miệng cười khẽ, “Tôi đang suy nghĩ, nhìn là biết anh là người đàn ông nghiêm túc, sao mới gặp đã tặng hoa? Loại hoa này là chiêu thức tán tỉnh của công tử trắng hoa, tám phần là do quân sư quạu mo hiến kế cho anh.”

“Này,...” Anh ngạc nhiên, xen lẫn ngượng ngùng gãi đầu bứt tai, “Bên cạnh khó tránh khỏi có mấy tên bạn tốt bại hoại, có điều bọn họ cũng chỉ là vì muốn tốt cho anh, sợ anh không kiềm nổi bà xã ấy mà.”

Chiêu tặng hoa này là chủ ý của Nhan Lập Khải, anh nói champagne và hoa hồng, phụ nữ đảm bảo thích không rời tay. Không nghĩ đến nước cờ này, cũng bị Vũ Khiết vạch trần, trong giọng nói ẩn chứa khinh thường với loại hoa công tử. Anh không khỏi cảm tạ trời đất, may mà lúc này không có khai ra quan hệ của mình cùng cái tên Nhan Lập Khải phong lưu thành tính kia, nếu không đảm bảo đã bị loại khỏi vòng gửi xe rồi.

“Không kiềm nổi bà xã? Làm sao có thể?” Cô cảm thấy khó tin, mặc dù với Lưu Đạo Nam không có cảm giác gì, nhưng người đàn ông này tuyệt đối phù hợp tiêu chuẩn kết hôn của đồng bào phụ nữ. “Anh không những có diện mạo của nhân tài, làm người thành khẩn, đàng hoàng, đảm bảo là người trong lòng của rất nhiều cô gái, có phải là anh kén chọn quá không? Bằng không sao không cưới được vợ chứ?”

Mặc dù cô thường thức sự chững chạc, tự tin của người đàn ông trước mặt này, nhưng vẫn chưa thể có cảm giác phóng điện tới cô, dựa vào trực giác của cô, sau này hai người cũng sẽ không phát sinh tình cảm được, trong tình huống thoải mái này, cô nói chuyện vừa trực tiếp lại sắc sảo.

“Thật sao. Em nhận định anh là đối tượng trong lòng của các cô gái sao?” Nghe được khen ngợi của cô, bất giác tim anh nở đầy hoa, còn tưởng rằng cô thích biểu hiện của mình.

“Đó là đương nhiên!” Vũ Khiết gật đầu như bầm tỏi, cũng nổi hứng lên làm quân sư quạt mo, “Nhưng, đàn ông đứng đắn quá cũng không tốt, anh có nghe qua câu, đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu sao?”

Vừa nói, đầu không thể không nghĩ về Nhan Lập Khải, đối phụ nữ còn nhiều hơn thay quần áo, một cái lại một cái, bây giờ cũng thừa xấu rồi, không may cho cô vẫn còn đối với anh cố chấp, đến bây giờ vẫn bị hãm sâu trong đó, không cách nào kiềm chế.

“Nói thế nào mới là xấu?” Lưu Đạo Nam chưa từng nghe qua lời đề nghị nào to gan như thế của một cô gái.

“Ai nha, cũng không phải bảo anh đi làm chuyện xấu!” Khó còn sót được một người đàn ông tốt như thế trên địa cầu, cô cũng không thể góp phần phá hủy bảo vật trong mắt đa số đồng bào chị em. Đột nhiên, cô cảm thấy có chút không ổn, ngay lập tức sửa lời nói, “Ý của tôi là, đàn ông vừa muốn sự nghiệp, cũng phải biết cách hưởng thụ, phải biết cách thưởng thức cuộc sống tình thú.”

Điểm này không phải nói bừa.

Cô thích tính cách phóng khoáng, không kiềm chế của Nhan Lập Khải, cũng thích công phu tuyệt đỉnh của anh trên giường, hai người hứng thú hòa hợp, cũng là một trong những nguyên nhân hai người có thể cùng một chỗ lâu như vậy.

Cuộc sống tình thú?

Chân lý này, Nhan Lập Khải cùng bạn bè khác của anh đều nói như vậy, cuộc sống quá mức đơn điệu, cô gái nào sẽ thích một tên cổ hủ chỉ biết cuồng công việc chứ?

Nghe vậy, anh không khỏi thụ giáo, gật đầu lia lịa.

“Cho nên, ngoài ăn cơm, xem phim, anh phải sắp xếp nhiều hoạt động khác, như là lên núi xuống biển, đi máy bay, ngồi du thuyền, chỉ cần anh chịu tốn kém một chút, đảm bảo anh sẽ không mất bao lâu trở thành một trong những người đàn ông được chào đón nhất Đài Loan.”

Nghe cô thao thao bất tuyệt, phát biểu quan điểm, Lưu Đạo Nam ngoài khiếm tốn thụ giáo, còn cho đây chính là phương thức theo đuổi đối phương muốn ám chỉ ỉn, vì vậy, anh hết sức cố gắng nuốt lấy từng lời từng chữ của cô.

“Xem ra, em rất biết cách hưởng thụ cuộc sống.” Chờ cô đã phát biểu được một đoạn dài, anh than thở, “Phương diện này, anh còn phải mang sách bút học tập em mới được.”

“Đâu có.” Phát hiện, mình nói hơi nhiều, cô tự trách, xin lỗi, “Hi vọng anh không chê tôi lắm lời, ở trước mặt bạn bè, trước nay tôi đều nghĩ gì nói vậy.”

Bạn bè!

A! Salad còn chưa xuống đến dạ dày, anh đã may mắn thắng cấp thành bằng hữu của cô, còn gì thuận lợi hơn đây? Xem ra lần này thần Cupid cũng không trêu cợt anh nữa.

Càng nghĩ càng hài lòng, khóe miệng Lưu Đạo Nam không khỏi lại nhếch lên mấy phần.

“A, đúng rồi.” Vũ Khiết đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Cảm ơn sự sắp xếp của anh hôm nay, trước giờ tôi không thích nơi quá đông người, càng nhiều người càng khiến tôi khẩn trương, đến lúc đó chỉ có thể làm người khác chê cười.”

Mặc dù hôm nay cô nhắm mắt đưa chân đi xem mắt, nhưng hiện trường chỉ có một mình Lưu Đạo Nam với cô đơn độc gặp mặt, cũng không bí mật mang theo anh em bạn bè xem náo nhiệt, khiến cô chẳng khác gì động vật trong sở thú, dựa vào điểm này thôi, cô đã vô cùng cảm tạ sự sắp xếp của nhà trai rồi.

“Cheers!” Cô nâng cốc champagne bày tỏ lòng cảm ơn.

“Đừng khách khí, anh cũng không thích chốn đông người.” Anh hoàn toàn hiểu được cảm giác của cô, cũng nâng cốc lên.

Trong không khí quẩn quanh tiếng thủy tinh va chạm thanh thúy.

“Nghe nói em là nhiếp ảnh gia.” Nhấp một ngụm rượu, Lưu Đạo Nam bắt đầu nói chuyện phiếm, “Anh là dân nghiệp dư, có thời gian em chỉ bảo anh được không?”

“Được, cái đấy thì có vấn đề gì?” Nói đến chụp ảnh, cô liền hăng hái hẳn lên.

“Có cần thu học phí không?”

“Những người khác chắc chắn là có, về phần anh, có thể mời tôi ăn bữa cơm là được.”

Rầm! Không ngờ tới, mới nhấp ngụm champagne, anh trong cảm nhận của cô đã thành nhân vật đặc biệt.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Lưu Đạo Nam chính thức hiểu lầm.

Hai người, anh một câu, em một lời, mặc dù nội tâm bất đồng, nhưng chuyện phiếm lại cực kỳ hòa hợp. Trong lúc nói chuyện, hoàn toàn không chú ý, xa xa, ở trong góc phòng ăn, có một ánh mắt đang muốn giết người nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

Xem mặt kết thúc, Vũ Khiết một mình tản bộ, hưởng thụ sự yên bình, một mình một chỗ.

Mặc dù Lưu Đạo Nam thể hiện phong độ, nhiệt tình muốn đưa cô về, nhưng cô lại muốn giữ khoảng cách với anh, cho nên lấy cớ có việc, khéo léo từ chối ý tốt của đối phương.

Nếu đối với người ta vô ý, thì cũng không nên lợi dụng hảo cảm của người ta với mình. Đây chính là nguyên tắc làm người trước nay của cô. Cũng chính vì thế mà cô bỏ lỡ vô số những người đàn ông biểu đạt tình ý với mình.

Tại sao người cô thích thì không chút để ý tới mình, mà người cô không thích thì hết lần này tới lần khác vây quanh đây?

Thế gian không có chữ công bằng mà?

Hít một hơi thật sâu, cô thông thả dạo bước quanh đường mòn, vừa hưởng thụ làn gió mùa hạ lướt qua, vừa ngậm ngùi suy nghĩ.

Lúc này, có một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên phóng tới bên cạnh vỉa hè.

Bên cạnh có thêm chiếc xe cũng không khiến Vũ Khiết quá chú ý, tùy tiện liếc mắt một cái, cô vẫn đi tiếp đường của mình, quen mắt với cảnh xe cộ nườm nượp ở Đài Bắc, người nào sẽ chú ý đến một chiếc xe hơi xuất hiện chứ?

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi!”

Một thanh âm không thể quen thuộc hơn vang lên bên tai.

Cô bắt giác ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Nhan Lập Khải đứng bên cạnh, thần sắc cổ quái nhìn cô.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô kinh ngạc chỉ vào anh.

“Thế sao em lại ở đây?” Anh biết rõ còn cố hỏi.

Sau khi biết cô cùng Lưu Đạo Nam gặp mặt, anh như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, rốt cục vẫn không chiến tanh được sai bảo của sự hiếu kỳ, len lén chạy tới nơi hai người hẹn hò, núp trong góc phòng ăn, theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ. Khi anh nhìn thấy hai người cười cười nói nói, vạn phần hòa hợp, trong lòng càng lúc càng không có cảm giác, đến cuối cùng lại tích một bụng giận dữ.

Cơn giận dữ này từ từ thiêu rụi lý trí của anh, giống như ông chồng bất kể thông dâm, anh theo đuôi hai người ra khỏi phòng ăn, ngay lập tức ra lệnh cho tài xế không nhanh không chậm đi theo sau Vũ Khiết, hoàn toàn không biết tại sao mình lại làm thế.

Anh rất muốn chăm chú quan sát cô như vậy, giống như sợ cô ở một khắc kia sẽ biến mất, ngã vào trong lồng ngực của người đàn ông khác, khiến anh không bao giờ có thể chạm tới nữa.

“Em vẫn chưa trả lời anh.” Cố tình, anh lấy tay ngăn trở đường đi của Vũ Khiết.

“Tôi...” Trong lúc nhất thời, Vũ Khiết không biết phải nói từ đâu. Trực giác cho biết, cô không nên nói cho người đàn ông này chuyện mình đi xem mặt.

“Sao khó mở miệng vậy à? Chẳng lẽ là làm chuyện gì khuất tất sao? Lời lẽ gay gắt, tổn thương người, từ trong kẽ miệng anh phát ra.

Người này uống lộn thuốc hay sao?

Đây là lần đầu tiên cô nghe được anh nói chuyện cay nghiệt như thế, không khỏi sững sốt mấy giây.

“Mắc mớ gì tới anh?” Lông mày nhíu lại, cô cười lạnh phản bác, tức giận cũng từ từ xông tới.

“Đương nhiên là có liên quan. “Nhan Lập Khải không buồn do dự, trực tiếp thốt ra.

“Liên quan thế nào? “Cô trợn to mắt. “Tôi không giết người phóng hỏa, cũng không làm chuyện phạm pháp, cho dù như vậy cũng thuộc thẩm quyền của cảnh sát, khi nào thì tới phiên anh nhúng tay?”

“Em cùng đàn ông lêu lổng, anh phải quan tâm.” Cục tức chất chứa đã lâu, rốt cục cũng nổ tung.

Nghe vậy, cô giật mình.

Chẳng lẽ lại có chuyện trùng hợp thế, cô cùng Lưu Đạo Nam hẹn hò lại bị anh bắt gặp?

Mà như thế thì đã sao?

Bọn họ nam chưa lấy vợ, nữ chưa gả chồng, đừng nói là ăn bữa cơm, có vào khách sạn cũng chẳng ai có tư cách đàm tiếu.

“Cái gì mà cũng đàn ông lêu lổng? Cô lý trí phản kích, “Chúng ta cũng đã chia tay, tại sao anh còn để ý chuyện của tôi? Tôi muốn hẹn hò với ai thì hẹn, không mượn anh xen vào.”

“Em – “Lời của cô làm anh không còn đường phản bác.

“Tự anh nói, anh có tư cách gì quản tôi?” Vũ Khiết càng nói càng tức, “Bây giờ, bên cạnh anh không phải còn có Đường muội muội hay sao? Vậy sao tôi không được cùng đàn ông khác qua lại? Chẳng lẽ chỉ cho quan đốt lửa, lại không cho dân thấp đèn? Anh chính là con heo chết tiệt.”

Càng mắng càng hăng, ngón tay cô gần như đã muốn đâm thẳng vào chóp mũi anh.

Không khí gay gắt như thế, rất nhanh dẫn tới ánh mắt tò mò của người qua đường, thậm chí có người còn tò mò vây xem.

“Lên xe rồi nói.” Để tránh thành mục tiêu chú ý của quần chúng, Nhan Lập Khải thúc giục cô rời đi.

“Sao tôi phải lên xe của anh.” Đánh chết cô cũng không chịu.

“Em muốn trở thành nhân vật trang đầu của tạp chí bát quái thì chúng ta có thể tiếp tục cãi nhau ở đây.”

“Anh...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh chằm chằm. “Lên xe..”

Uy hiếp này tuyệt đối hữu hiệu với cô, cô so với bất kỳ ai đều sợ quan hệ của mình cùng Nhan Lập Khải bị lộ ra ánh sáng, chẳng may có đội chó săn theo đuôi Nhan Lập Khải, tùy thời có thể chụp được tin tức bát quái của anh.

Cô có lý do tin tưởng hai người cứ tiếp tục dây dưa ở chỗ này, ngày mai trên các báo giải trí, cô nhất định sẽ thành quái vật ngoài hành tinh, được quần chúng lôi ra mổ xẻ, nghiên cứu.

Khi cửa xe đóng lại, xe rời khỏi hiện trường, Vũ Khiết chịu không nổi gầm nhẹ.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

“Anh có mấy lời muốn nói với em.” Nhan Lập Khải với tay nâng tấm kính đang trước, đảm bảo hai người nói chuyện sẽ không bị tài xế nghe được.

“Anh muốn nói gì?” Cô cười lạnh, “Kêu tôi đừng cùng đàn ông khác lêu lổng?”

“Anh...” Anh tự biết mình đuối lý, vì vậy đề xuống thanh âm, “Anh muốn khuyên em không nên ở cùng một chỗ với Lưu Đạo Nam.”

“Tại sao?” Những lời này chứng tỏ anh đã bắt gặp hai người họ ở chỗ xem mắt, nhưng cô không hiểu, anh sao lại nói yêu cầu quái dị này.

“Bởi vì...” Anh tìm bừa cái cớ, “Bởi vì cậu ấy không thích hợp với em.”

Vốn dĩ anh đã làm tốt công tác tư tưởng cho chuyện tốt của Vũ Khiết và Lưu Đạo Nam, nhưng mà tối nay, anh hoàn toàn hủy bỏ quyết định lúc trước, bởi vì anh không cách nào chấp nhận sự thật hai người đó cùng chung một chỗ.

“Làm sao anh biết anh ấy không phù hợp với tôi?” Trừ cười lạnh, vẫn là cười lạnh.

“Anh hiểu rõ tính cách của cậu ấy, em sẽ không thích cậu ấy.” Cô thích biến hóa cùng kích thích, sẽ không chịu nổi Lưu Đạo Nam cổ hủ cùng bảo thủ.

“Có thích anh ấy hay không là chuyện của tôi, không cần người khác tới nói.” Người đàn ông này có thói quen tự cho là đúng, sau đó lại đi khuyên cô ý làm theo muốn của mình.

“Anh cũng vì tốt cho em.” Trên thực tế, anh không giải thích được vì sao bản thân không muốn Lưu Đạo Nam cùng cô một chỗ.

“Vì tốt cho tôi?” Vũ Khiết hừ một tiếng, “Nếu thật muốn tốt cho tôi, anh nên khuyên tôi tiếp nhận sự theo đuổi của anh ấy, chẳng phải anh luôn miệng nói sợ làm chậm trễ hạnh phúc của tôi, muốn tôi mau chóng tìm đối tượng gả cho sao, bây giờ xuất hiện ứng cử viên sáng giá như vậy, trái lại muốn tôi đẩy anh ấy ra?”

Cô dùng chính lời lẽ lúc trước chặn miệng anh.

“Anh nói, cậu ấy không thích hợp với em, bọn anh cùng lớn lên, anh hiểu cậu ta hơn ai hết.” Nhan Lập Khải cố gắng thuyết phục cô, “Cùng cậu ta chung một chỗ, chắc chắn em chịu không nổi, rốt cuộc sẽ buồn bực mà chết.”

“Tôi cũng không thấy vậy.” Mặc dù thực tế, lời anh hoàn toàn đúng, có điều cô dứt khoát sẽ không thừa nhận.

“Người đàn ông, dịu dàng săn sóc như anh ấy, cô gái nào lại không thích? Tôi bây giờ chưa thể nói là thích hay không thích anh ấy, nhưng ngày nào đó, cũng có thể yêu anh ấy, anh chờ coi đi.”

Tên đàn ông này luôn tự cho là đúng, muốn làm chúa tể vận mệnh của cô, hết lần này lần khác, cô đều muốn trái lời anh, tốt nhất là tức chết anh luôn đi.

“Muốn nói thế nào em mới hiểu được?” Nhan Lập Khải tức giận càng lúc càng dâng cao.

“Tôi không cần anh thuyết giáo!” Tức giận của cô so với anh cũng không nhỏ mấy phần.

Lý trí vừa mới khôi phục, một lần nữa bị lửa giận như tằm ăn rỗng xâm chiếm.

“Anh chính là không cho em cùng một chỗ với cậu ta!” Lý trí từ từ đánh mất, anh bắt đầu chọn không ra từ ngữ.

“Chẳng may tôi rất muốn cùng một chỗ với anh ấy.” Cô đối chọi cũng gay gắt không kém.

“Em, đáng chết...” Anh cắn răng nghiêng lợi, anh đã tiến tới điểm giới hạn kiềm chế.

Chứng kiến bộ dáng anh tức giận phì phì, đáy lòng Vũ Khiết xẹt qua một tia khoái cảm trả thù, không ngờ tới anh lại có thể vì cô qua lại với người đàn ông khác mà nổi giận, đúng là kẻ xấu gặp báo ứng đi.

Dĩ nhiên, cô cũng sẽ không dát vàng trên mặt, tự cho là người đàn ông này yêu mình đến phát ghen. Đây hết thấy đều là bệnh chung của đàn ông, đều hi vọng sở hữu toàn bộ phụ nữ trên địa cầu, mà phụ nữ trên địa cầu chỉ thuộc về mình anh.

“Tôi còn muốn cùng đàn ông tiêu dao khoái hoạt, chưa muốn chết đâu!” Chỉ sợ lửa giận của anh chưa đủ lợi hại, cô tốt bụng mang thêm quạt gió thổi thêm.

“Em nói gì, lặp lại lần nữa.” Biết rõ cô đang nói dối, nhưng mà những lời này lại chọc trúng chỗ hiểm yếu của anh.

“Lặp lại thì lặp!” Khó có dịp đâm anh vài dao, cô không dại mà bỏ qua cơ hội trời cho này, lại hoàn toàn không chú ý đến trong mắt anh lóe ra tia sáng nguy hiểm, “Tôi dự định đi tìm đàn ông... A...”

Trong tiếng kinh hô, nửa thân trên của cô bị anh đè xuống, đôi tay bị anh mạnh mẽ khóa trên đỉnh đầu.

“Anh làm gì?” Cô thử tránh thoát, nhưng không cách nào lay chuyển anh.

“Em đói khát như vậy phải không?” Anh kêu rên, xen lẫn tức giận thở gấp, “Vậy bây giờ anh liền cho em.”

“Tôi không muốn anh!” Cô ra sức giùng giàng, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi xiềng xích của anh, cho tới bây giờ, cô thấm thía đạo lý, một khi nổi giận, khí lực của đàn ông muốn đáng sợ có bấy nhiêu kinh người.

“Em không muốn.” Anh tà ác nói, “Em quên lúc mình quần lấy anh có bao nhiêu dâm dăng sao?”

“Anh hạ lưu.” Vũ Khiết xấu hổ đỏ mặt, hận không thể một cước đạp chết anh.

“Chuẩn. Nhưng em lại thích anh hạ lưu!” Anh nghiêng người sát lại cô, hưởng thụ sự giãy dụa bất lực của cô.

Sự giãy dụa này cũng không giúp được cô, trái lại còn khiến cho thân thể hai người càng ma sát, lửa nóng va chạm nhanh chóng chuyển hóa lửa giận của anh thành dục vọng.

Nhìn chằm chằm gò má ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn thở phì phì của cô, nhiều ngày bị tương tư hành hạ suy nghĩ, anh hung hăng chặn cánh môi của cô, không đếm xỉa giày xéo cánh hoa diễm mỹ kia.

“Ô...Ô...” Cô buồn bực kháng nghị.

Anh không chút để ý, vẫn khám phá, lại cạy môi cô ra, thuần thục tìm kiếm cái lưỡi nhỏ nhắn, lật khuấy, quần quít trên đầu, bàn tay như chỗ không người, không ngừng vuốt ve những điểm mẫn cảm quen thuộc, mỗi lần đều làm cho anh phát điên.

Nhiệt độ thân thể không ngừng tăng cao, run rẩy tựa như nhịp trống cùng điện giật, cô dần dần hòa tan trong trò chơi kích tình của anh.

Cô không kiềm chế được hôn đáp lại anh, mặc cho đôi tay đã khôi phục tự do, ôm lấy bả vai của anh, bụng dưới theo bản năng hướng về anh, tìm kiếm tiếp xúc chặt chẽ hơn.

Anh thì thảo gợi tình, thỏa mãn, “Có còn nói không thích không, ừm?”

Trừ dục vọng, ánh mắt anh ngập tràn vẻ thắng lợi.

Chính phần đặc ý này của anh, khiến Vũ Khiết đang trầm luân trong biển dục vọng bừng tỉnh.

Đáng chết! Cô âm thầm nguyên rửa.

Người đàn ông này rõ ràng là làm nhục mình, thế nhưng cô lại nhiệt tình đáp lại sỉ nhục của anh.

Tư thái thắng lợi của Nhan Lập Khải, không những đã thương nặng nề tự ái của cô, càng làm cho cô chân chính hận bản thân mình.

Bốp—

Tất cả bị phản hóa thành lực lượng tập trung vào bàn tay cô.

Một cái tát vang dội rơi vào khuôn mặt Nhan Lập Khải, khiến anh sững sờ tại chỗ.

Trong lúc anh còn đang ngây ngốc, cô hung hăng đẩy thân thể nặng nề của anh ra, thoát khỏi sự giam cầm. “Sau này đừng mơ tưởng gặp tôi.” Vũ Khiết tức giận hét vào mặt anh. “Anh dám có gan xâm phạm tôi lần nữa, tôi lập tức báo cảnh sát.”

Thừa dịp ngoài đường đang đèn đỏ, cô lao xuống vỉa hè, cũng không quay đầu lại chạy đi, nhanh chóng cách xa nơi có người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa hận.

Vuốt khuôn mặt sưng đỏ, Nhan Lập Khải ngây ngốc nhìn bóng lưng cô dần khuất xa, trong lòng Nhan Lập Khải ngũ vị tạp trần.

Tuy bị người ta dùng sức tát một cái, nhưng anh không có tâm tình mà tức giận.

Anh rốt cuộc hiểu rõ tâm sự của mình.

Anh muốn Đinh Vũ Khiết!

Anh không muốn buông cô ra, không muốn mất cô.

Anh nửa điểm cũng không muốn giao cô cho tên đàn ông nào khác, kể cả anh em kết nghĩa của anh cũng vậy.

Chia tay với anh là chuyện như cơm bữa, trước giờ anh đều cất được sạch sẽ, không dính một hạt bụi, cho tới bây giờ, chưa có cô gái nào khiến anh dứt bỏ không nổi như vậy.

Đến thời khắc này, anh cực kỳ rõ ràng, cô gái này có bao nhiêu phân lượng trong trái tim anh, bất đồng với tất cả những người phụ nữ khác.

Giống như rung động viên đạn bắn ra, cái tát này thực sự chấn tỉnh anh.

7. Chương 7

Ngồi trên taxi, Vũ Khiết cũng không nhúc nhích, vẻ mặt mờ mịt.

“Ê, cô có khỏe không?” Thấy cô trầm mặc, Tiểu Kiều nhìn không được đưa tay quơ quơ trước mặt cô.

“Có chuyện gì?” Cô phục hồi tinh thần, trợn mắt nhìn đồng nghiệp lâu năm

“Xem cô chết chưa!” Tiểu Kiều le lưỡi, “Hai ngày nay cô làm sao vậy? Sao không nói lời nào? Tôi còn tưởng là cô câm đấy?”

“Tâm tình tôi không tốt, cho nên không muốn nói chuyện, như vậy được chưa?” Cô tức giận.

“Tâm tình không tốt? Vì sao?” Tiểu Kiều nghiêng đầu, nghĩ sao cũng không ra.

Bàn về kinh tế, gia thế nhà cô không tồi, cũng sẽ không thiếu tiền, bàn về công việc, tất cả của cô đều thuận lợi, case nhận không đếm xuể, bàn về tình yêu, cô không có bạn trai, lấy đâu ra vấn đề thất tình.

Từ kinh tế, công việc, tình yêu suy xét, giống như không có chuyện gì khiến cô phiền não được đi.

“Không có vì sao?”. Nghĩ đến cái tên đầu heo Nhan Lập Khải, tâm tình Vũ Khiết làm thế nào cũng không tốt lên được. Dù sao, cô cũng sẽ không nói ra nguyên nhân chân chính.

Chẳng lẽ không có phiền não chính là một loại phiền não?

Tiểu Kiều gãi gãi đầu, “Không sao hết..., chờ lát nữa thấy được Tiểu Bối, tâm tình cô sẽ tốt lên ngay.”

Thời gian nghỉ trưa, hai người cùng bắt xe đi ra ngoài, chính là bởi vì muốn đi thăm đồng nghiệp Trần Ngọc Trinh mới sinh con, còn đang ở cữ.

“Vậy sao?” Vũ Khiết đương nhiên không tin.

Vấn đề của cô cũng không thể chỉ xem một chút Tiểu Bối là có thể giải quyết. Tiểu Bối sao có khả năng giúp cô nhỏ cái tên Nhan Lập Khải vừa đáng yêu vừa đáng hận kia ra khỏi đầu chứ.

“Đương nhiên rồi!” Tiểu Kiều vỗ ngực cam đoan nói, “Phụ nữ trời sinh có mẫu tính chói lọi, thấy trẻ nhỏ, tự nhiên sinh ra sức mạnh tình yêu, mà phần sức mạnh tình yêu này có khả năng tiêu diệt hỗn loạn trong lòng cô.”

“Nghe cô nói cứ như đã làm mẹ người ta rồi.” Vũ Khiết xì mũi coi thường.

“Đây là trên sách viết, cũng không phải tôi nói nhảm.” Tiểu Kiều chu môi, “Không tin thì thôi, chờ cô làm mẹ sẽ hiểu ngay thôi.”

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên.

“Ê!” Tiểu Kiều dường như vừa phát hiện ra một châu lục mới, “Tôi biết rồi, có phải là do, đã đến tuổi kết hôn, cha mẹ cô bắt đầu ép cô tìm kiếm đối tượng, nhanh chóng sinh cho bọn họ cháu ngoại bế bồng, cho nên cô mới phiền não như vậy.”

“Trí tưởng tượng của cô tốt thế, sao không viết tiểu thuyết đi.” Vũ Khiết liếc xéo cô một cái.

“Làm gì mà dữ thế? Người ta không phải là quan tâm cô sao!” Tiểu Kiều có chút ủy khuất, “Hai ngày nay, cô đến cơm cũng chẳng buồn ăn, cũng chẳng nói chẳng rằng, cả ngày đều buồn bực công tác, tôi sợ cô buồn bực mà chết nha!”

“Tôi...” Đối với thái độ vô lễ của mình, Vũ Khiết cảm thấy cực kỳ áy náy, “Thật xin lỗi, tôi không cố ý, chỉ là gần đây công việc bề bộn, trong lòng lại áp lực, cô đừng suy nghĩ nhiều nha.”

Trên thực tế, chụp ảnh là công việc yêu thích nhất của cô, công việc có nhiều hơn nữa cô cũng không nản, đối với sự quan tâm của đồng nghiệp, cô chỉ có thể tìm cơ lấp liếm qua loa.

“Thế à...” Tiểu Kiều gật đầu bày tỏ đã hiểu, đột nhiên lại nhớ tới gì đó, “Nói thật, tại sao đến bây giờ cô cũng chưa có bạn trai? Chẳng lẽ không tính chuyện hôn nhân sao?”

“Kết hôn? Dự tính? Cùng ai đây?”

Người cô yêu thì không có ý định này, cho nên dù có nghĩ tới, cô cũng không có ý định này.

“Tạm thời chưa tính tới.” Cô thành thật trả lời.

“Tại sao?” Tiểu Kiều hết sức nghi ngờ, “Có phải do chưa gặp đối tượng thích hợp? Hay là do công việc quá bận rộn.”

“Đều có!” Đây tạm xem như câu trả lời của cô.

“Chẳng lẽ trong lòng cô không sốt ruột sao?”

“Gấp cái gì? Phụ nữ không nhất định phải kết hôn?”

“Nhưng nhìn người ta có đôi có cặp, có gia đình, có con cái, cô cũng không hâm mộ chút nào sao?”

“Có gì để hâm mộ? Có con là nguồn gốc của phiền toái.”

“Nhưng mà, đó mới chính là cuộc sống!” Tiểu Kiều xem thường.

“Hình thái cuộc sống có rất nhiều loại, kết hôn chẳng qua là loại phổ biến nhất mà thôi.” Cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng suy tính đến vấn đề này.

“Sặc, cô chắc chắn mình là phụ nữ chứ?” Chắt vắn xong xuôi, Tiểu Kiều chắn bị گیر cờ trắng đầu hàng.

Cô gái trước mặt này, nếu được coi là người phụ nữ, tuyệt đối là quái thai.

“Oa! Oa! Oa!...”

Tiếng khóc của Tiểu Bối vang dội khắp phòng.

Vũ Khiết cùng Tiểu Kiều đứng ở hai bên giường, mắt thấy bé con một giây trước còn ngủ ngon lành, giây sau đã đột nhiên khóc oa oa, chỉ có thể bất động tại chỗ không biết làm sao.

“Không việc gì, không việc gì, nó chỉ đói bụng thôi!” Vừa mới lên chức mẹ, Trần Ngọc Trinh cười cười đi tới, đau lòng ôm đứa nhỏ. “Nếu các em không ngại, chị cho bé bú sữa ở chỗ này được chứ!”

“Chị thấy được là tốt rồi.” Hai cô trầm miệng một lời đáp lại.

Trần Ngọc Trinh cởi ra khuy áo trước ngực, ôm đứa nhỏ tới gần mình. Vừa đến gần, Tiểu Bối theo bản năng há miệng ngậm lấy núm vú của mẹ, tiếp theo từng ngậm từng ngậm mút vào.

“Tiểu quỷ tham lam!” Tiểu Kiều không nhịn được thì thầm.

Trần Ngọc Trinh vừa ôm con cho bú, vừa nâng bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trước ngực của bé con lên, nhẹ nhàng hôn hôn, trên mặt hiện lên nụ cười thỏa mãn.

“Bé thật đáng yêu phải không?” Ánh mắt dịu dàng chưa từng rời khỏi đứa nhỏ, những lời này vừa như là nói cho hai người kia, lại vừa như nói với chính mình.

Vũ Khiết chứng kiến, đột nhiên có một cỗ xúc động, muốn cầm máy ảnh lên, ghi lại toàn bộ khoảnh khắc này.

“Này, thật đáng yêu có đúng không?”, Tiểu Kiều huých tay cô.

“Đó là đương nhiên.” Ai cũng không phủ nhận thực tế này.

“Có phải muốn có một đứa bé không?, Tiểu Kiều trêu ghẹo cô.

Vũ Khiết trầm mặc.

Cô không hề giống như lúc này, phản đối như chém đinh chặt sắt.

Toàn bộ phản ứng của cô đều rơi vào trong mắt Tiểu Kiều.

Phụ nữ chính là phụ nữ, nào có người phụ nữ nào không yêu đứa nhỏ?

Vào thời điểm này, Tiểu Kiều không khỏi giơ ngón cái với lý luận của bản thân.

“Bọn em có muốn ôm bé một lúc không?”, đã cho đứa nhỏ ăn no, Trần Ngọc Trinh mở lời.

“Được được, em thích trẻ con nhất mà!” Tiểu Kiều giành trước, ôm đứa bé vào ngực, “Cười một cái, cười một cái nào, có nhìn thấy dì không? Dì cũng rất yêu bé nha!”

Cô vươn ngón tay, không ngừng nhẹ nhàng đùa nghịch trên khuôn mặt mềm mại của bé.

“Cười một cái, cười một cái nhé!” Có lẽ bị Tiểu Kiều thu hút, Vũ Khiết nhịn không được vươn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt bé con.

Gặp được tiếp xúc của người lạ, mới sinh được mười ngày, Tiểu Bối hơi hơi nhếch khóe miệng.

“Chị xem này, bé cười rồi nha!” Hai người không khỏi hưng phấn kêu to.

Trong lúc này, Tiểu Bối vươn bàn tay mập mập ra, đột nhiên chạm vào tay của Vũ Khiết nghịch nghịch.

Đây là...

Một dòng điện ấm áp chạy qua, không hề báo trước chạm vào đáy lòng cô.

“Tiểu Khiết, cô có muốn ôm bé một chút không?” Tiểu Kiều cười hỏi.

“Được!” Mím cười đón lấy đứa nhỏ, Vũ Khiết thật cẩn thận ôm sinh mệnh yếu ớt vào trong lòng, lẳng lặng lĩnh hội sự xúc động chưa từng có này.

Nếu cô cũng có một đứa con thì...

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên cô suy nghĩ đến tầm quan trọng của một đứa con trong sinh mệnh mình.

Giữa trưa, Tiểu Kiều, luôn thay cô mua cơm hộp có việc ra ngoài, Vũ Khiết đành phải tạm gác công việc, tự ra ngoài mua đồ ăn.

“Haizz, biết ăn cái gì đây?” Mỗi buổi trưa, vấn đề này đều làm khó các cô, đôi chân theo bản năng chạy tới tiệm ăn nhanh cạnh công ty. “Ăn cơm sườn, hay là cơm gà đây?”

Ngay khi cô còn đang tính toán xem ăn gì, đột nhiên đằng trước xuất hiện một bóng đen to lớn, ngăn cản đường đi của cô.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên.

“Là anh.” Kinh ngạc hồi lâu, khuôn mặt xinh đẹp tức khắc phủ một tầng sương lạnh.

Không cần phải nói, chỉ có tên Nhan Lập Khải kia mới có khả năng làm sắc mặt cô chuyển hóa nhanh như vậy.

“Là anh.” Khuôn mặt tươi cười, dường như tâm tình anh đang rất tốt, nụ cười chết người không đền mạng càng thêm chói lọi, trên đường, không ít chị em phụ nữ đang nhìn anh chảy nước miếng.

Sức hút trai đẹp, cũng không nhận được sự cảm thông của cô, hừ một tiếng, cô chọn đi đường vòng.

Anh không chết tâm đuổi theo sau.

“Đợi đã, em hãy nghe anh nói một câu thôi?” Anh khấn trương theo sát phía sau cô.

“Chúng ta chẳng còn gì để nói.” Cô sẽ không phung phí cho anh một cơ hội nào nữa.

“Đừng như vậy, chỉ cần mấy phút thôi mà.” Tự mình gây lỗi trước, anh chỉ có thể ăn nói khép nép.

“Tôi rất vội, mấy giây cũng không có.” Chân Vũ Khiết cũng không ngừng bước.

“Tiểu Khiết...” Anh sai bước vòng qua, chặn đường đi của cô.

“Anh là ai? Tại sao cứ gọi tôi như thế?” Tay cô chống nạnh nhìn anh chằm chằm.

“Anh là bạn trai cũ của em, bây giờ chưa từ bỏ được cách gọi này.” Nhan Lập Khải cười nhắc lại chuyện xưa.

“Tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ, tránh ra.” Tên thần kinh này, đều đã đường ai nấy đi, còn mặt mũi nhắc chuyện này sao? Thật là không thể hiểu nổi.

“Anh biết em còn tức giận chuyện hôm trước.” Anh trở lại vấn đề chính.

“Hôm nay, anh đặc biệt giải thích với em.”

“Không cần, tôi không dám nhận.” Chếch sang bên cạnh, cô bày ra tư thế không tiếp thu được.

“Làm thế nào em mới hết giận anh đây?” Anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, muốn tiêu cơn tức của cô, không dễ dàng như vậy.

“Tức giận? Tôi làm sao dám?” Cô cười lạnh, “Công ty chúng tôi vẫn cần dựa vào bố thí của Nhan tổng, tôi cũng không ngốc tự mình đi tìm đường chết.”

Cô gái này, vì sao luôn chẳng phân biệt được công tư.

“Em...” Nhan Lập Khải cười khổ. “Đó là hai chuyện khác nhau, em đừng kéo chung một chỗ được không?”

“Tôi rất đói, không có việc gì thì mời anh tránh ra.” Cô cực kỳ thờ ơ, nửa điểm cũng không muốn tám chuyện phiếm với anh.

“Lên xe nói được không?” Bộ dáng vô cùng thành tâm, anh khấn cầu.

“Nào hồng mới lên xe của anh.” Cô tuyệt đối không tái phạm sai lầm, để cho anh có cơ hội làm càn.

“Làm ơn...”

“Tránh ra!”

Bộ dáng Vũ Khiết đánh chết cũng không nhân nhượng.

Đột nhiên –

“Ê, anh làm gì thế?” Hai chân chợt bị nhấc khỏi mặt đất, cô phát hiện mình lại rơi vào trong lồng ngực anh, không khỏi giãy giụa, kêu lên.

Khốn kiếp! Chẳng lẽ người đàn ông này, muốn trói cô lên xe, làm lại trò cũ, để chứng minh sức hấp dẫn của anh sao?

“Buông tôi ra, buông tôi ra.” Cô giãy giụa, tựa như con vật nhỏ bé bị sập bẫy. “nếu anh không chịu buông tay, tôi sẽ kêu cứu.”

“Muốn kêu thì kêu đi.” Về mặt anh bất cần, “Chẳng qua đã không còn kịp rồi.”

Tiếng cười chưa dứt, cô đã bị nhốt vào trong xe, còn chưa kịp ngồi, cửa xe đã đóng bịch một tiếng, xe cũng nhanh chóng rời khỏi điểm đỗ vừa rồi.

“Anh dám đụng tôi, tôi sẽ báo cảnh sát, kiện anh xâm hại.”

Vội vàng ngồi thẳng người dậy, cô trừng to mắt, đầu ngón tay chỉ thẳng vào chóp mũi anh, nghiêm trọng cảnh cáo anh.

“Em đừng lo lắng.” Giơ lên hai tay, Nhan Lập Khải bày ra nụ cười mê hoặc chết người, “Anh thật sự muốn nói vài câu với em.”

“Có chuyện mau nói, có rắc mau thả.” Toàn thân cô ngập tràn cảnh giác.

“Thả lỏng, không cần khẩn trương như vậy được không?” Anh tiện tay cầm một bó hồng đã chuẩn bị trước lên, đưa đến trước mặt cô, “Trước hết, anh muốn nói lời xin lỗi với em.”

Anh thông thả, nhẹ nhàng nói ra những lời kịch đã được anh nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần. “Anh biết, ngày đó mình rất quá đáng, cầu xin em tha thứ cho anh được không?”

Vũ Khiết nhìn chằm chằm bó hoa, không nói lời nào.

“Xin em nhận lấy hoa được không?” Anh thấp giọng khẩn cầu, “Nhận lấy hoa coi như tha thứ cho anh.”

“vì sao tôi phải tha thứ cho anh?” Nhớ tới nhục nhã ngày đó, cô vẫn tức đến nổ đom đóm mắt.

“Bất kỳ ai giận anh cũng không sao, nhưng mà chỉ riêng em là ngoại lệ.” Anh giương mắt nhìn, dịu dàng than thở, “Cứ nghĩ đến em còn đang giận anh, anh liền ăn không ngon ngủ không yên, làm gì cũng không xong, cầu xin em từ bi, đại nhân đại lượng, đừng giận anh nữa, được không?”

Hoa hoa công tử, miệng quả nhiên không dùng dầu bôi trơn bình thường, lại thêm vẻ mặt đáng thương, vô tội, đại khái không có mấy cô gái có thể tiếp tục tức giận nữa.

Cô vươn tay bắt lấy bó hoa của anh,

“Còn lời nào để nói? Không nói thì tôi đi vậy.” Tức giận biến mất, Vũ Khiết lại bày ra khuôn mặt lạnh băng.

Thấy cô đồng ý nhận hoa, anh không khỏi mừng thầm, xem ra bước đầu đã thành công.

“Anh còn có lời muốn nói.” Anh thâm tình nhìn cô, mắt bắt đầu phóng điện.

“Anh còn muốn nói gì?” Tiếp xúc loại điện cao thế này, cô ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh muốn nói...” Anh nghiêng về phía cô, từng câu từng chữ từ trong miệng phun châu nhả ngọc, “Chúng mình quay lại đi.”

Quay lại?

Hai chữ này, sức chấn động của nó tuyệt không thua kém hai chữ “Chia tay” lần trước.

Nhanh như chớp, Vũ Khiết quay đầu lại nhìn anh, hoài nghi có phải bản thân nặng tai nghe lắm.

“Không cần dùng ánh mắt này nhìn anh.” Nhan Lập Khải dịu dàng nói, “Để quan hệ chúng ta tiếp tục, được chứ?”

Anh thật sự muốn quay lại, cô không có nghe lầm.

Bất chợt, trong lòng Vũ Khiết, xuân về hoa nở.

“Anh không phải là sợ chậm trễ hạnh phúc của tôi sao?” Cô cũng không quên lý do chia tay anh đưa ra lúc trước.

“Anh là sợ cản trở em, muốn buông tay để em đi tìm hạnh phúc của chính mình, nhưng mà, càng ngày anh càng nhận ra, mình căn bản không làm được.” Không có cô bên cạnh, anh tựa như thiếu vắng cái gì, càng tệ hơn chính là, anh hoàn toàn không có biện pháp tiếp thu được sự tiếp cận của những tên đàn ông khác với cô.”

Không giống với tất cả những phụ nữ khác, cô gái này luôn chiếm vị trí đặc biệt nhất trong cảm nhận của anh, trong khoảng thời gian chia tay ngắn ngủi, cho anh nếm đủ mùi vị hành hạ, khổ sở.

“Vậy bây giờ anh không sợ làm cản trở tôi sao?”

“Anh còn sợ, nhưng mà anh không quản được trái tim mình.” Anh khẽ thở dài, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, “Anh cần em.”

Đây là thật sao? Không phải nằm mơ chứ?

Không ngờ anh để ý cô như vậy!

Nghe được bày tỏ lạ thường của anh, Vũ Khiết quả thực hưng phấn đến thét chói tai.

“Kỳ thật anh suy nghĩ chu toàn mọi chuyện rồi.” Anh yêu thương, vuốt ve má ngọc của cô, “Đến lúc đó, nếu quả thật hại em không ai muốn lấy, anh nhất định sẽ chăm lo nửa đời sau của em thật tốt, em không cần lo lắng.”

Lấy tài lực của anh mà nói, muốn chiều cổ một cô gái là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Anh đang nói...” Nghe vậy, ánh mắt Vũ Khiết không khỏi phát sáng, “Anh muốn kết hôn với tôi.”

“Kết hôn?” Nghe thấy hai chữ này, anh ngây ngẩn cả người.

Đời này, anh căn bản không nghĩ tới chuyện này.

Người đàn ông này thân thể khỏe chần động, cũng không qua mắt được sự nhạy cảm của cô.

“Thế nào? Ý anh không phải như vậy sao?” Cảm giác từ thiên đường bỗng rơi vào địa ngục, cô theo dõi từng biểu cảm trên khuôn mặt anh, “Nếu không, anh chăm sóc tôi bằng cách nào đây?”

“Chăm sóc có rất nhiều phương thức, không nhất định phải dùng đến kết hôn?” Anh cẩn thận giải thích từng li từng tí, “Anh sẽ cho em cuộc sống đầy đủ, không lo thiếu thốn.” Nếu tước đoạt hạnh phúc của cô, anh sẽ tận lực hồi đáp cô, bồi thường thiếu sót đời này của cô.

Cái gì? Đây gọi là chăm sóc của anh sao? Cô gọi là gì? Tình nhân sao?

Vũ Khiết bỗng chốc như rơi vào hầm băng lạnh lẽo, vừa cảm thấy hoang đường, vừa tức cười.

“Rất xin lỗi, nhưng đây không phải thứ tôi muốn.” Giọng nói của cô lạnh lạnh.

“Vậy em muốn thứ gì?” Nghe ra điều bất thường trong lời nói của cô, mặt Nhan Lập Khải biến sắc.”

“Tôi muốn ổn định.” Cô nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình.

Trời ạ! Phụ nữ đúng là căn cốt không đổi, sao bây giờ lại nghĩ đến chuyện hôn nhân? Mới cách đây không lâu, cô còn thề thốt không kết hôn không phải sao?

“Em không phải từng nói không muốn kết hôn sao?” Anh trịnh trọng nhắc nhở cô.

“Bởi vì... Tôi thay đổi tâm ý.” Bất chợt, cô muốn có một mái ấm, còn có một tiểu sinh mệnh đáng yêu, mềm mại bên cạnh.

“Vì cái gì?” Anh không hiểu nổi, “Chỉ cần chúng ta có thể chung một chỗ là tốt rồi, vì sao nhất định phải kết hôn? Cứ như ngày trước...”

Vũ Khiết không do dự đáp, “Bởi vì tôi muốn có con.”

Con?

Một chữ này, tựa như chưa bao giờ xuất hiện trong suy nghĩ của anh.

Nhan Lập Khải âm thầm phát điên, cái gọi là lòng dạ phụ nữ, như kim đáy biển, quả nhiên nói không sai, chưa được mấy tháng, cô gái này nổi lòng tham rồi.

“Anh, nguyện ý sao?” Cô nhìn anh.

“Anh...” Đáp án khẳng định, anh không có cách nào cho, đáp án phủ định, anh không đành lòng cho, mím môi, bảo trì trầm mặc.

“Như vậy tôi hiểu rồi.” Thấy anh im lặng, cô gật đầu một cái, khoe miệng nhếch một nụ cười, biết rõ đây là nụ cười cay đắng.

“Tiểu Khiết, em phải minh mẫn một chút.” Cảm thấy được trái tim cô lung lay, muốn rời xa mình, Nhan Lập Khải muốn níu kéo, “Anh thật sự muốn cùng một chỗ với em.”

Cô hiểu rõ anh để ý mình, nếu không cũng không quay đầu, yêu cầu quay lại, chỉ là phần để ý này chưa đủ để anh dừng chân lại, anh vẫn không buông tha được cơ hội hưởng diễm phúc khác.

Nhiều nhất, cô chỉ đặc biệt hơn một chút so với đám phụ nữ kia.

“Tôi biết anh muốn cùng một chỗ với tôi.” Về mặt cô hồ hững, giống như đang nói mặt trời mọc đằng đông. “Nhưng mà tôi không muốn tiếp tục đoạn tình cảm không có tương lai.”

Những lời này, giống như một quả bom dội vào tai, khiến anh nổ tung, bây giờ, cô thực sự không muốn ở cùng anh.

Tim của anh trầm xuống, giống như rơi thẳng xuống vực sâu không đáy, “Vì sao chúng ta không thể như trước đây? Như vậy có gì không tốt?”

“Bởi vì, tôi thay đổi.” Vẫn là câu nói đó, lý do đó.

Thay đổi chính là thay đổi, cảm giác chết đi rồi, cũng sẽ không tìm về được nữa.

“Em...” Nhan Lập Khải nhìn cô đăm đăm, cho dù việc đã đến nước này, nhưng vẫn không thể tin đây là sự thật.

Tiểu Khiết của anh, sao đột nhiên có thể thay đổi?

“Cảm ơn anh đã đặt tôi ở vị trí quan trọng trong lòng mình.” Tuy là lòng anh còn chứa hàng tá phụ nữ khác, chẳng qua cô cũng không trách anh, dù sao anh cũng chưa bao giờ lừa dối cô, toàn bộ trả giá đều do cô tự nguyện.

Trân trọng nâng khuôn mặt anh, cô lưu lại một thoáng nhìn nồng nàn, cùng nụ hôn ly biệt.

“Tạm biệt.”

8. Chương 8

“Cuối tuần này em có muốn đến biệt thự cạnh biển thư giãn một chút không?” Lưu Đạo Nam thay Vũ Khiết rót thêm trà, thuận miệng đề xuất.

“Anh nói là thư giãn sao?” Đinh Vũ Khiết có chút không yên lòng, lại miễn cưỡng phục hồi tinh thần nói: “Biệt thự nào? Ở đâu thế?”

Mặc dù cô hẹn Lưu Đạo Nam dùng bữa, nhưng mà tâm tư vẫn còn tại trên người đàn ông mới cùng cô chia tay.

Đã hai tháng đi qua, cô vẫn không quên được thoáng nhìn cuối cùng, bộ dáng Nhan Lập Khải sững sờ, tan nát cõi lòng, ngồi đó

Haizz, chuyện đã qua, cô còn nghĩ tới làm gì?

Cô yêu anh, nhưng không cách nào thay đổi được sự thật, anh không muốn dừng chân lại.

Cô lắc đầu, kéo mình trở về thực tế.

“Trước đó vài ngày một người bạn có việc gấp, tạm thời không tiện bán ra ngoài, cho nên anh liền mua nó...” Lưu Đạo Nam tính giấu giếm sự thật vì cô mà mua biệt thự, không nhanh không chậm giải thích với cô. “Nơi đó quang cảnh thanh tĩnh, tươi đẹp, em nhất định sẽ thích.”

“Nhưng mà...” Mặc dù cô tin tưởng nhân cách của Lưu Đạo Nam, nhưng mà hai người trai đơn gái chiếc, chuyện gì cũng có thể xảy ra, tạm thời cô còn chưa chuẩn bị tư tưởng cùng anh tiến thêm một bước.

Dường như nhìn ra sự lo lắng của cô, anh cười cười. “Hôm đó anh sẽ mời mấy người bạn cùng đi, nhiều người náo nhiệt, chơi mới vui, đến lúc đó chúng ta còn có thể mở một đại hội thịt nướng, em thấy được không?”

“Tốt, đương nhiên được...” Nghe anh nhiệt tình sắp xếp như thế, Vũ Khiết mặc dù không hăng hái lắm, nhưng vẫn mỉm cười đồng ý.

Đoạn thời gian này hai người thường qua lại, Lưu Đạo Nam bỏ công bỏ sức sắp xếp nhiều buổi hẹn hai người, mong cô cảm thấy vui vẻ, chỉ sợ cô ghét bỏ cuộc sống mình quá mức vô vị.

Nhìn anh nỗ lực như thế, cô sao không cảm động?

“Anh giúp em múc chút cháo gà.” Cầm chén của cô lên, anh chủ động phục vụ cô. “Biết em mới mấy ngày, sao cảm thấy em càng ngày càng gầy? Cảm giác của anh bị sai sao?”

“Mùa hè thường nhanh làm người ta gầy đi mà.” Vũ Khiết vội vàng kiểm soát thay cho nguyên nhân do chuyện chia tay kia.

“Các cô gái lúc nào cũng sợ mập, mập một chút đâu có sao? Thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn chứ!” Múc canh xong, anh liên tục thay cô gấp thức ăn. “Thân thể khỏe mạnh mới có thể sinh con béo tốt được.”

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, trong miệng Lưu Đạo Nam nói ra câu đó.

Sinh con?

Thức ăn trong miệng Vũ Khiết thiếu chút nữa phun ra.

“Em sao thế?” Phản ứng bất thường của cô hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Không có, không có gì, chỉ là nghẹn chút thôi...” Cô tìm lý do giải thích, đồng thời cảm thấy buồn bực.

Thật ra thì đối với nam nữ hẹn hò, những lời này hết sức tự nhiên, không đáng kể chút nào, vì sao cô nghe lại cảm thấy quá lộ liễu?

Tư tưởng cô rất thoáng, tại sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ... Là bởi vì cô còn chưa hoàn toàn tiếp nhận người đàn ông này?

“Đừng nữa gấp, em ăn không vô, anh cũng mau ăn đi.” Thật sự người đàn ông này đối cô cực tốt, chia tay Nhan Lập Khải khiến cô cảm thấy mất mát vô cùng, nhưng đối với sự săn sóc của Lưu Đạo Nam, lại bù lại khoảng trống trong lòng cô.

Cùng một chỗ với người đàn ông này, cũng rất được? Cô nghĩ.

Mặc dù anh sẽ không nói mấy lời lấy lòng, cũng không nói mấy lời hài hước, nhưng lại thực sự thành tâm, tuy có lúc nhàm chán, nhưng lại khiến người ta có cảm giác tin cậy, dựa dẫm.

Cô tin tưởng anh tuyệt đối sẽ là người đàn ông yêu gia đình, yêu vợ, yêu con.

Cũng chính vì thế, cô mới chịu đáp ứng lời mời của Lưu Đạo Nam, hẹn hò cùng anh, cho dù anh không mang đến cho cô cảm giác tình yêu.

Thật ra thì, coi như có cảm giác yêu đương thì sao?

Người đàn ông kia, luôn phóng điện với tất cả phụ nữ, anh sẽ không vì cô mà giam mình vào chiếc lồng hôn nhân.

Nhan Lập Khải cho cô trải nghiệm tan nát cõi lòng, nhưng cũng đem lại cho cô không gian suy nghĩ lại mọi chuyện.

Lưu Đạo Nam chính là lựa chọn của cô.

Bây, tám chiếc xe hơi dừng ở trước cửa biệt thự, lần này Lưu Đạo Nam tìm không ít bạn tốt tới đây thư giãn, bao gồm cả anh rể của Vũ Khiết, Diêm Trọng Uy, cùng chị gái cô, Đinh Vũ Thiến.

Một nhóm người nói chuyện rôm rả, ngồi ở hậu viện nướng thịt, uống rượu, Vũ Khiết câu được câu chẳng nói chuyện cùng cô gái bên cạnh. Hai người hàn huyên hơn mười phút, thế nhưng Vũ Khiết vẫn chưa biết được người nào mới đúng là bạn trai cô ta, càng không nói, bạn trai cô gái tên gì, họ gì, có quan hệ gì với Lưu Đạo Nam nữa.

Cô cũng không phải không thích kết giao bạn bè, chỉ là gần đây không có tâm tình đó.

“Đồ ăn còn đủ sao? Có cần lấy thêm không?” Nhìn Lưu Đạo Nam niềm nở tiếp chuyện cùng bạn bè, cô không thể không quan tâm một chút, dù sao tất cả là vì cô mà sắp xếp, cho dù không hứng thú, nhưng cũng phải cảm tạ tấm lòng của anh.

“Nhất định đủ, anh chuẩn bị rất nhiều.” Lưu Đạo Nam cười. “Em có mệt không? Nếu không mệt, có thể đến hàn huyên với bạn anh một chút, em sẽ thấy họ rất thú vị.”

“Cho dù tốt cũng không thể so với anh.” Không có ý gì khác, đây là cô thật lòng thật dạ nghĩ vậy. Đoạn thời gian hẹn hò này, cô đã muốn trao giải “Người đàn ông ba tốt” cho anh.

“Vậy sao?” Khuôn mặt hiền lành chợt phát sáng cả lên, tựa như được phủ một tầng ánh sáng, được cô gái mình yêu khen ngợi, anh ngây ngô nhếch môi, cười không ngừng.

“Oa, người tốt...”

“Cả thế giới, anh là người tốt nhất”

“Người ta thật muốn gả cho anh đó...”

Trong lúc hai người nói chuyện, vô tình bị bạn bè nghe thấy, một đám người ầm ĩ reu reo, chị gái của cô, Đinh Vũ Thiến thấy thế, cao hứng vô cùng

“Xem ra Đinh gia chúng ta lại sắp có việc vui rồi. Cô vui vẻ nhìn chồng mới cưới của mình.

Bị mọi người reu reo một hồi, khuôn mặt Vũ Khiết không khỏi đỏ lên.

“Có gì buồn cười?” Một thanh âm trầm thấp, lười biếng từ cửa lớn truyền tới.

Thanh âm này làm tất cả mọi người ngừng nói, ngẩng đầu nhìn về phía anh

“Nhan Lập Khải, là cậu?”

“Tiểu tử, gần đây chạy đi đâu?”

“Cậu rút cuộc lêu lổng chỗ nào? Mấy ngày nay, tìm thế nào cũng không thấy mặt?”

“Làm cái rắm? Trễ như thế mới đến, thịt cũng sắp bị chúng tớ chén hết!”

Trong lúc bạn bè rôm rả hỏi thăm, Nhan Lập Khải ôm Đường Tinh Tinh đi vào.

Sự xuất hiện của anh làm cho Vũ Khiết ngạc nhiên, sợ đến ngây người.

Sao anh lại tới? Anh và Lưu Đạo Nam quan hệ rất tốt sao? Vậy sao không nghe Lưu Đạo Nam nhắc đến?

Cô dĩ nhiên không biết Lưu Đạo Nam vì muốn tránh cho cô nghĩ anh với tên hoa hoa công tử kia là đồng loại, cho nên ở trước mặt cô không hề không đề cập tới ba chữ Nhan Lập Khải, càng không nói đến nói tới giao tình giữa hai người.

Nhìn chăm chăm Đường Tình Tình xinh đẹp, gần như là đang dán chặt vào người anh, trong lòng cô không khỏi căng thẳng, hối hận tại sao mình không hỏi trước danh sách bạn bè tham gia hôm nay. Tuy nói cô cự tuyệt quay lại với anh, hai người đã đường ai nấy đi, nhưng người đàn ông này khiến cô không được tự nhiên, không thể coi anh như tượng gỗ mà đối mặt

Cổ tình Lưu Đạo Nam lại khoác vai cô, dứt khoát dẫn cô đến trước mặt Nhan Lập Khải.

“Người anh em, cậu cuối cùng cũng chạy tới!” Lễ phép gật đầu với Đường Tình Tình, Lưu Đạo Nam cười vỗ bả vai Nhan Lập Khải. “Cậu cùng Vũ Khiết cũng không cần tỏ giới thiệu nữa, mình lên tiếng chào hỏi đi!” Anh đương nhiên biết hai người kia đã sớm quen, chỉ là không biết giữa hai người cũng không chỉ nhận thức đơn giản như vậy.

Vũ Khiết quần muốn chết, nhưng không cách nào hất tay Lưu Đạo Nam ra, quay đầu rời đi, cũng không phải bởi vì anh nắm quá chặt, mà chính là cô ngại, trước mặt mọi người làm vậy, chẳng khác nào không cho anh mặt mũi, còn không khác gì bảo mọi người, “Lạy ông tôi ở bụi này.”

Mà hình ảnh Lưu Đạo Nam cùng Vũ Khiết ôm ôm ấp ấp, ở trong mắt Nhan Lập Khải cũng có vẻ cực kỳ chói mắt.

Hôm nay anh vốn không muốn đến nơi hẹn, ngoại trừ không muốn nhìn thấy Vũ Khiết, càng không muốn nhìn thấy cô cùng Lưu Đạo Nam, bộ dáng hai người anh em em, cổ tình lại không chịu đựng nổi muốn gặp cô, trong lúc tư tưởng mâu thuẫn, vụng vụng, anh vẫn quyết định đến nơi này gặp cô.

Vì thế, anh còn đặc biệt tìm Đường Tình Tình lâu không liên lạc, cùng anh tham dự, anh không muốn để Vũ Khiết biết được sau khi bị cô cự tuyệt, mình mất mát đến nỗi không muốn chạm vào bất kỳ cô gái nào, vậy cũng quá tổn hại tôn nghiêm của anh.

“Xin chào, Đinh tiểu thư.” Bàn tay to của anh không những chưa từng rời khỏi chiếc eo nhỏ của người đẹp bên cạnh, thậm chí ôm càng chặt hơn, chỉ là nhướn mày, thuận miệng lên tiếng chào hỏi.

Không biết có phải cô suy nghĩ quá nhiều không, mà ba chữ “Đinh tiểu thư” kia nghe như châm chọc.

“Anh... anh khỏe chứ.” Đè nén rối loạn trong lòng, cô cố hết sức thản thờ đáp lời.

“Hai vị tính toán lúc nào thì kết hôn sinh con?” Đem tất cả sự lãnh đạm của cô thu hết vào mắt, trong lòng Nhan Lập Khải đau xót, miệng lại không kiềm được châm chọc.

“Nào có nhanh như vậy? Bất tự còn chưa xem...” Sợ Vũ Khiết lúng túng, Lưu Đạo Nam vội vàng phủ nhận.

“Vẫn nên nhanh một chút đi!” Nhan Lập Khải cười, cười đến lạnh như băng. “Cậu còn không biết mong ước lớn nhất của Đinh tiểu thư sao? Động tác quá chậm, không sợ cô ấy tìm người khác gả cho sao?”

“Thật chứ?” Đối với Lưu Đạo Nam mà nói, đây thật là một tin tức tốt. Nếu là như vậy, đến lúc đó Vũ Khiết chắc chắn sẽ vô cùng vui vẻ tiếp nhận lời cầu hôn của anh.

“Tổng giám đốc Nhan chính là thích nói đùa thôi.” Đối mặt với châm chọc của Nhan Lập Khải, Vũ Khiết lựa chọn biểu hiện lãnh đạm, cho dù trong đầu tức muốn chết, cũng đau muốn chết.

Tại bản thân anh không cách nào cho cô tất cả, tại sao còn tới châm biếm cô?

“Em vẫn chưa ăn no, đi ăn một chút gì được không?” Không muốn ở nơi này nghe người đàn ông này cạnh khóe, cô lôi kéo Lưu Đạo Nam trở lại bàn ăn.

“Em vẫn khỏe chứ? Sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy?” Lưu Đạo Nam phát hiện sắc mặt của cô không tốt, không nhịn được quan tâm hỏi: “Không thoải mái sao?”

“Không sao đâu, có thể do trời quá nóng.” Cô tùy tiện viện cớ.

Cùng một chỗ với anh, số lần cô kiểm soát đúng là không ít.

“Như vậy...” Anh vội vàng rót cho cô ly nước, đưa tới cho cô. “Uống chút nước mát, có lẽ sẽ thấy khá hơn một chút.”

“Cám ơn.” Cô nhận lấy, chân thành cảm tạ.

Người này thật là một người tốt, hơn nữa hoàn toàn từ thật lòng, cũng không phải là làm cho người khác nhìn.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi mỉm cười cảm kích

Thấy thế, Lưu Đạo Nam cũng cười đáp lại.

“Em còn chưa ăn no đúng không?” Anh thay cô gấp chút thịt, đặt trong bánh mì nướng làm thành sandwich đưa đến trước cô, sau đó lại cầm một chút ớt xanh cùng ngô ngọt cho cô.” Từ từ ăn nhé, cần gì thì lại nói cho anh biết.”

Nhất cử nhất động của hai người toàn bộ đều rơi vào trong mắt Nhan Lập Khải, hơn nữa còn ngập tràn hình ảnh hai người tươi cười với nhau rất ngọt ngào.

Anh không nhịn được phát ra tiếng rên hừ nhẹ, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Lập Khải, anh giúp em lấy chút thức ăn được không?” Thấy người ta thân mật, Đường Tĩnh Tĩnh cũng không quên làm nũng, muốn mình cũng được hưởng như thế.

Nếu là bình thường, Nhan Lập Khải đã sớm làm theo rồi, hôm nay lại tức giận nói: “Cô không có tay sao? Sao không tự mình lấy?”

Nghe vậy, Đường Tĩnh Tĩnh chính thức tức điên rồi.

“Anh ——” cô ta đang định nổi đóa, quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của anh, tất cả tức giận trong lòng đều phải nuốt lại, không dám phát tác, cô ta vẫn chưa quên được bộ dáng khi anh phát hỏa, bây giờ tâm tình anh không tốt, tốt nhất mình chớ ngu đi chọc anh.

Tuy hờn dỗi, nhưng cô ta phát hiện, ánh mắt Nhan Lập Khải chưa từng rời khỏi Đinh Vũ Khiết.

Lại là cô ta!

Đường Tĩnh Tĩnh không khỏi cắn răng nghiêng lợi nghĩ.

Lâu không gặp mặt, Nhan Lập Khải đột nhiên gọi điện hẹn gặp, khiến cho cô ta vui mừng phát điên, đi theo đến lại phát hiện ra Đinh Vũ Khiết và Lưu Đạo Nam mới là một đôi, cô ta cực kì khoái chí, vì kình địch đã biến mất, nhưng không thể tưởng tượng được, ánh mắt Nhan Lập Khải vẫn chưa từng rời khỏi người Đinh Vũ Khiết.

Khốn kiếp! Con đàn bà chết tiệt!

Ngay cả bắp đùi cô ta cũng có suy nghĩ muốn xông lên bóp chết Vũ Khiết.

Dù chưa nghe được nguyên rủa của Đường Tĩnh Tĩnh, Vũ Khiết lại cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Nhan Lập Khải, cô âm thầm nói với chính mình đừng để ý, nhưng ánh mắt nóng rực, cháy bỏng kia, làm cho trái tim cô đập rộn ràng, đứng ngồi không yên.

“Em có chút không thoải mái, muốn về phòng nghỉ ngơi.” Trốn tránh là biện pháp tốt nhất lúc này cô có thể nghĩ ra, cô căm ghét việc phải ngồi ở đây mặc người ta soi xét, lại không thể kháng nghị

“Vậy để anh đưa em vào.” Lưu Đạo Nam đứng dậy muốn theo cô.

“Không cần, anh ở lại đây tiếp đãi mọi người, tự em trở về phòng là được rồi.” Cô mỉm cười, từ chối ý tốt của anh

“Không sao, những người này đâu cần anh tiếp.”

“Thật mà, tự em đi vào là được rồi.” Cô vẫn kiên trì.

Bây giờ cô chỉ muốn ở một mình, vứt tất cả vấn đề trước mắt qua một bên.

Bát tự (tám chữ): giờ, ngày, tháng, năm sinh, viết theo Thiên Can và Địa chi. Là một cách xem mệnh của người Trung Quốc. Người mê tín tin rằng giờ, ngày, tháng, năm sinh của con người đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám

chữ này, người ta có thể suy đoán vận mệnh của con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai nhà trai gái, phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là canh thiếp, hay bát tự.

Ý của Lưu Đạo Nam, hai nhà còn chưa trao đổi chuyện kết hôn, chưa tính đến chuyện sinh con đẻ cái...

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng lại không muốn khiến Lưu Đạo Nam khó xử, Đinh Vũ Khiết vẫn lựa chọn lưu lại qua đêm, cũng chưa vội về ngay.

Để tránh cho tại nơi công cộng, phải chạm mặt Nhan Lập Khải, sáng sớm, cô thay đồ bơi, tự mình đến hồ bơi phía sau biệt thự chơi đùa.

Dù sao chỉ cần chống đỡ một ngày nữa là tốt rồi, qua hôm nay, về sau cô sẽ đem hết khả năng tránh xa người đàn ông làm cô đau đầu nhức óc này, tránh ọi người phải khó xử, chật vật

Nằm tựa trên nệm hơi, cô thoải mái trôi lơ lửng trên mặt hồ bơi, không ngừng an ủi bản thân.

“Cô quả là người đàn bà lợi hại...”

Xa xa, một giọng nói bay tới tai cô.

Là ai?

Cô ngạc nhiên ngồi dậy, suýt nữa làm lật nệm hơi, trong lúc cuống quýt, vội vàng cử động thân thể lấy lại thăng bằng, tránh cho sơ ý một chút rơi xuống nước.

“Đầu tiên là Nhan Lập Khải, tiếp đó là Lưu Đạo Nam, bây giờ lại ăn mặc thiếu vải như vậy ngồi ở chỗ này, chẳng lẽ lại muốn câu dẫn đàn ông khác?”

Lại là giọng nói chói tai kia.

Thật vất vả lấy lại thăng bằng, cô cẩn thận dò tìm giọng nói kia, liền nhìn thấy Đường Tinh Tinh đứng bên bể bơi, hung tợn nhìn cô chằm chằm.

“Tôi không hiểu cô đang nói gì.” Cô gái này không hiểu có thù hằn gì với cô, ngay từ lần đầu gặp mặt, luôn tìm cô gây khó dễ.

“Nghe không hiểu?” Rít một tiếng, Đường Tinh Tinh dùng tư thái tuyệt đẹp nhảy xuống nước, nhanh chóng bơi tới bên cạnh Vũ Khiết.

“Đừng giả ngu.” Nắm chặt lấy nệm hơi của đối phương, Đường Tinh Tinh lấy tay vuốt giọt nước ở trên tóc, “Chuyện cô cùng Nhan Lập Khải đừng cho là tôi không biết.”

“Cô biết?” Mặc dù hai người đã chia tay, Vũ Khiết tin tưởng Nhan Lập Khải tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật này. “Cô chớ suy nghĩ lung tung, giữa tôi và anh ấy căn bản không có gì.”

“Không có gì?” Đường Tinh Tinh cười lạnh.”Người khác có lẽ không nhìn ra, cô cho là tôi không cảm giác được sao?”

Cô ta tức giận vỗ mặt nước, bọt nước văng tung tóe. “Lập Khải luôn đối xử rất tốt với tôi, nhưng chỉ cần có cô xuất hiện ở đó, anh liền thay đổi kỳ kỳ quái quái, luôn xa cách tôi, cô còn dám nói giữa các người không có gì?”

Mặc dù cô ta ít tuổi, nhưng cũng không phải kẻ ngu, hơn nữa còn rất nhạy cảm. Một người của công chúng, dù sao cũng không thể chỉ dựa vào bề ngoài, sức quan sát cùng mảnh khoé cũng rất quan trọng.

“Cái kia cũng chỉ là đúng dịp thôi, cô không thể bởi vì những chuyện này đã kết luận...” Vũ Khiết chỉ đành phải tìm cách ngụy biện.

“Mới là lạ!” Đường Tinh Tinh dĩ nhiên sẽ không tin tưởng giải thích của cô. “Từ ánh mắt anh nhìn cô, tôi biết ngay chuyện gì đó bất thường, đừng xem tôi là con dân.”

“Xin cô, chưa có chứng cứ đừng vội kết luận, tôi không hi vọng bạn trai mình ghen.” Không có biện pháp, cô chỉ có thể đem bạn trai làm bia đỡ đạn, mong cô gái này tha cho cô một lần.

“Bạn trai cô?” Hôm nay Đường Tĩnh Tĩnh rõ ràng là muốn gây chuyện.”Nếu như bạn trai cô mà biết cô cùng anh em tốt của anh lén phét, anh ta còn có thể muốn cô nữa không đây?”

Ặc, cô gái này sao ác độc như vậy? Y như nhân vật ác nữ trong phim...

“Có bản lãnh thì cô tốt nhất nên nghĩ biện pháp nắm chặt người đàn ông của mình, đừng nghi ngờ lung tung cho người khác, ở đây bày đặt sinh sự.”

“Cô——” bị người đánh trúng chỗ yếu, Đường Tĩnh Tĩnh giận đến sắc mặt trắng bệch.”Cô đi chết đi!” Cô tatức giận lật đổ nệm hơi đang giữ lấy Vũ Khiết, thuận thế đẩy cô ngã vào trong nước.

“A!” Kêu thảm một tiếng, Vũ Khiết bắt đầu giãy giụa trong nước.

Hồ bơi này sâu 1m80, hai chân hoàn toàn không đạp đến đáy, cố tình nhì tiểu thư Đinh Vũ Khiết lại là một con vịt cạn không biết bơi!

Đôi tay cô liều mạng quờ quạng, cũng chỉ có nước chảy quanh cô, còn lại không nắm được cái gì.

Phát hiện ra cô không biết bơi, Đường Tĩnh Tĩnh ác liệt đẩy nệm hơi cách xa khỏi người cô, cố ý muốn chinh cô.

“Cứu với! Cứu với!” Vũ Khiết hoảng hốt cầu cứu, lúc chìm lúc nổi, miệng bắt đầu uống nước.

“Cứu mạng... Ừng ực ừng ực... Cứu...”

Trong chớp mắt, trên mặt nước đã thấy không bóng dáng của cô.

Thấy thế, Đường Tĩnh Tĩnh bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Cô ta chỉ muốn chinh Vũ Khiết một chút, cũng không muốn hại chết cô.

“Cô đỡ, mau đỡ...” Cô ta vội vàng đẩy nệm hơi trở về bên cạnh Vũ Khiết, nhưng lại phát hiện đối với phương đã không có phản ứng.

Cô ta, Cô ta chết đuối sao?

Đường Tĩnh Tĩnh muốn tới đi kéo cô rồi lại không dám, người chết cô ta làm sao dám đụng?

“Này, người tới, người tới mau!” Mắt thấy mình gây họa, cô ta vừa kinh vừa sợ, không nhịn được dùng thanh âm cao quảng tám thét chói tai: “Có người chết đuối, mau tới cứu người!”

Cô ta thét chói tai quả nhiên uy lực kinh người.

Một hồi lạch cạch vang lên, không tới mấy giây, toàn bộ mọi người vọt tới bên hồ bơi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra

“Nhanh lên! Nhanh lên!” Cô ta chỉ vào thân thể lúc chìm lúc nổi trong nước, run giọng nói: “Nhanh cứu cô ấy, cô ấy sắp chết đuối...”

Trong toàn bộ mọi người, Nhan Lập Khải phản ứng nhanh nhất, nhảy xuống nước đầu tiên, bàn tay quơ quơ trong nước tìm kiếm người sắp chết chìm kia, lúc này mới phát hiện ra chìm ở trong nước, chính là Vũ Khiết.

Anh quá mức sợ hãi, vội vã đem cô đã sớm mất đi tri giác, vào bên cạnh bờ

“Đưa ỉnh!” Ở bên hồ bơi, Lưu Đạo Nam nóng nảy chờ đợi lập tức đón lấy thân thể của cô, dùng sức lay tỉnh cô. “Vũ Khiết, em sao rồi?” Anh dùng lực vỗ vỗ hai gò má tái nhợt của cô

“Tiểu Khiết, em tỉnh, em mau tỉnh lại đi!” Đinh Vũ Thiên đứng một bên lo lắng, lôi kéo đôi tay lạnh như băng của em gái, khẩn trương mà không biết phải làm sao.

Cho dù lay động thế nào, Vũ Khiết lại hoàn toàn không có phản ứng.

“Cô ấy bị chết chìm, té xỉu!”

“Cấp cứu nhanh lên!”

“Người nào hô hấp cho cô ấy mau!”

Mọi người xôn xao đề xuất

“Có ai không? Còn không mau lại đây giúp một tay!” Đinh Vũ Thiến sốt ruột thét lên, gần như sắp khóc.

Thân là chồng cô, nhưng Diêm Trọng Uy chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng, anh chỉ có bản lãnh kiếm tiền, chưa học được bản lãnh cấp cứu người chết đuối.

Hô hấp nhân tạo!

Nghe vậy, Lưu Đạo Nam không chút do dự lập tức nắm lấy mũi Vũ Khiết, nâng đầu cô lên, cúi người chuẩn bị tiến hành cấp cứu miệng đối miệng.

Anh là bạn trai của cô, hiện trường không có ai có tư cách hơn so với anh, anh càng nên đảm nhận việc này.

Trong lúc bất chợt ——

“Tránh ra, cậu không được chạm vào cô ấy!”

Bịch một tiếng, thân thể Lưu Đạo Nam mạnh mẽ bị người hất ra.

9. Chương 9

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lưu Đạo Nam bị ngã đến choáng váng đầu óc, chờ anh tỉnh táo lại, mới phát hiện Nhan Lập Khải từ trong nước bò lên, đã vượt lên trước một bước, thay anh tiến hành hô hấp nhân tạo cho Vũ Khiết. Bộ dáng chuyên chú cùng nóng lòng, thật khiến anh em kết nghĩa lâu năm như anh mở rộng tầm mắt.

“Một, hai, ba... Thở... Thở...”

Đã qua khóa huấn luyện cấp cứu, tư thế Nhan Lập Khải vô cùng chính xác, tiêu chuẩn, chỉ là hiện trường không có ai có tâm tư đi quản anh có tư thế khỉ gió gì, trong mắt tất cả đều đang quan sát phản ứng của Vũ Khiết.

Nhanh lên, em nhanh tỉnh lại đi...

Nhìn chằm chằm gương mặt trắng bệch đến gần như trong suốt, Nhan Lập Khải vừa kinh vừa sợ, chỉ sợ rằng đôi mắt xinh đẹp của cô ấy sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Không được, em không thể chết được, nếu em chết, vậy anh nên làm cái gì bây giờ?

Anh vừa dùng sức giúp tim phổi cô có thể hồi phục, vừa cầu xin trời đất.

Em mau mở mắt ra đi, cho dù là tròng mắt nhìn anh cũng không được, chỉ cần em có thể tỉnh lại.

Anh không thể không có em, anh không thể mất em, anh không làm được...

Anh nguyện ý trả giá tất cả, chỉ cầu mong vẫn hồi sinh mạng của em...

Đúng vậy, tất cả...

“Hừ...” Rốt cuộc, một ngụm nước từ trong miệng Vũ Khiết phun ra. “Khụ, khụ, khụ...” Cô thống khổ dữ dội ho khan.

“Tốt quá, cô ấy tỉnh rồi!”

Đám người vây xem không nhịn được hoan hô.

Cho tới giờ khắc này, Nhan Lập Khải mới thở phào nhẹ nhõm.

“Em cảm thấy thế nào?” Anh tự tay vỗ vỗ lưng cô, giúp cô đem nước còn sót lại trong phổi, ho ra

“Em...” Còn đang chìm trong sợ hãi, Vũ Khiết mở mắt liền thấy được khuôn mặt quen thuộc, không nhịn được liền nhào vào trong ngực của anh khóc òa lên.

“Lập Khải, em rất sợ, em thật sự rất sợ...” Cô co rúc ở trong ngực anh run lấy lấy.

“Không sao, không sao.” Anh lập tức ôm chặt cô vào trong ngực nhỏ giọng an ủi. “Anh ở đây, không việc gì phải sợ... Ngoan, đừng khóc...” Anh đau lòng muốn chết, thay cô lau nước mắt.

Mọi người đang hoan hô rất nhanh liền bình ổn trở lại, mỗi người đều trợn to mắt, há to mồm, nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi đang từng từng trước mắt

“Em, Các người...” miệng Đinh Vũ Khiết há to đến mức có thể nuốt một cái bánh bao.

Lưu Đạo Nam đứng hình tại chỗ.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Mọi người quả nhiên là tò mò chết đi được.

Đinh Vũ Khiết không phải bạn gái Lưu Đạo Nam sao? Tại sao cô lại ngã vào trong ngực Nhan Lập Khải khóc thút thít? Mà Nhan Lập Khải không phải bạn trai Đường Tinh Tinh sao? Tại sao anh lại có thể ôm Đinh Vũ Khiết chặt không hề hờ như vậy?

Nếu như nhìn lại động tác vô cùng quen thuộc kia, hai người kia tuyệt đối không phải là lần đầu tiên ôm nhau, nhìn dáng dấp, lúc trước có lẽ đã luyện tập qua rất nhiều lần mới đúng, nào có ai lần đầu tiên ôm ấp liền biểu hiện tự nhiên như vậy?

Aha, cái này quả thật khó trách!

Mọi người cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao mới vừa rồi, Nhan Lập Khải sẽ dùng sức lớn như thế xô ngã Lưu Đạo Nam, xem ra không chỉ có nguyên nhân cứu người, có thể còn có thêm một vấn đề trọng đại... Ách, nội tình.

Có lẽ anh... Không muốn để cho người đàn ông nào khác... Chạm vào cô?

Ánh mắt quần chúng đều tập trung đảo quanh trên người bốn vị nam thanh nữ tú, thậm chí quên hỏi nguyên nhân khiến Vũ Khiết chết đuối.

Tình yêu phức tạp, tay ba tay bốn mới là tiêu điểm ọi người chú ý, về phần nguyên nhân bị chìm... Dù sao người đã cứu sống, vậy thì không còn là trọng điểm.

Mặc dù mọi người một bụng nghi ngờ, lại không ai nguyện ý mở miệng hỏi han.

Hiện trường không khí ngột ngạt càng ngày càng nặng nề, mọi người đều đang trộm nhìn Lưu Đạo Nam cùng Đường Tinh Tinh, nghĩ thầm Lưu Đạo Nam có thể xông tới cướp Đinh Vũ Khiết, sau đó Đường Tinh Tinh dùng sức kéo Nhan Lập Khải? Hoặc là Lưu Đạo Nam trong cơn tức giận liền nhào tới tặng cho Nhan Lập Khải vài quyền, sau đó Đường Tinh Tinh đứng một bên điên cuồng kéo tóc Đinh Vũ Khiết?

Khi mọi người đang mặc sức phát huy trí tưởng tượng phong phú thì thân thể Lưu Đạo Nam giống như khôi phục trạng thái bình thường, bắt đầu cất bước đi tới bên cạnh Vũ Khiết.

Tới, tới, bộ phim truyền hình đặc sắc chuẩn bị công chiếu...

Mọi người đều trợn to hai mắt chờ xem kịch vui.

Lưu Đạo Nam đi tới trước mặt Đinh Vũ Khiết ngồi xổm xuống.

“Em có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái không?” Sắc mặt của anh có vẻ hơi tái nhợt, nhưng lại hết sức bình tĩnh.

“Em... Không sao...” Cảm xúc hoang mang, pháp phồng từ từ bình phục, Vũ Khiết nhặt lý trí bị quăng trở về

Nguy rồi!

Quanh mình toàn bộ đều là ánh mắt tò mò, khiến cô lập tức ý thức được quan hệ của mình cùng Nhan Lập Khải đã vô tình bị phơi bày ra ngoài ánh sáng, không cần phải nói Lưu Đạo Nam dĩ nhiên cũng đã biết.

Nên làm gì bây giờ? Lưu Đạo Nam mới đúng là bạn trai bây giờ của cô, mà cô lại có thể ngã vào trong ngực người đàn ông khác khóc thút thít, vậy cô đặt anh ở lục địa nào rồi? Chẳng phải tự tay làm mất mặt anh sao?

Tựa như súng đã lên nòng, cô vội vàng nhảy ra khỏi lồng ngực Nhan Lập Khải, hận không thể tự mình đào cái lỗ chui vào.

“Đạo Nam... Em...” Cô ngập ngừng, trên mặt viết hai chữ xấu hổ rất rõ ràng.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Lưu Đạo Nam đứng dậy, cởi áo ngoài của mình phủ thêm lên người cô. “Để anh đưa em trở về phòng nghỉ ngơi, nếu như còn thấy không thoải mái, anh sẽ mang em đi khám bác sĩ.”

Anh thuận tay vỗ vỗ bả vai Nhan Lập Khải. “Người anh em, đa tạ cậu.” Anh cảm kích nói: “May nhờ cậu giúp một tay, Vũ Khiết mới có thể thoát khỏi tay Thần Chết.”

Anh vẫn làm bộ dáng ôn hòa sẵn sàng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Không, không khách khí...” Nhan Lập Khải cố ý tránh khỏi ánh mắt của anh.

Lưu Đạo Nam phong độ quân tử bao nhiêu, cảnh khiến trong lòng cô càng thêm áy náy.

Trong miệng lẩm bẩm tiếng cảm ơn, cô cúi đầu, yên lặng để anh hộ tống rời đi.

Đinh Vũ Thiển vốn dĩ muốn cùng đi chăm sóc cô, lại bị chồng kéo trở về.

“Đừng quá nhiều lung tung, Lưu Đạo Nam sẽ chăm sóc em ấy.” Biết tiết mục tình yêu còn chưa kết thúc, anh không thể để vợ yêu của anh xông pha trận mạc, trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết. Chân lý này, ai ai cũng hiểu.

Đinh Vũ Thiển lập tức chuyển mục tiêu

“Nhan Lập Khải, anh nói rõ cho tôi, anh cùng Tiểu Khiết có quan hệ gì?” Cô đối với huynh đệ Nhan gia hoa tâm củ cải, từ trước đến giờ không có chút cảm tình, không ngờ được Vũ Khiết lại có thể cùng Nhan Lập Khải có quan hệ mờ ám, sợ em gái bị thương tổn tình cảm, cô cũng không thèm để ý đám người vây xem, thẳng thắn muốn Nhan Lập Khải nói rõ chi tiết.

Chứng kiến bóng lưng của Vũ Khiết và Lưu Đạo Nam dần dần xa khuất, Nhan Lập Khải chỉ có thể đau lòng nhìn, cũng không thể làm gì, càng không thể mang cô về cạnh anh.

Cô đã là bạn gái người ta, không còn là người phụ nữ của anh, người ta không quay lại đập anh đã rất khách khí; lại nghĩ đến mới vừa rồi hai người còn ôm ấp an ủi nhau trước mặt mọi người, tuy nói là không kìm hãm được, nhưng khẳng định đã tổn thương sâu sắc trái tim anh em kết nghĩa của anh.

Tình yêu cùng tình bạn xung đột, càng làm nhiều loạn tâm trạng đã nặng nề sẵn của anh.

Nghiêm mặt, anh không nói một câu, không có tâm tình để ý tới tra khảo của Đinh Vũ Thiển.

“Nhan Lập Khải, nói chuyện với anh đó!” Đinh Vũ Thiển sốt ruột thúc giục.

“Đừng như vậy.” Nhìn ra trong lòng Nhan Lập Khải đang rối như tơ vò, Diêm Trọng Uy liền vội vàng kéo lại vợ yêu, ngăn cô tiếp tục chất vấn. “Có chuyện gì sau này hãy nói, hiện giờ không phải lúc.”

Thình lình đứng dậy, Nhan Lập Khải trầm mặc cất bước rời đi.

Hiện trường bốn nhân vật chính đã đi mất ba, hiển nhiên không có kịch vui nào xảy ra, xì xào bàn tán xong, mọi người đều nhanh chóng tản đi, không ai để đến, người làm chuyện ác, từ đầu đến cuối vẫn cúi gằm mặt né tránh, Đường Tinh Tinh.

Lưu Đạo Nam bưng một tách trà nóng cho Vũ Khiết, sau khi cô thay quần áo, còn nhẹ nhàng xoa bóp bả vai đau nhức của cô.

“Khá hơn chút nào không? Có chỗ nào không thoải mái không?” Anh giống như chỉ quan tâm sức khỏe của cô, đối với chuyện vừa mới xảy ra, cũng không hỏi một chữ.

“Em không sao, bây giờ tốt hơn rồi.” Cô lắc đầu một cái, đôi mắt nhìn chăm chăm sàn gỗ trơn bóng, tự hỏi phải giải quyết vấn đề tình cảm nan giải của bản thân ra sao.

Cô nên làm gì bây giờ? Cô đối mặt với Lưu Đạo Nam thế nào bây giờ

Anh đối với cô tốt như vậy, nhưng mà hồi báo anh lại là...

Nhăn mày, cô không nhận được âm thầm thở dài.

Cô vẫn cho rằng, tự mình có thể dứt bỏ Nhan Lập Khải, tiếp nhận một người khác, nhưng chuyện mới phát sinh vừa rồi, khiến cô ý thức sâu sắc, mình căn bản không bỏ được, anh vẫn xoắn xuýt trong lòng cô không chịu rời đi, mà tình cảm của mình đối với anh, là đau rồi, chém không đứt, nhổ không được.

Cô sao có thể ôm ấp tình yêu với một người đàn ông khác, lại tiếp tục qua lại cùng Lưu Đạo Nam? Vậy đối với anh, vô cùng không công bằng!

Trái tim thiện lương của anh lại đối được một cuộc lừa gạt của cô, cô sao có thể nhẫn tâm như thế được chứ?

Cô không thể tiếp tục như vậy, cô phải dừng trò lừa đảo vô tình của mình lại

Thẳng tangh, có lẽ là biện pháp cứu chữa tốt nhất.

“Đạo Nam, em...” Cô ngồi thẳng lại, xoay người đối mặt anh.

“Chuyện gì vậy?” Anh dịu dàng hỏi.

“Em... Cái đó...” Đầu lưỡi đột nhiên thất, cô muốn nói lại thôi.

Thì ra là, thẳng tangh nói thì dễ, làm được lại vô cùng khó khăn, đơn giản một câu, “Em không yêu anh, chúng ta không thể tiếp tục được”, cô không có cách nào mở miệng

“Em muốn nói cái gì?” Trái lại anh vô cùng tỉnh táo.

“Em...” Vũ Khiết ấp úng mà nói: “Anh không có điều gì muốn hỏi em sao?”

Được rồi! Nếu trực tiếp không dùng được, vậy thì gián tiếp diễn tả vậy.

“Em hi vọng anh hỏi gì?” Anh hỏi ngược lại.

Cô hít một hơi thật sâu, dường như đã quyết định. “Anh không hỏi chuyện của em và Nhan Lập Khải sao, cho dù là chuyện gì, chỉ cần anh hỏi, em sẽ không giấu diếm

Lưu Đạo Nam thâm sâu khó lường nhìn cô, khóe môi nhếch lên nụ cười ảm đạm

“Anh có gì muốn hỏi chứ?” Anh nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc của cô.”Anh tin tưởng em, cũng tin tưởng Lập Khải”

Mắt thấy tai nghe hai người ở cùng nhau ôm ấp thân mật, anh lại còn nói tin tưởng bọn họ?

Người này sao lại tốt bụng quá mức như vậy? Tốt đến mức dường như... Có chút giả?

“Anh tại sao muốn tin tưởng bọn em?” Anh làm cô tự ti mặc cảm, cũng làm cho cô tức giận.”Ai nấy đều thấy được em cùng anh ta lén phụng, chẳng lẽ anh không nhìn ra được? Anh sao còn tin tưởng hai bọn em? Anh nên tin tưởng vào hai mắt mình mới đúng. Thành thật khai báo với anh, bọn em qua lại với nhau cũng được một năm rồi.”

Trong lúc tức giận, cô cũng không thèm để ý hình tượng nữa, lời khó nghe không ngừng thốt ra.

“Vậy thì sao? Bọn em đã chia tay đúng không?” Anh mặt không đỏ, hơi thở không gấp, mặt không đổi sắc.

“Anh biết.” Cô ngạc nhiên, chuyện hai người chia tay, đơn giản chỉ có hai người bọn họ biết được.

“Bằng không em cũng sẽ không cùng anh trở về phòng, mà sẽ ở bên cạnh Lập Khải.” Trên mặt anh hiện lên một nụ cười hiểu biết.

“Ít nhất anh cũng nên trách em lừa gạt anh, không cho anh biết chuyện này.” Cô thật hi vọng anh sẽ lớn tiếng trách mắng mình, như vậy cô có thể giảm bớt phần nào cảm giác tội lỗi.

“Anh làm sao phải trách em chứ?” Cố tình anh lại không cho cô như ý.

“Tại sao không?” Vũ Khiết cười lạnh, tìm từ sắc bén, “Em cùng bạn tốt của anh vụng trộm sau lưng anh, chẳng lẽ anh không có cảm giác bị phản bội sao?”

Cô chỉ muốn tháo chiếc áo khoác thánh nhân của anh, để anh nổi bão với mình vài câu

“Vậy cũng là chuyện đã qua rồi, không phải sao?” Anh không mắc mưu. “Ở trên thế giới này, có ai lại không có quá khứ?”

“Không! Chuyện không chỉ là quá khứ.” Cô nắm chặt bàn tay thét lên “Đến bây giờ em còn thích anh ấy, còn yêu anh ấy, anh có biết không?”

“Cho nên?” Lưu Đạo Nam vẫn vững vàng như núi Thái Sơn.

“Cho nên... Cho nên...” Không nghĩ tới bày tỏ mãnh liệt như thế, đối phương vẫn không chút cử động, cô như bóng cao su xì hơi, mềm nhũn. “Em... Rất xin lỗi...” Cô bất lực cúi đầu. “Em không tiếp tục quan hệ của chúng ta... Hi vọng anh đừng quá khổ sở được không...”

“Nếu còn yêu cậu ấy, tại sao lựa chọn chia tay?” Đối với tình cảnh của bản thân, Lưu Đạo Nam không đề cập tới một chữ, giống như đối với chuyện của người khác còn quan tâm hơn.

“Bởi vì anh ấy... không muốn buông tha rừng rậm.” Cô cười khổ. “Anh phải hiểu rõ anh ấy hơn ai hết chứ.”

“Cũng đúng.” Anh đương nhiên hiểu anh em tốt của mình, muốn bao nhiêu trăng hoa, có bấy nhiêu lãng nhăng. Nhưng mà anh cũng không quên, bộ dáng sợ hãi, nóng lòng, ánh mắt mất mát, đau khổ chia lìa của tên kia.

Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ gặp qua Nhan Lập Khải đối với một cô gái nghiêm túc như thế? Đây chính là lần đầu tiên

“Thật ra thì...” Lưu Đạo Nam vỗ vỗ bả vai của cô, đang định mở miệng an ủi, nhưng vào lúc này qua khe cửa khép hờ, đột nhiên thoáng qua một bóng đen vô cùng khả nghi.

Đó là... Lưu Đạo Nam díp mắt lại, tự suy xét mọi khả năng xảy ra.

Có lẽ...

Anh liếc qua khe cửa, ánh mắt lóe ra xảo trá trước nay chưa từng có.

“Chuyện đã qua anh không muốn truy cứu nữa, anh chỉ quan tâm tương lai của chúng ta” Anh cao giọng, hơi đề cao âm lượng. “Không cần nói tới chuyện trước kia, để chúng ta bắt đầu lần nữa được không em?”

“Nhưng mà...” Cô không muốn bắt đầu lần nữa, trong lòng cô còn có Nhan Lập Khải, sao có thể cùng anh bước tiếp? Ở cùng anh, trong lòng cô ngập tràn tội lỗi.

“Hôm nay anh thiếu chút nữa mất đi em, mới biết em rất quan trọng với anh, anh muốn chân chính có được em, không muốn em rời xa anh thêm một lần nào nữa.” Hai tay của anh đặt trên vai mềm mại của cô, bộ dáng thâm tình, khẩn thiết. “Nhận cầu hôn của anh được không? Để cho chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau...”

Cái gì? Anh cầu hôn với cô?

Có lầm hay không thế? Cô không phải nói với anh cô không yêu anh, cô yêu là anh em kết nghĩa của anh sao? Người này có phải có vấn đề tâm lý? Lại muốn cưới một người không yêu anh về làm vợ?

“Này, anh đợi đã...”

Lời còn chưa dứt, anh đã lấn người về phía cô, đè cô xuống chiếc nệm mềm mại.

Anh tới thật?

Biết anh lâu như vậy, tới nay, đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc thân mật với cô như vậy.

Lưu Đạo Nam cúi người gần cô, đôi môi gần như muốn chạm gần đến má cô.

“Không...” Chuyện như vậy, mặc dù cô không xa lạ gì, nhưng đối vai nam chính thì vẫn không cách nào thích ứng. Cô hốt hoảng muốn đẩy anh ra, lại bị anh cường chế ngăn chặn.

Trời ạ! Sao người đàn ông nào sức lực đều lớn như vậy?

Thấy giây giụa không có hiệu quả, cô kinh hoảng muốn hét lên.

“Hừ... Đừng lên tiếng...” Môi của anh đã lặng lẽ gần sát bên tai của cô, thoát nhìn cực kỳ giống một đôi tình nhân, vành tai và tóc mai chạm vào nhau. “Muốn chinh thắng nhóc Nhan Lập Khải một chút, cùng anh diễn xuất một chút đi.”

Nghe vậy, Vũ Khiết ngây ngẩn cả người.

“Hôm nay anh nhất định muốn em trở thành người phụ nữ của anh, nếu không tuyệt đối sẽ không buông ra em...” Lưu Đạo Nam nháy mắt với cô, lời nói càng ngày càng to, gia vị cũng càng lúc càng đậm đà.

Vũ Khiết còn chưa hiểu rõ dụng ý của anh, trong tai lại nghe được một âm thanh vang dội.

Rầm ——

Cửa phòng bị người dùng sức đập mạnh, phát ra tiếng va chạm đáng sợ.

“Ê, cậu buông cô ấy ra!” Tiếng theo người tới, Nhan Lập Khải giống như trận gió ào ào cuốn vào.

“Cậu không có việc gì xông vào làm gì?” Lưu Đạo Nam quay mặt sang liếc anh, thân thể lại không hề nhúc nhích, vẫn đề trên người Vũ Khiết.

“Đừng trách tớ không cảnh cáo cậu, cậu tốt nhất lập tức đứng lên!” Thấy thế, Nhan Lập Khải lạnh lùng nói, trừng mắt nhìn, hai nắm đấm nắm không thể chặt hơn, bộ dáng chuẩn bị đánh người.

“Này, cậu rốt cuộc có chuyện gì? Có cần thiết vội vã như vậy không? Cửa cũng không buồn gõ...” Lưu Đạo Nam bắt đắc dĩ ngồi dậy, cau mày, biểu tình như bị người ta cắt đứt chuyện tốt, trong lòng lại âm thầm cảm thấy buồn cười.

“Tớ...” Tự biết mình đuối lý, Nhan Lập Khải nhất thời cứng họng. “Tớ cố tình tới thăm Tiểu Khiết, thuận tiện muốn nói vài lời với cô ấy.”

Anh nói là sự thật.

Trải qua mấy ngày nay, bên người thiếu đi Vũ Khiết làm bạn, mỗi ngày anh đều thất hồn lạc phách, trái tim như hồ nước bị rút sạch, trống rỗng mất mát khó chịu, mà chấn động suýt nữa mất đi cô vừa rồi, càng làm cho anh hoàn toàn hiểu ra tâm sự của mình, thì ra tim anh sớm bị cô gái này câu trúng, trừ bỏ cô, không thể nhận thêm bất cứ ai nữa, đời này kiếp này anh không thể thiếu cô, cũng không có cách nào buông cô ra.

Vì vậy anh tới đây chuẩn bị nói rõ lòng mình với Vũ Khiết, cố gắng vãn hồi trái tim của cô, không nghĩ tới mới đi gần cửa phòng liền nghe thấy cuộc đối thoại của Lưu Đạo Nam cùng Vũ Khiết. Khi anh nghe được tâm ý của cô đối với mình thì nội tâm không khỏi vui mừng như điên, cho đến khi phát hiện Lưu Đạo Nam vạ phần đối khát leo lên người cô, lúc này anh mới bất chấp tất cả mà xông vào.

“Tớ cùng Vũ Khiết còn có lời muốn nói, nếu không cậu cứ đi ra ngoài trước, chờ chúng tớ nói xong, cậu hãy đi vào là được.” Lưu Đạo Nam vẫy vẫy tay, giống như đang đuổi con cún.

“Không được!” Nhan Lập Khải lớn tiếng phản đối.

“Tại sao không được? Cậu rốt cuộc có chuyện gì gấp gáp như vậy?” Lưu Đạo Nam cố ý chỉnh anh.

“Tớ...” Trong phòng mặc dù mở điều hòa, trán Nhan Lập Khải lại đổ mồ hôi không ngừng.

“Có chuyện gì anh cứ nói đi, tôi đang nghe.” Thấy anh muốn nói lại thôi, Vũ Khiết không khỏi tò mò vạ phần, dứt khoát thúc giục anh nói cho xong.

“Cậu đi ra ngoài trước đi.” Nhan Lập Khải nhìn Lưu Đạo Nam, đổi thành anh đuổi người.

“Tớ sao phải ra ngoài? Không phải cho cậu cơ hội nhúng chàm cô ấy sao?” Lưu Đạo Nam không chịu thua kém, cố ý đối nghịch cùng anh.

“Cậu ——” quả nhiên là chó cắn Lã Động Tân*, không nhìn ra tâm người tốt, Nhan Lập Khải chỉ sợ lời nói của mình tổn thương người anh em tốt, không ngờ cậu ta lại lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử.

(*) Chó cắn Lã Động Tân: Vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, làm ơn mà mắc oán.

Tốt lắm, vậy cũng đừng trách anh vô tình vô nghĩa!

“Cậu thích nghe phải hay không?” Anh cười lạnh hạ quyết tâm. “Được, cậu nghe cho rõ, tớ muốn kết hôn với Tiểu Khiết.”

Kết hôn?

Người này uống nhầm thuốc à? Hay là cô bị sặc nước váng đầu?

Vũ Khiết bị những lời nói này của anh làm chấn động, tim đập gia tốc.

“Nhưng mà cô ấy là bạn gái của tớ đó! Cậu nói những lời này là có ý gì?” Lưu Đạo Nam hí mắt nhắc nhở anh.

Nhan Lập Khải trầm giọng cường điệu: “Chỉ là bạn gái mà thôi.”

Nôn, cũng không phải là bà xã!

“Cậu nói kết hôn liền kết hôn sao? Vũ Khiết sẽ nguyện ý sao?” Lưu Đạo Nam xem thường.

Hai người đàn ông đối đầu, nữ chính lại bị gạt sang một bên ngẩn người.

“Tiểu Khiết, gả cho anh được không?” Đã hiểu tâm ý của cô, Nhan Lập Khải không chút do dự cầu hôn cô gái đang ngẩn người kia.

“Anh... Muốn kết hôn?” Cô không thể tin được.

“Trời ơi, hoa hoa công tử như cậu lại muốn kết hôn? Không phải mặt trời mọc đằng Tây chứ?” Lưu Đạo Nam không quên đổ thêm dầu vào lửa, ý đồ chọc gậy bánh xe.

“Đừng nhiều lời, không mượn cậu xen vào.” Nhan Lập Khải hận không thể một cước đá cái tên cản trở, không biết điều này ra ngoài.

“Tớ dĩ nhiên quần được.” Lưu Đạo Nam nghiêm nghị nói: “Tớ sẽ không để ột tên đàn ông không có ý thức trách nhiệm tới tổn thương cô gái tớ yêu nhất.”

Những lời này nói xong vang vang có lực, như trảm đinh chặt sắt.

“Cậu cho rằng chỉ có cậu yêu cô ấy thôi sao?” Nhan Lập Khải cười lạnh. “Tớ cũng rất yêu cô ấy.”

Anh nói gì? Anh yêu cô?

Lần đầu tiên nghe thấy anh nói tới chữ “yêu”, trái tim Vũ Khiết không khỏi nhét đầy nỗi mừng như điên.

“A, cậu yêu cô ấy...” Lưu Đạo Nam lại lên tiếng chế giễu. “Tớ có thể cho cô ấy tất cả những thứ cô ấy mong muốn, cậu có thể không?”

“Tại sao không?” Nhan Lập Khải trầm giọng cam đoan với Vũ Khiết. “Cô ấy muốn gì đều được, chỉ cần tớ làm được.” Cô muốn kết hôn liền kết hôn, muốn có con liền sinh con, anh nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì.

Anh không thể tiếp tục chịu được cô rời khỏi anh biến mất trước mặt anh, anh muốn coi chừng cô cả đời.

“Em nghe chứ? Thành nhóc này đã nghĩ thông suốt.” Lưu Đạo Nam meo meo cười với Vũ Khiết, tiếp theo vỗ mạnh lên vai Nhan Lập Khải. “Yêu cô ấy, phải biết trân trọng cho tốt, đừng bỏ phí!”

Anh cười, trong cười lại có mất mát sâu đậm, trong ván cờ tình yêu này, anh nhất định là người thua cuộc.

“Cậu... Cũng biết rồi hả?” Mắt thấy phản ứng của anh, Nhan Lập Khải hiểu có vẻ như bạn tốt đã sớm hiểu rõ tâm sự của mình.

“Đó là đương nhiên.” Lưu Đạo Nam thừa nhận. “Từ nhỏ đến lớn, tớ còn chưa từng thấy qua cậu vì cô gái nào mà khẩn trương như thế, thậm chí còn núp ở ngoài cửa lén lút nghe trộm người ta nói chuyện.”

“Vậy cậu vừa mới rồi...” Người này biết rõ tâm ý của anh, biết rõ anh đang ở ngoài cửa, lại còn cố ý bò lên người Vũ Khiết làm càn?

“Cậu khiến Vũ Khiết chịu khổ. Trừng phạt là đáng tội.” Lưu Đạo Nam thẳng thắn nói không chút kiêng kỵ. Ghê tởm!

Nhan Lập Khải âm thầm mắng.

Lưu Đạo Nam căn bản là muốn làm anh thất thố, anh vụn vụn không ngờ tới cái tên gốc cây, cọc gỗ này lại dùng loại phương pháp này chinh anh, xem ra là mình quá khinh thường cậu ta rồi!

Không đợi anh nổi đóa, Lưu Đạo Nam đã đi tới cửa.

“Nhớ đưa thiệp hồng cho tớ.” Anh nhảy ra cửa phòng, đột nhiên quay đầu lại. “Còn nữa..., tớ rất sẵn lòng làm phù rể cho cậu, nếu như cần tớ ngàn vạn đừng khách khí.”

Haizz, xem ra anh tạm thời chỉ có mệnh làm phù rể, ái thần Cupid dường như rất thích chơi trò mèo vờn chuột với anh.

“Chờ một chút.” Vũ Khiết đột nhiên gọi anh lại.

Lưu Đạo Nam dừng bước.

“Cám ơn anh.” In một nụ hôn trên trán anh. “Em... Thật xin lỗi.”

“Chuyện tình cảm không cần nói xin lỗi.” Anh cho cô một chiếc ôm dịu dàng. “Chúc em hạnh phúc.”

Ngẩng đầu lên, cố ý thưởng cho Nhan Lập Khải đang dùng bộ mặt ghen tức một nụ cười đắc ý, anh mới đóng cửa lại rồi đi.

“Xem ra em còn rất thích cậu ta.” Người cũng đi xa, Nhan Lập Khải không nhận được nổ súng, mặc dù chỉ là khẽ hôn, anh vẫn nghiêng đổ cả bình dấm chua.

“Em rất thích anh ấy.” Cô hoàn toàn không phủ nhận. “Có ai không thích một người khiêm nhường chứ?”

“Đủ rồi!” Anh bá đạo kéo cô vào trong ngực. “Về sau chỉ cho em yêu thích một mình anh, nghe không?”

“Nếu như anh tốt với em, em sẽ suy nghĩ.” Cô cố ý đùa anh.

“Anh tốt đẹp thế nào em cũng không phải không biết.” Bàn tay Nhan Lập Khải bắt đầu hạnh kiểm xấu rồi. “Chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên rồi à?”

Anh trêu đùa lập tức làm cho toàn thân cô như nhũn ra, nhưng bây giờ cô không có tâm tình chơi đùa cùng anh, bởi vì trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn.

“Chúng ta kết hôn rồi, những cô gái xinh đẹp, trẻ trung kia phải làm sao bây giờ?” Cô giữ tay anh lại hỏi.

Mặc dù hôn nhân đại biểu cho trung thành cùng hứa hẹn, nhưng cô còn phải hỏi trước cho rõ ràng, dù gì cô cũng không muốn làm một cây hoa trong cả rừng hoa của anh, còn phải ngày ngày nghi thần nghi quỷ, vội vàng bắt kẻ thông dâm.

“Hiển nhiên em còn chưa tin tưởng định lực ông chồng tương lai nhỉ.” Nhéo nhéo chiếc cằm nhỏ xinh của cô, khóe miệng anh khẽ cười, “Nếu anh còn muốn tiếp tục chơi đùa, tội gì phải dùng hôn nhân làm gông xiềng trói mình?”

“Đúng!” Cô cố ý thở dài. “Cho nên em cũng không thể không nghi ngờ anh có thật sự muốn kết hôn với em không.”

“Đến bây giờ em vẫn còn hoài nghi thành ý của anh?” Anh bật cười.

“Vậy thì tìm cách thuyết phục em đi.” Vũ Khiết nghịch ngợm trừng mắt nhìn.

“Được, bây giờ chúng ta lập tức đi công chứng kết hôn.” Anh tiến lên ôm lấy cô.

“Hôm nay là chủ nhật, cục dân chính không mở cửa.” Dựa vào lồng ngực cường tráng của anh, cô cười díp mắt lại nhắc nhở anh.

“Thế sao...” Đầu óc anh lại vận động rất nhanh. “Không sao, vậy chúng ta sinh con trước.”

“Sinh con trước?”

“Đúng, chế tạo baby.” Cười như tên trộm, anh lập tức ôm cô về giường.

Lên xe trước mua vé xổ số sau, không ai nói không được, đúng không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-duoc-hoa-hoa-cong-tu>